

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICJCCXG

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μαρτυρῶν τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος. Φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνηνύων τὴν μητρικὴν ἰάσασθαι κελεύόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec nocentem furiosam sanare iussus, cum non pareret, denuo abdicatur.

Οὕτω καὶ μὲν ταῦτα, ὧς ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παρά-
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ
νόμος αὐτῶν, καὶ συνήθως ἐπὶ τούτῳ ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶς, ὅτι ἐγκλημα
μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-
Lucian. Vol. V.

A

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν εὔδυτο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελουσθῆναι περιμένω· πρῶτον γοῦν ἄκλιτος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένος, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἂν

tum ars potest, fed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desit; iracundus vero magis intenditur, &, quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tantò fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχάν· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειάς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες δι-
κασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρίᾳ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γάρ
ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνικωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἑμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἀπροστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθενείαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχοούμενον. Δι' αἷς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δέ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογησώμαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἡμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βρῶντι καὶ διατενομένῳ,

quae a patre mihi impendēant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας,
 ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον εἶσεσθαι μέγα, κατ΄ ἡΨφον ἀλη-
 θῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπο-
 λυν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ
 περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα,
 καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι
 καὶ ὑπώπτευνον ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καθεστηκός πα-
 τρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ΄
 υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταύτῃ
 εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβολισμόν, οὐκ ἐς
 μακρὰν ἐπιπεσσυμένω τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ
 νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικα-
 στήριον σκυθραπὸν, καὶ βροχὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χο-
 λῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόντων. Ἀποδημήσας αὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοι-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffra-
 gium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si ap-
 pareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui &
 in optimis studiis elaborarem, & cum *viris* versarer opti-
 mis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar
 iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*,
 quod iniuste irascererur, & falsa contra filium crimina com-
 poneret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & mi-
 nas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post in-
 gruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in-
 promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omni-
 no bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte
 aliquando medica arte futurum, expectabam. Peregrinatus
 ergo, & probatissimorum apud externos medicorum con-
 suetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁράντων, οὐδ' ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτὸς γενέσθαι περιέμεναι. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐδὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἔστιν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰασιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβιβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τῆνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχείριστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὰ πάθος ἰδόμεν, αὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
 4 φιλοκρινούντων) Διάκρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcefferer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φάσι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
 μακον τεθαρήκτως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόν-
 των ὑπώπτευν τὴν ὁσίν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρὴν δὲ καὶ ἡ μη-
 τρυὰ Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πανήρως ἐκείνου
 διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνῶσα,
 καὶ ὁμοδίατος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδεί-
 λιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα,
 οὐδὲ προδῶσουσάν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 ris omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet con-
 sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπάνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν οἱ παρόντες
δὲ θαύμαζον, ἐπὶ δὴ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Φανερὰ
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκίμουσι, καὶ κείνῳ σω-
φρονούντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλον τινα περὶ τούτων προσλα-
βὼν, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτήρα καὶ
εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γενόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι πάρῃσαν
χρηστοί· ἔλπτει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδὴ
ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδόμενους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quæ ab illò passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille respuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non æ-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦ μῦθου ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστί σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεὺς ἐστί, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· αὐτὴ δὲ τινα ἰατρὸν ἰδῆ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιάμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὥκτειρα ἀξίαν οὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσήκον ὁσ-

3 Παράλογον) Παράλογον κί-
 γουσι ἀρετικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παραδό-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

εἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι γίνετο πολὺς παράλογος·
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi virculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Ex enim ad reliquos mitior est & mansuetior, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχοῦσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχείαι Φάρμακον. ὥς το γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰ ῥώσθημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡτῶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίσθαι, καὶ προδίδό-
ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηδες τοῖς λυπούμενοις ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάλληθ' λέγου-
σι. πλὴν ἐγὼ γε, ὡς ἂν οἷός τε ᾶ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν. 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἀρξομαι, καὶ ὃν αὐτὸς με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἢ εἰδῆ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὕτως με ἀποκηρύξαι χεῖρεϊ. ἐν ᾧ δείκνυσσι μὴ δοχεῖν τοῖς
βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
πρῶτοις δὲ ὁ λέγων τῇ νομίμῃ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae impericia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultrò ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὡ πάτερ, ὁ νομα-
 βέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωσιν ἀπο-
 κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
 ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
 οὕτω καὶ τῶν παίδων προϋνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
 πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφῆ γίνεσθαι,
 οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
 σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μὴτε πρὸς ὀργὴν,
 μὴτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούοντας. ἦδὲ γὰρ πολλοῖς
 πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
 μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πι-
 στεύοντα ἢ γυναῖκα ἐχθρῶ. οὐκ οὖν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
 γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς
 ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδαρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
 9 δίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
 λείπεται) Ὅρα πῶς ὁ ἐν ταῦθα λέ-
 γων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνάμης στο-
 χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τῇ στοχαστικῇ τῆς κατηγορίας πρί-
 τασιν οὐ στοχαστικῇ τὴν ἀπολογίαν
 ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ χίχρηται,
 καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
 neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
 que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
 irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
 prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
 iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
 tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
 iustum sit iudicatuross. Norat enim, multis saepe irrationa-
 biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
 fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
 cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
 neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
 que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
 relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἐτι δότεον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπασ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὐθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικὰς, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συν-οργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἦν δ' ἅπασ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvere iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι, γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνόουν ἀναβρε-
 10 ῖσθαι. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτὸς τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοιπος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖτις ἐπ' ἀνῆκες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες τὸν νόμον; ἐλευθερὸς γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντρύφῃ σοι δοτέων τοῖς νόμοις, εὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγειςθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum, neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum. Utrum enim filius. malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, aluere. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est? Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui libidinem variis legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

μα, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρετάς τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὁπάται σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίον, καὶ πολὺ, καὶ ῥαδίον, μείζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, II
πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐτῆς ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς ἔξωρος ἦδη, καὶ ἑώλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδωπασημένῳ. ὁρᾶτε γάρ πα καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις· ὥς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρων λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἴεται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cum agas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, atque semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tam, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & sapere, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit iram, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus potestatem me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illi solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus fornicione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἣν δὲ τινες ἐκόντες αὐ-
 τῷ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι
 διαitaν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν,
 εἰ τοὺτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος
 τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτ' ἀνα-
 λαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ
 χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληθας, οὐκ ἔτ'
 ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦ-
 τα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνω-
 μολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν
 διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω
 πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ
 παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ
 ἀνάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας,
 βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ
 τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν πα-
 τέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξε σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; sin aliqui ultro de iudicibus convenerint, &
 delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Qui-
 bus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte
 legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse.
 Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si
 indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus
 esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim
 dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus,
 & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poe-
 nitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse con-
 venit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum
 prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mu-
 tato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta
 rescindis, firmas, quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ul-
 timis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

ϑας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ Φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥομην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
 κον λυεῖν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ Φύσει, καὶ αὐθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὖ
 ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οικειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀΦῆκας εἶναι, ἃρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ 13
 δέπω ταῦτό Φημι, ὡς τότε μὲν ιδιώτην, νῦν δ' ἱατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc fanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egſiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

- δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαστο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δὲ ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 Φευγόντα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
- 14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὡς ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχερὸν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuvenit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec ausus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem persol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiicere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriæ non adhibuit, verum salutem præstitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poe-
 nis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quæ tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλῆσιόν προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφῃνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

asta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanam uxorem tuam cum extremis conflitantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratiissimum,

κασθήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος καλᾷσεις, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῦθος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀνάγι-
 γνῶσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβᾶς τῶν Φαρμακίων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην ταύτῃ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιεῖτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα ἦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προσφειλαμένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα ταῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων κατὰφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχρησιν τὴν συγ-
 γνῶμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα, ὅπερ
 αἶμαι καὶ μοὶ πρὸς ταῦτον ὑπάρχω, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστὶ μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis,
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui *iacentem* erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ᾗδ' ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὡμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς αὐτὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὰς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλῆτος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελυπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διαφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπ' ἀνοδοῦ ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφαιλεῖ καίρῳ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δείξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσέποησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν ταῖς δειοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
σταθεῖα με, πόσα καμῶν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφύλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiēcissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, affi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἱατρικῇ τὸ ἐπισΦαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλὰ κίς ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὁμῶς πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνῶν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντέξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐβέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγγχεῖαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προσδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προσπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενόυντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινούντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνου ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλοι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηιόχητοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum? Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶν ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαντες τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκείνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπώδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὰν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἀπάντων παθῶν τὸ δυσάλωτότατον νενικηκότα, ἐπε τούτῳ ἀποκηρύττεται ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει παλεμῶν αὐτὸν ἑάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα ἑμαυτῶ, καὶ ἀδικῶν οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα ταῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκαλουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστρεῖ, μισέπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὡς πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles: Cum enim saepe ef-
fecimus; ut prope finem simus; cum speramus; incidens
parvulum quoddam peccatum, ingravescentē denuo mor-
bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum
omnium superari difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra
optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare
naturam finetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
custodio mihi patrem, etiam si iniuriam ipse mihi faciat. Si
vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
vim despiciat, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὡς παῖδες, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἐμὰντῶ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντες, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικοκίτας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγχε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἵμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδους νόμους, ὡς μισοπαί-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὡς μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως, Οὐκ ἔστι ταῦτα·

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exosus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed isto ukro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certa, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligenter exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς καιμένους τοὺς νόμους. οὐ παλεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει, εὖς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κικῶν πολλοαίς, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωραῖς, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παιδῶν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίας ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδεὶ ἡμαρτηκόσι, μηδὲ καιμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι ἀδύνασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντεμποιοῦντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς αἷς εὖ πέπονθε μολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἰ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπαλελόγηται. ὡς μὲν οὖν οὐκ ἀπορηρῆται ἐτι τοῦτο ἔξεστιν, ἀπαρξήδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in se se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Custumeliis tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia pusire cupit, considerate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσάκις ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὃ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μεμψισθαι. τί γὰρ ἂν εἶδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δίκαιοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μὴ. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnisne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατά.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτιᾶ; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοςκὸς ὕβριςται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριᾷ; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τίς, ὅτι θεραπεύειν προστάττο- 22
μενος, οὐ φέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' αὖν ἄξιος εἶης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν οὐα προστάττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ θυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἀεὶνὸ φημι, ὡς
οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: tum
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? Non,
inquit. Quid ergo? Quod curare eam iussus non vis; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequii non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύβυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· εἴαν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· εἴαν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· εἴαν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκαπεῖν προστατῆς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστατῆ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κρούει, τὴν δὲ δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνω

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσω σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quæ imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si ægrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iungas, ego piger. Omnia hæc, & quæ sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quæ nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinges, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστατέεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σαφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβου, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφου, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἀπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τυ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*; quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit*?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελής ἡ τέχνη, ὅπου γέ τοις ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ
 24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδύσσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὥς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν εὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ κακέϊνο ἐνόησον,
 ὥς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔων με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὦν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑπακείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλανκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
 οὐδ' ἦντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκάων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiamsi tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidū habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emissi*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῦθος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοῖνυν
χρησθῆναι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ᾔσθθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μὴδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δέη τὴν εὐποιάν, τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι; οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρχει τοῦ-
το, τὸ ἀπαξ τινα ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰεὶ θεραπεύειν,
ὅπως οὖν ἂν ἡ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν ἐκμειν τοὺς θεραπευομένους καχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν παραδωκότες· αὐτὶ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξ ἐκείνῃ σοι κατασχῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatrica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aver-
satio cognatorum. Pro his igitur uxi arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habero, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque;
quod volens bene merui, causa constitui, cum inviro impe-
rari possit; neque illa consuetudo existere, ut qui semel al-
quem sanaverit, omnes in perpetuum cures; quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiam si ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατὰ μοι οὗτος προσέ-
 ταπτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστι αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
 μνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πᾶσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἰεταί) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰὼ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δοξείε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπειρῷ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῶν δυνατὰ
 ἐστίν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιαι, οὔτ'
 ἰάσις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπάλυ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δὲ μοι
 τὰ περὶ τούτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἀκαιρον ἠγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praeferim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et runc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, & non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27.
Φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἐλαττον μετέχει. καὶ λέγω
τοῦτο ἐπὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
πρὸς τὴν θεραπείαν ἀνασπεκταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶσθαι
πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόνην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῶνδε, ῥαδίον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῶνδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
ta, quae & capiuntur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
tare igitur, febrem omnem, aut talem, aut pulmonum mor-
bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
rationes harum rerum subdlexerint, & exquisiverint. Ve-
rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item,

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἦν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 Φόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐβαλῇς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 Φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίβῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπα-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἐκάστους τόπους. οἷτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ ταῖς ὑποδεξαμένους τόποις,
 ἢ εὐΦορα, ἢ εὐτροΦα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίη.
 28 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ᾧπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 ναι, καὶ τὴν Θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὔσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπαν τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς Θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσει.

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuantur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιβρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δέ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδεία, καὶ θερμαῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ ἐπὶ ῥοαῖ· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἰασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἄτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκώητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29 τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότες ὡς πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, πρὸς τὴν ὅτι καὶ γυνὴ οὐσα μέμνη· καὶ μὴ συγχέῃ ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκεῖν· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praeferuntur magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum interfit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προξετάσῃ, πάνυ ἀξιοπίστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρίας εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέαι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis* & *acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διατάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
 περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
 δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
 τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις,
 ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
 χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
 πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
 τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταιί γε,
 καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι
 δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξείε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κακείνο, ὦ
 πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
 οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἐτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
 φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
 προχείρως Φάρμακον ἐγχεαὶ ἐτόλμησα, δεδίως τὴν τύ-
 χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὅρας ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
 furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
 cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
 contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
 felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
 neribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem
 efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
 per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
 rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis fanari me-
 dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
 beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
 persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
 non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
 spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
 promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
 ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶνται πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικεῖαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις
ὕψωπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναίκος, ὃ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥῶν ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὕπὸ τῶν ὁμοτέχων Φθονεῖσθαι. ἔαν δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρρημος γεγόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' αἶ, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανεέλθοι; (Φιλεῖ γὰρ πῶς τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πράξαι δέήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia fatis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolan curacionem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ae noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcescis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Οὐκ ἐστὶν Δελφῶν π. 102
 38
 Αὐτοῖς μὲν δὲ τῶν ἐν τῇ Πύθῳ
 φεβανδῶν. Πύθῳ γὰρ π. 8.
 ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

1 ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνά-
 στης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ
 ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου,
 καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν,
 ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φη-
 σιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοι-
 οῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον
 ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν
 ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλ-
 λαζαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε,
 καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μνηστῆρες συνοικοὶ, καὶ
 ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δισπότης,
 ὅτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλ-
 λαζαίμην αὐ. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖ-
 νος. παρέρουσι δὲ τῷ δεῖνι. τὸ δῶμα
 μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δο-
 τικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ συνοικος γιγι-
 κῆ, αυτοικεῖ δὲ, δοτικῆ. V.

PHALARIS PRIOR.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferre-
 mus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur,
 de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia
 venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equi-
 dem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis habe-
 ri, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fa-
 ma ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redeme-
 rim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis,
 & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem
 tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὦμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δή-
που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν.
ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ,
καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος
εὖ γεγινώς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσ-
εσχηκώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαν-
τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ
μέτριον. βίαιαν δέ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκα-
στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικὸν) Πρέποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πεινὸν καὶ συγγαμονικόν. λέγεται
δὲ καὶ μέτριος ὁ μετρημένην ἔχων
οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
στηρὴν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα
διπλὴν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπίσκευα-
σίαν ἔθους, ἀλλ' οἷον ἀπὸν ἑκάστου

ὑπάρχοντος, οἷνεὶ μηδὲν ἐπισυρο-
μένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα,
ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλεται
σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει
γὰρ τὸν τι ἀπλοῦν καὶ ἀσολον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἔτοιμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν τάχυν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόθυμον
σημαίνειν φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis
omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eo-
rum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet ni-
mirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione cir-
cumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum
autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest.
Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius
bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae ani-
mum applicui, semper popularem me in civitate praestiti,
hisque, qui mecum in republica versarentur, aequum &
moderatum. Vim autem a me factam, aut finisferitatem,
aut superbam contumeliam, aut nimiam pestinaciam ad
suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπεὶ δὲ ἑώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητούν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιβέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωστρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἠδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τοῦτοις συναγωνισταῖς χρῆσάμενος, ῥα-
 3 δίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. ταῦντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμεν, καίτοις

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημαιοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀπτικὸν ὄν, εἰ μὲν
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, δαδύνει
 ὀφείλει. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 δαδύνει μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διδ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γα-
 γὰρ τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.

14 Καίτοις ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖον ὅτις. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem infidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderari, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀνάγκαιον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίᾳς, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπέισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὄρων ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτῆσάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοινὰ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπῆύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν καὶ ἰσοτιμίᾳς ἐν. G.

5 Ἐσπείσμην) Ἐφελιούμην. G.

10 Ἀναστάσειν) Ἦγον διενέγ-
 σσιν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσ-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐγεωκλῆς. G.

12 Ἐφεστώτων) Παρισταμένων.
 G.

ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγή, καὶ ὅλος τὸ ἀνδρῆσιν
 τῶν νέων. V.

13 Προϋνόουν) Ἐνεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυναικῶς. G.

quam necessarium tanta audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convivio plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβονίαις, διῆγον ὕβρεις δὲ παρθένων, ἡ ἐφίβων δια-
 σθοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἡ δεσποτικὴ τις ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκούσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχήν,
 καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο αὐτὶς ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχδὲς ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεῖσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κα-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἦδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβονίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐαχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφηβὶ λέγον-
 ται οἱ μίχρι τῶν ἐν ἑαυτῶν τυγ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σίσθαι ἀξία. G.

4 Ἀκούσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐντοῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ ὅπως) Σημαίνει ὅτι δὲ παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε
 γίνηται, ἐποίησα τόδε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀπισθεν πρὸς τὸ
 κατάθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασίν, τόδ' ὅπως γίνηται τόδε τοῦ-
 το ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθέης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συναμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνειράτά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 5 τοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευῆσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἰνεργκτικόν. G.

ibid. Συναμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήξαντο, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἑλλειπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἦτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἦτοι Φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ αὐτὸ θεός. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum questione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, *Δι* causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu *animis* & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληΨθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δέῃ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρῆσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φεῖδесθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἐμΨρονος, καὶ ἡδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν; 6 ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνέβουλευσατε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τούτ' ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μίλλοντα. G.

9 Ἠλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.

ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυνατόν. G.

12 Ἐπιὸν) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλάμενος) Μεταπικνύμενος. V. (Μανύσας καὶ ἀγαγὼν. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praeberere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi confuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἐτι
ἔξαννοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπιβεβουλευμέν, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάβην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μείναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπηρεαζούστας μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἀνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἐτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας.
ὅμοιοι ὡς εἰ τις παρ' ὑμῶν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ριπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρήλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ἑοῦνου ἤφατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαννοὶ ἦσαν) Ἐν τῇ ἀρετῇ-
σθαι ἐπιμύοντες καὶ ἀρετῶμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ριπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μόνους ὄθουν τοὺς ἱεροσύλους.

ἐνταῦθα διασφύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκως ἔσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσωπιν, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφίνας ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis confictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integritum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostram prima horum origo sit. Ni-
mirum omittis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos fa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμεῖναι ἀνθρώπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαίνέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὁμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς πᾶν ἔ' μὲν ἦν σοφᾶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀποφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Συμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγυεῖαι. Χίλωνος Λακιδαιμονίε, γινῶθι σεαυτόν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὕπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8 καὶ εἶδει τὸ πλεονέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκεῖων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω- μεν, τοσῶδὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ- ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύμενον ἐκκό-

ταχοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τίλος. Βιάντος Πριηνέως, οἱ πλείους κακίους. Θάλκτος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄλλα. V.

7 Πρὸς ἀνέγκην) Ἀναγκαστι- κάως. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργεΐᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη Ὑδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules fe-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτόξαι τὰς καίνο- μένας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θῆβων ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ- τύπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἐκατὸν ἐχί- θαις ἀσπίδι' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑ- δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi- dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium : & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul- lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan- tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert : quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ
 μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
 ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐ-
 τὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως
 δέ, τίνα αἴσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
 ναι, ὡς ἡδέσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα,
 καὶ σφαττομένους ὀρώντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ
 κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμέ-
 νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ οἰύρεσθαι τὴν ἐμ-
 αὐτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
 χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ οὕσει μὲν ἀγαθῷ,
 διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
 9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγώ
 μὲν εἰ αἴφεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολά-
 ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἵστε, ὡς οὐδὲν
 μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si
 velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere co-
 actus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agen-*
dum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem
 vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem es-
 se, qui deletetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum au-
 diendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam ha-
 beat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cae-
 derentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam
 fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam su-
 stinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse
 cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.
 Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita,
 utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori;
 scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius cle-
 cturum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐτίς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὅς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολαλεῖναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθοῦ τούτου, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόρακ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 ληθῇτε τρυμὸν εἶδέναι, τοὺς εἰς Φοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ἔξους ἐρωτήσατε, ὅπως ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἶμι, καὶ εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πυνθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλευκάσιν, ὡς κατ' ἄξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες Φοιτῶσι παρ' 15 Πυνθῆνας) Πείσται, περιηγοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶην ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἶτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς ὀνείους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκείοις προσφέρεισθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο;
 11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καίρος
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβην καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδὸς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μαγεῖν, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπός, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνῶμης διημαρ-
 τηκώς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀνείους) Ἀλλογογεῖς, ξίνους,
 ἀλλοτρίους. G.

τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιεγέμετο ὁ Χαλκουργός.

10 Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessi-
 mus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βόυν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστῶς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοὺςδε πρὸς τοὺς μυκητῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἑλκῆκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνηῶδες, καὶ μυκησεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξύ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου· 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* & simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibiae tu sonis interim demulceare.* Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκίαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέβηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχῃς ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δέ, ἐπεὶ εἶδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δέ, ζῶντα, καὶ ἐτι ἔμπνου ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνῃ τὸ ἔργον ἐναποθανόν, ἐκεῖνον μὲν ἄτατον κατὰ κρημνῶν ρίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βόυν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imponi: & Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praediccas modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis mihi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius.

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβων, ἀναβέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδέειν οἷός ἐγώ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαι μου τὸν τρόπον. Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδὴν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλας πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulus, primum musices experimentum. Vos vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praefens ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὥς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἀκοντος κολάζειν ἡναγχασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λαβετε οὖν αὐτοῖς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκραγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσῃτε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσῃτε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος κ
 ὢν, οὔτε ἰδιοξένος αὐτοῦ Φαλαρίδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων
 πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας
 ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβειαν ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
 τοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβές ἅμα,
 καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
 πον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὢν) Πρόξενος ὁ ὅλης
 πόλεως ξένος· ἰδιοξένος, ὁ ἰδία καθ'
 αὐτὸν ξένος ὢν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιοξέ-
 νος καὶ ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει.
 πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεώς τινός
 τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος.
 ἰδιοξένος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀστόξ-
 ενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πό-
 λεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ
 ἥθος. οἱ μὲντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων
 προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους
 τινὸς πράξεως τισὶ γενομένους· καὶ
 ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συ-
 σπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ
 παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκ-
 πορίζειν ἐπὶ τὸ ῥῆστον πράγοντας.
 ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρίνων παρείληπται
 τοῦτο καταχρησθέντων οὕτω λοιπὸν
 τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσ-
 εχόντων· ἑτέροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν
 προστάτας ὅλων πόλεων γινόμενους.
 ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου
 ἢ ἐκ πατρῶν παραδόσεως τηρούντας
 ὁμόνοιας, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν
 ἀπύχουσι· οἱ φαίνονται, καὶ σφρα-
 γίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμ-
 βολὰς τινα ποιοῦμενοι, ἵνα οὐδ' ἂν
 πέμπωσιν ἀγνώστους οἷον υἱοὺς ἢ οἰ-
 κίους προσδέχωνται, ἑτέροι δὲ ἐκ σύμ-
 βολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως
 τοὺς κατὰ πόλιν ἀλλήλους φιλο-
 ποιουμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦ-
 κεν. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας
 πόλεως παρεπιδημούντας, ἵαν τε
 ἀγνώστους ὄντας, ἵαν τε ἰγνωσμένους.
 τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὐδ' ἐν οἰκίᾳ τις
 ὑποδέχεται, καὶ συμπράττει τι τῶν
 χρησίων ἢ μενύσσει τῶν ἀπὸρ . . .
 V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinarum hospitum publice
 data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium
 intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolen-
 tiaē erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Cete-
 rum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata
 differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, &
 Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιαῶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προβεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῶν τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττετο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερόν τοις εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam propofuere nobis magistratus disputationem, *fitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosi, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέοντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσήσόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τουναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὡς Φασί, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάρραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπῆς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Quā re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

6 δοτ. ὡς κεν
ῥωσ. 231.
 μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μὴδὲ
 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωνκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδή-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς πεπονθέναι
 7 φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθὴ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα.
 8 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικαστὰς εἶναι ἀξιούμεν' καὶ δεῖν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἷμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι δέκετο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λαῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερόν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσδοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τὰ ληθῆ πρός γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίῃ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλίαις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα εἰς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame effemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμῖς τιμώ-
 μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
 μέν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
 9 παυσαίμεθά γε αὐτῷ βιῶντες. Μέννηται δὲ αὐδεῖς πάλ-
 ποτε ὑψήφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῶν ἀναδοθεῖσαν,
 οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
 οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἠΐξῃται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
 πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
 καινοτομεῖν μὴδὲν, μὴδὲ παρὰ τὰ πατρία νόμον καθι-
 στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
 τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' οὗτου, καὶ ὅποια· δεξα-
 μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
 10 καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
 δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
 εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλικίων ἐστὶν ἡ σκέ-
 ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati fumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosi. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσθησθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λαρὶς τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθροσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὃ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὃ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi :
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant : su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisve necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus : non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum ; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

ὀβέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναβήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καθίστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίτι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumptibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ
 Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
 δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
 νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
 βλίον ἐγγράφοντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἰ τις ἐβέλοι πρὸς τὸ
 ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
 ἀνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς
 κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
 συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
 ταῖς ἰστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσوماί σοι τὸν
 ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ω φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
 Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
 φλυσιαν ἐν ὁκτὶ γράφας βιβλίοις.
 ὃ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος
 πρόθεσις, ὁ σπουδαϊώτατος ἀντεῖ-

πεν Ὀριγένης, μετὰ τοὺς ἀπάσης σο-
 φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυψηλόμενος
 λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυ-
 μαστὸν αὐτοῦ σπουδασμα. V.

ALEXANDER

SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
 quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichirae impostoris
 vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
 relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
 sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
 nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
 ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
 quae deerunt narrationi, imputare & adūcere de tuo, labo-
 rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σὺ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δέ, σπουδῇ
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκουσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὀρᾶσθαι, ὑπὸ πίθῃκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοῖόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Σταϊκὸς εἶδ' τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ ἠδικᾷ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditissimis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a similibus lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 satus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράφαι ἡξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς αἶν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ὥα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρῶτερον τὸν ρος ρηγιμονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
 Ὁρχομένιον Μινύαν, οὐ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίαν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 assimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες· Φάνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμόθεν μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοιοῦδε μὲν
 τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιοῦτω τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοία, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον-
 καὶ εὐμαθές, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφυές, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακία διαβοητῶν ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυγῶνδαν, ἢ Ἀρι-
 στοδήμον, ἢ Σάστρατον· αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοῦ Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτία διέτριβον, Οἰχалиεῖς ὄν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ἐνμαζέμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἄργοι,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμαζέ-
 μενον, Κέρκωπαι ἀγορά. ἀπειθώ-
 θησαν δ' οὗτοι. Ξεναγῶρας δὲ εἰς
 πειθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ παγούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ
 Φρυγῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ
 Ἀριστόδημος δὲ μιὰς καὶ κατα-
 πύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 προκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται.
 τοῦτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σάστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostратum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξιῶ. ἀλλὰ ἔλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σαφὲς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τούτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή
με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖριστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἐγώ γε
οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγαι
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκίων, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκεκλιμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
Φιλόπονον, ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen ut
unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναί-
τιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰκνύαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτιν
ἐντυχάν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη
πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ
προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργεῖν προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰ-
μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.
5 Μειράκιον μὲν σὺν ἔτι ὢν, πάντῳ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γόης,
τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
χὰς. οὗτος ἰδὼν εὐΦυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
lum convenisset, non sic ab eo disceffit, ut putaret omnium
illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
plicissimum, atque ab omni fuce alienum. Super ea vero
omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
mosus admodum, quod licebat e stipula quasi & reliquiis for-
mae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
lum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui
magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
tra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos,
& hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν θῆθεν ἰατρός ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδὼτας. ὅρας ἐξ οἴας σοι διατριβῆς ἀνθρώπον λέγω; Ἦδη δὲ πάγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀπαθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπληθυνκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι εὐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενέει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, est idem mala multa;
quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam noſſent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbarus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtiturus, cum iam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Ὡνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίκταντό τε τὰ ἀρκύντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοῦς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαΘοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, annonaе quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam vero paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconibus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

ποντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθ' ὅτε 8
 ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυσεῖν
 τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποβεινοτάτην αὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω
 πάλας πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπαχευ- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
 στίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucy-
 dides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo *morta-*
les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntribus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τῖκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ
 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιούντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δὲ, ἥτις ἡ ἀρχή, καὶ ὁ τρόπος ἀν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκη καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικῶν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δὲν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἴους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπερακούοντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ
 9 τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλυθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνω, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χοήσιμον γὰρ τι ὅμως ἢ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθεζεῖ τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὔρε-
 θῆσαι, διαφοιτῆσαι ραδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐπαίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους
 2 Κοσκίω τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐταλειστάτων μάντεων τοῦτο λέγεται ἰσθῆναι. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 11 τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεispέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλακάμους καθεμιμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρίθεν, καὶ οἱ ὀλέβροι ἐκείνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς κενόεας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλερίου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλεῖριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὔρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagon, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκαδῶν τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμων,
 Ἄνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ εἰς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμυσ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ Ἄφρος.
 ἐπεποιήτο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θρίξιν ἱππέαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἔστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἰ τις
 ἀριθμὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἐπαριθμηκὼς εἰς ἃν συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
 τραχόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

Liura ad Euxinī Ponti vicina Sindpae,

Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,

Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

Adveniens igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate affimilatum, equi-

γούσα τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 πρᾶυτῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδῶσων, μᾶλλον δὲ πρώτα-
 13 γωνιστῆς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεώ· τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστίηκει δὲ ἐν αὐταῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σόν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνιον ὥν προκεκνωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἄρτι γέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
 τα ἐν μυχῶ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προσηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατὰ χρυσὸν καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνετον, ὥσ-
 περ αἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθαάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βαιμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτοῦντες. G.

na seta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis fer-
 pentum, bifurca, nigra, prominebat, feris & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipse iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lectis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelso, beatam urbem

ἑμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμῆκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέρονσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπενσαν, καὶ ἤρχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμεους Φθεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότες ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκο- νομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἡκεῖν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιρᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὡδὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῶ λευκῷ, καὶ ψιμνυβίῳ τὴν ἀρμυγὴν τοῦ πώματος ζυγ- κεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum fuscéptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere ci- vitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, qua- les fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit ho- mines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum cur- riculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, prae- paratamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingres- sus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apolli- nis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθύς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν θεόν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔτετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. 15 Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susci-peret foetum serpentis, viderentque praesentes moveri il-lum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum sa-lutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tan-tum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex ansere natum. Populus autem univversus sequitur, fanatico omnes infunctu pleni, & prae-spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans fu-turum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμείσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἢ πόλεις, πάντων τοὺς ἐγκεφαλούς καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμημένων, οὐδὲν εὐκότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη-

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διείλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τιὰ δὲ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγιν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρατίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteam illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

2. πύργον
 16. οὐρανὸν
 in finem
 17. ἔξω ἀφείς
 18. 1. 26

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἐρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεῖ ἐπεισιόντων. ἐτερύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷον τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασιλεία, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὰ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δὲ τάλῃ ἡ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὅπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.

10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σαματικῆς διαβίσεως δύνουσι τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculforum, & ad spes sublаторum, quibus ad primum ingresum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui diutiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρηὴ ἀπονέμειν τοῖς ΠαΦλαγόσι, καὶ Ποντικῶς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδέυτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντες γε ἐκ ἀμυδρῶ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοιγούσαν τε καὶ συγκλείουσιν τὸ στόμα, ὥστε πάντῃ τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον σὺν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκαστον τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκός, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ὅδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παμμέγεθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

ἰοικότες· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα,
τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ
ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ
τινὸς ἐμμέτρου καὶ θεοῦ προστάγματος· ἀνθρῶν ὡς
γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.

- 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμαμνησά-
νητο, καὶ χραῖν τοῖς δεομένοις, καὶ θεοσπίζειν, παρ' Ἀμ-
φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπὴλ-
λαξε, προβοσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
ἡμέραν προσιπῶν. ἐκέλευσε δὲ ἑκάστον, οὐ δέειτο αὖ καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines,
& simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimolata;
& nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex
divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
rant omnia, nimirum oracula edendi rogantibus ac vatici-
nandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in
Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
mortem, cum Thebis ille periisset, eiektus domo & in Ci-
liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημηνασθαι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἥδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἐμελλε κατὰ τάξιν τοὺς θε-
δακότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἕπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶόν σοι, εἰ δὲ 20
μή Φορτικὸν εἴπειν, καὶ οἶόν ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ῥάδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύξης μεστόις τὴν ῥῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ θεκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατειρήσας αὐτῆς, καὶ σημενῶμενός, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiecitum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata sceria)
ordine vocaturus eo erat per praekonem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique sumit, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est info-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obfusae ac plenae piruita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάντῃ ἀσφαλῶς σημενόμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου σκευαστὸν δὲ τοῦτο ἐστίν· ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆνας πυρὶ, σιάλῃ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπιτίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου κολλυρίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedit sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, letoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

Orig. lat.
 Kiese.
 IV. 24, p.
 70.

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνεντύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κάλλαν ἐμβαλὼν, ἥ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτο
 ἐπινενημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνήσθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπερόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰσαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοῖα καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, altis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὥς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷ αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεῖς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπο-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφῆτης μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὖξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰσθῆς, ὡς ἑταῖρε, μηδ' ἐλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἤθροισεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντακάδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάναν δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, αὐτὸς εἰς πλεονέκτητον ἀπεθήσασκεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*
 Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησιμοποιοὺς, καὶ χρημοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἦδη 24
 δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχει, καὶ νοσοῦντας ἰάσαστο, ἐνίοις δὲ καὶ ἡδὴ ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς.

Τιέμναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἡδὴ πολλοὶ τῶν νῦν ἔχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρωτο ἡμέρα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμᾶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἴλεω ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κἀθῆται. εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ οἰκαιότερον προσεπολέμει γόνος ἀνθρώπου, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἐχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, imprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακῶτι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδοῦσι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο.
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐγόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί· ὅποτε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·
Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσί σιπύδῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μῆτε δάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μῆτε ἰδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διὰ- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχῆς.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabatur) inimicis-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senato-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinæ sacratio vase cumina.

- 26 Παλλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς
 δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ
 ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλ-
 που ἀβάστατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκ-
 πλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν
 θεὸν αὐτὸν, ἀνευ ὑποφήτου χρησμοδοῦντα. εἴτα οὐ χα-
 λεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συναΐψας, καὶ διὰ τῆς κεφα-
 λῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας,
 ἄλλου τινὸς ἐξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρω-
 τήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφθονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ
 προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφω-
 νοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέθην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδαύροις. Ὁ γοῦν
 Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐ-
 τοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν
 εἰσβολὴν, αὐτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem roganti-
 bus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus
 protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset,
 occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vel-
 let, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum,
 oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Com-
 missis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput
 illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio
 quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce
 per linteam illum Aesculapium accidente. Vocabantur ora-
 cula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lu-
 hitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna mu-
 nera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in
 Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque
 fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρηους Ἀρμενίους τε θαῶν ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρον κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτός, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπείς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μὴ σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπραΐεις, παύσῃ βιότιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμούς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμός ἦν παλινωδῶν.

*Parthosque Armeniosque hostia demituro furenti;
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluente redibis,
 Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

*Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedes:
 Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
 Immittens fatum perimat cum lumine vitam.*

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oracu-
 lum praefecto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγὴν·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοῦμοῦ πατρὸς ὡς ὅπ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν. καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, Θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Malenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀηλημιμένον που λίθον, ἢ ἔσπεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστώς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τάγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἐπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπᾶνησαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

Mutili Rona
init. ad
Rom. p. 61
Mip.

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate prae-diti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir ce-tera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-nis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo la-borans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum abe-rat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero qui *es-sent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plu-ra his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum infaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμψθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκούσαι τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντικῆ καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τριπκατάρατος οὐκ ἄσσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μνηστῆρας δούλους διὰ
 τὸ θεὸς ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerisque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 munieribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigi-
 osa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogaf-

ἤρατο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδόντων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δὲ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἔφη

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰεθόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀπαθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας αὐτῶς ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωμέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδέναι διδάσκαλον ἐλεῖσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμήρου πάλαι τεθνεώτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεράκιον ἐν ἁδῷ νῦν συνεῖ-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, *quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praesceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοῖνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 34 ἀνθρωπίστοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὖθις δὲ πυνθανομένη
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένετο· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰδ' ὅς νῦν φαίμη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτῖς,

Ζήσεις δ' ὀγδῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἐβδωμηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμένοντας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σελήναις τε θυγάτρα.

διεδιδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι αὐ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔρξεν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετώτατος Ρουτίλιανός, εὐθὺς ἐπεμπευ ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ βούκελος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ αὐτῇ
 ὕμνῳ διαβάλλει τὸν λόγον, δε λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones verfare voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos:

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

σθην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος,
καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις
ἰλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὥς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἐπεμπε χρησιμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ- *Salurn. 18.*
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διε-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλῃν ἀπερύκει. *Marlin. Capell.*
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε- *I. p. 8.*
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τοὺν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὐχάρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias ce-
lebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata
prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque
iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res
Iralicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes
Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedi-
cens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, &
terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide
se adiuturum. Unum fane oraculum vocale ipsum quoque
ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versicu-
lus unus:

Insonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tan-
quam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerif-
que evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime do-
mus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
 ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα
 δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν,
 καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
 σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
 τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
 37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
 στήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου
 γνῶμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
 νουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐΦίενται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἤρειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα
 συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς
 αἰὲς τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις
 ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periis-
 se. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo
 homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vi-
 ctus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi,
 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & inton-
 sum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam
 exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat con-
 iuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent,
 & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cu-
 perent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum
 suum missi invenirent. Et ad *res Italicas* haec & similia prae-
 parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & sacum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικούρειος, ἥκει κατὰσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπιφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἴτα Λητούς ἐγίγνετο λοχείαι, καὶ Ἀπόλλωνος γοναί, καὶ Κορανίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾶδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάνται ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimoniae alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεβρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἔπεσθ' ἐγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδααι δὴθεν καὶ Κήρυκες τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικαῖς σκιρτήμασι, γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μαυροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem resurgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐκανεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν.

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δῆς φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.

Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὥς 41
ἀσεβές ὄν, αὐτὸς τοῖόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς,
ἐπηγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραιστάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμψέσθαι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήσατο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαιραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ ἀτόματι δεξιού-

4 Δίης) *Ἦτοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagoræ vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Iovialis fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέ-
 σθην διαφθεύρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναῖκί προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιόσειεν, ἀβρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστα
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ ἐισυρήσεσθαι· πολλά δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέναι παρ' αὐτῶ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐτὸν, χουστοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δεσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνον τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῶσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *collo-*
quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore,*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμωδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴτα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησμωδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τοῦτ' ἐδελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἷτος ὀπηδεῖ.
πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὥς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγυγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα) Ἐφη σπριδί κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum verfu conclusum pronuntiavit, cum Lepido fodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελύχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Παφλαγὸνὰ προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύοντες, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καπειδήπερ ἐβράδυνεν, αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεσθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ ἴσας ἐνδύξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρησιαστο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *Ai tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuastisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postulare servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyisma usque, solvente commadum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ Θέρων τοῦ ὀνειδούς τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατος τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάντῳ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον Θρονεῖν ἐν τοσοῦτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαρτίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνῃ, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἐτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot infantes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (suebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρτος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρὺν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολεῖν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

Πυρπολεῖν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρτος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἄλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίους, ἀπὲρ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμέν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Συ-
μμοῦ ὡς θιασώτης ἦν καὶ οὕτως ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exfecrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιθεὶν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἀκουσόν· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἦδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διήπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρεστρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς αἶηρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἀμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illud oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus aer
Flores, atque herbas fragantes: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μυρίων που σχεδὸν ἀνθρώπων ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυλῆϊαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν
 49 τοι δηλώσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῇ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νικητερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, viciis mille fere uno loco amissis. Deinde confecta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιοτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
νος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοῖού-
τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50
πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἑκ-
πληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιδας.
Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

sius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non
subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat teme-
re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
stituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues
acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his,
quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
dro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet
neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin ne-
que omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fun-
debat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc
quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,

In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.

Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux;

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαΐεις, μήτ' εἰσοράας ἂ ποιοῦσιν.

Εὐρσεῖς δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς καὶ σὴ θεράπαινα σύνιοιδε Καλυψία.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα,

καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἄν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δαδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολλὸς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμότητος, ὥς
ἐν τούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιτό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυναμένοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν

Μόρφι ἐβαργουλὶς εἰς σκίην χνεγγικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit facilis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per orium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chmenchicranc morietur at aliter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέρχως, καὶ προ-
 Φανῶς, υπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἐτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, φεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἐτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλάρχουμαλα) Ἀπόλοιο γένος τῆς ἀπειράντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra verbum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, cuius *Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero,
 qui quaerenti, *cuius rei causa venires?* responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris?* ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

*Samuel epist.
 ant. v. 96*

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορήσαι λῶων; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σὺ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύει.

- 54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεινὸς χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδόμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρέρχεται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praefligiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγεῖτο· καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγροις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
 με ἐς τὴν πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶναι ὁ
 Λουκιανός, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
 φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
 δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβάν, ὡς με παραπέμψειαν
 μέχρι πρὸς τὴν Θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
 ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς Φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
 ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
 δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχητινὴ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
 ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
 μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
 παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειράντο, ὡς ἱεράσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
 Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa insensissimum merito sibi me habuit. Cumque
 sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
 Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
 um & contarium, quos a praeside Cappadociae, qui ami-
 cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
 rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
 humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
 deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
 milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
 lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
 praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum.
 Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχεῖτο τιθασσὸν με ραδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μετασθησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ραδίως γενομένης
56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auflor fuerim: & quæ de causa,* inquit, *hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὄρων τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους εἶναι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγενένητο, ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἐπείσει καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ εἶπε, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὄρας, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνείληφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλῃς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὁπίσω ἀπῆλθον·
 ἐνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρὼν Βοσποράνους τινὰς πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in trajectu essem, gentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; arque ad me, *sexaginta*
annos, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum*
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

Μιν. 2. 21
 / οι. 221.
 δε 26. 221.
 221.

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν
 ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διη-
 γησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δε-
 ξιώσας αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασωζο-
 μαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν.
 τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα
 κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπι-
 βουλῆς ἤδη μισῶν αὐτόν, καὶ ἐχθιστον ἡγούμενος διὰ
 τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμή-
 μιν, πολλοὺς συναγωνιστάς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς
 ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου φιλοσόφους· ἀλλ'
 ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέ-
 σχε, μονονουχί ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι
 διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι,
 καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω
 μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαύομην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent,
 atque enarrassem illis impendens, ~~et~~ bis periculum, benevo-
 lusque illos nactus, & receptus ~~in~~ navim, Amastrin salu-
 pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen ad-
 ductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem
 funem, ~~aiunt~~, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem
 & ante infidias iam odissem, & infensissimum propter mo-
 rum impuritatem haberem: iamque accusationem medita-
 bar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos
 e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam
 & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans
 obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam
 Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet depre-
 hensum, supplicio afficere. Itaque ab imperu repulsus ac-
 quievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετανομασθῆναι τὸ Ἀβῶνου τείχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαράγμενον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπῶν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδολεϊρίου υἱός, διασαπείς τὴν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκαλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράβη Φαλακρὸς ὦν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι εὐδύναντο, μὴ οὐκὲ τῆς Φενάκης ἀφρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδολεϊρίου υἱός) Οὐχ
 ἔτι καὶ Ποδολεῖριος τοιοῦτόν τι πί-
 πονθε, ταῦτα φρεῖν, ἀλλὰ παίζων

ὡς ἀπὸ Ποδολεϊρίου, δὲ ἰατρὸς ἦν,
 ἔλκων τὸ γένος. ὃ δὲ σπινθύνει δια-
 βέβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna reliquis audacia Alexandri, quod
 iit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eam-
 que urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus per-
 cussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero
 parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, &
 falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero
 praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attribu-
 tam annorum quinquaginta & centam, deinde fulminis ictu
 se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta
 natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen us-
 que pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam cal-
 vus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem
 medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio ca-
 pillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστρό-
 φη ἐγένετο ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ
 κατὰ τύχην συνέβη. ἴδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ
 ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσα-
 σθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων,
 ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρου-
 τιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξα-
 σθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ
 καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος
 ἰατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα,
 οὔτε πολιωῖ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρου-
 τιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν
 προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεύθεν ἀπαλλαγὴν.

- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα
 γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ,
 καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conijcere quis possit, a quadam hoc providentia misse, et si forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, pro ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praeftigatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis fuscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἡδίων, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεοπείῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλῶντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε πυθό-
μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἡδέσθην μόνον
ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
σπουδαίων, εἰ τούτων τις θέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσάδόντων, καὶ μάλιστα
τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
& pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
re, non erubui modo vicem tuam, sed molestie tuli, si Pla-
tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis simi-
lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
dos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoe-
dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τότε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομησθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβης ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλας, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἀν᾽ ἐγκλημα εἶη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τῷ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβης τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσιν μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέεσσε πρὸς τὸν παράπλου αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν εἰκάς ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τότε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reducerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάντῃ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ἄλεβρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παρακαλῶ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίτταμαι,
ἀλλ' εἰ χρεὶ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιτυώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχροῦ,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his;
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Grat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, καθεῖσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσῃ ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις αὐτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo federe medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχόιμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἔλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφόμενος, ὦ ἐταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκούσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὤραισιν ἄρα) Ἀπτικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὠφείλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτιδον φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀπτικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς πᾶς χεῖρε καὶ ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίμουσα. V.

Μὴ ὤραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἑρας καὶ Διδὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἰκοίτο. ἄραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὀμηρὸς (II. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πᾶσιν χαρίτων πετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἰχόσι β' περὶ ἡρώων οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὤραις εἶναι. πᾶς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰχὸς γάρ που

αὐτὸν ξυγγινώσθαι ταῖς ὤραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δαιμονοσοφιστ. ιε', (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραφόμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἰμάτια (ap. Aeth. ἱμάτια) μὲν χροίας τότε αἱ Χάριτες τε καὶ ὤραι (in edd. legitur Αὔραι) ποίησαν καὶ ἔβαλαν ἐν ἀνθεσιν εἰσρινύουσιν. οἷα φόρουσ' ὤραι ἐν τε κρόκῳ ἐν δ' ὑακινθῷ, ἐν τ' ἰῶ θαλίοντι ῥόδων γ' ἐνὶ ἀνθεῖ καλῶ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἀπτεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et Athen. II, 27, in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὤραισιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἵκωτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Cnat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vultum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πᾶν σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκευάσαι μου, ἔτοιμος Φιλίκην ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἀνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἰσὼ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοῖται τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instruat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθῆσόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὥς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογούντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἑρατῇ συναναφανέσσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμίες αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐτακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελείσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8 Φασὶ Ῥεᾶν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ. ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communitio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ἄνατο τῆς τέχνης αὐτῶν· οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὁφείλειν ὁμολογήσῃ αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατράους ὁδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἢ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξύ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσθαι, ὄρχηστήν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασι ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionenem non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ᾧδὲ πως

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ὄντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἡσχημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφάσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἶπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλλῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλατον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quātquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαβόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄκρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἰδοὺς δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχαιρῶμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἔμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ

11 Διόνυσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπικλησῖς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocsi, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum pervices quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἀδεῖται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ Φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον, ταυτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιῶσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12 ἔστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἑνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ εἰκότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἢ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαίδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἀ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήκημι καὶ τοὺς ὀρχηστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. Porro enim aiunt, *o pueri, promovete pedem, & saltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello ufusus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens; ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis describendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστές ἐδίνεον ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποίησαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἄβρους τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέ-
 δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκήσεως, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστέρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, φησι, προορ-
 χηστήρα ἃ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δα-
 15 μος εὐ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐὼ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat; chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel-
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulyssēm, *Spectantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. *Elegi* enim, ait una, *Prae-
 fulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene
 saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ρυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾷ ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὸ
χοῦντο δὲ οἱ ἀριστοί, προκρίβντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾠσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἔωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κρύναντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσῃ
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim verò cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

καὶ μιμεύμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσίαι. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δις, καὶ ἀρχομένης καὶ δυσμένης τῆς

18 *ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει
αὐτὸ ὁρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφε-
λὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ αἰτὶ Φαρέτρας χρῶνται,
περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχή-
σαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε*

19 τῇ ὀρχήσῃ τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτεύα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τίνα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπου, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitan-
tes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium:
quare etiam his rebus his placant Deum, tum incipiente
die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur,
cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir
Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra,
cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit
prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante ter-
ruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethio-
piam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratio-
ne descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium
Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere,
viri imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras
se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo
ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus
vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γινγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ἐρχομένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἑμπουσσαν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τειαυτήν τινα
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοῖσθαι. Ἐπὶ τούτοις δι- 20
καιον, μὴδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῶν πολεμικωτάτων τῶν θεῶν Ἄρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βίβυνός δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάντῃ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιθη-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellēt. Sed fa-
bula ea parte rem affumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Birthyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem;

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργασατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχησις ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῦλον οὕτω μάχμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις καταρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμασίε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεοῦ τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσαύτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὀρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiacae enim & Bacchicae non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lufum praebens. Mie-

μένου. Θαυμάζω δέ σου καὶ κεῖνο, εἰδὼς Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτίς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὀρχησὶν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ Φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὀρχησίν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ὡδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾷσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν τε, καὶ ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν.

ἡμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως ὡδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόναι ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poetam redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque fane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expertus, quam tu tamen nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëteos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσai. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπὶ τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίαν, καὶ εὐμουσίαν, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέϊτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν ἀπουδαιστάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετριῶς σπουδάσασθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ᾤκνει μαθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinorum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηθρῶμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεάτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφόμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ἐστίν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπὼν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum *eam fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praeuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

- 27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· εἰ δὲ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἄρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοντο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

Ant. de Luc.
p. 27.

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδесθεῖς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ
 περίκειται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· ὅτλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκός, οὐ κεχρησ-
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30 *Κερμ. σμ.*
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam,
 quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit,
 quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum personae.
 Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit, non opus est,
 uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui caeci non sunt.
 Persona autem ipsa ut pulcherrima est, & subiectae actioni apta!
 non hians, ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes.
 Etenim olim iidem caneabant saltabantque: deinde cum moventium se
 spiritus difficiliter commeanis turbaret cantum, commodius visum
 est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδὲν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῆσαι τοῖς ἀγωνοβέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογησασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων οὕτων, ὥς μὴ δοῆξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρ᾽σχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὅπου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπιδείξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praefidibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeternisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν· ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἑμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ κείνός σε ἀξιώ ἔννοεῖν καὶ μεμνησθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστήσασθαι τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμῆσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεῖσθαι τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβούσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελευτάτον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

Ne de aud. et
 Gen. 1. p. 21.

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitaris com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
στρίξειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέδης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικείων ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἐτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μὴδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μῆκνυειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ
ῥσκησθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferens autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἤδη σοι δέεμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 Φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε Φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφίστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἥθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπῆλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἱλεῶν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἶδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire opor-
 tet saltatorem omnia, quae sunt, & quae fient, quaeque fuerunt.

τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαμνῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχιστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γυνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεῖαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρῆ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχιστοῦ πολυμαθία, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

So. 65.

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν 39
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ Λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γοναίς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηναίης, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὴν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γε-
 νηθῆναι, πλατᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πῆλαγος, Ἀσπρῖαν καλου-
 μένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
 ἀλλοτρεῶς ἀλλάξαι νήσους. Ἀπὸ δὲ
 ὑποδείξιός τινος καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ἐνέ-
 σασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτιμα οὖσαν ὑποδέχεται δι' ὄργην
 καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ἴσθι τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε
 δόλῳ γεγονοῦσα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
 Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλιμάχος
 ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὁμολογεῖν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰσάφους τοῦ νεῶ, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθέ-
 σεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ
 μέσον πάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum feditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matus, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatos errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὔρεσιν, καὶ
 Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἐτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐτὴς εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 αἶρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Perfas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἐξῆς ὁ Κιθαιρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγῇ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οιδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἰῶ, καὶ ὁ Φρα-

festio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad Iyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucon habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγή, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἢ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἢ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχή, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἢ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἢ Ὑψιπύλῃ καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιό-
 τατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄβλον αὐτῷ προφητημένον, ᾧ οἰκεία καὶ
 ἢ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἢ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κείνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἢ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraști exfulum, oraculumque de illis, & infe-
 pulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebebat. Hyacinthum,

Τάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφήν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν. μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιάκην συνῆθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθύς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδόως ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπωδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγεῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένουσις, Ὀδυσσεὺς μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεὺς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achilles in Scyro pro virgine commotio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὄργη, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἔχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκადίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφικη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ κεῖθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλ-
 - 50 κοῦν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec struuntur Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadium fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alpei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi salratio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
μαίωνος οἰκῆσιν. εἶτα Νέσσον καὶ Διανειράς ζηλοτυ-
πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκῆστιν, τὸν
τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
γεγόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
rogum. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαί.
 56 Θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτελμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, maestatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post ma-
 gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἑπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίφου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἑκαστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibiue ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμηνα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἑκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστήν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μὴδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἠκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἡθικοῖς αὐτοῦ μέμνεται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus infit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ αἰσύνετος, ὡς Φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκῶν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξαι, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιόν μνηύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστώτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδαικότα δὲ καὶ ἐκτεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 εὐτ' αὖ σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δώσειν ὑπισχυομένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἐρμηνέων οὐ ῥαδίον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τις δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra verfatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam fui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis. Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius

στὰ μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανείσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὥς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορ-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπῶδ᾽ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δῶμα ἦν)
ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, eaque, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Ne-*

τα, Ἐλελήβεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλεῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὀρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύοντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν ὀρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθῃ καὶ πάθῃ δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγι-

ς Ποντίου θηρὸς) Θίογις φησι, ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides
 πολύπου ὄργαν ἴσχε πολυλόκου ὅς idem dicit, si recte memini. G.
 ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσμιλῶσι τοῖς

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poetica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθος, ἡ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστὶ.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στοῦ ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλὸς ἐστίν, ἡ κι-
 θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματουργία,
 ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβῶν· καὶ ἐνεστί ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γυγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δραμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβώναξ - -) Τοῦτον λέγει
 Λεσβώνακτα οὐ καὶ ἄλλαι μελέται
 ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 ἐνάμιλλοι Νικηστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῇ ἑτέρᾳ σοφισταῖς
 διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ῥη-
 τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 acula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spē-

λει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θεάν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
 ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
 τοῦ ιδῶν ποτὲ ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
 τὰ αὐτοῦ ποιῶντα, Οἶόν με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
 70 φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ
 περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
 λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
 ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρώντας ὑποκρίνηται,
 τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστὰ τῶν παθῶν χαλινάγωγῃ·
 τοῦτο μὲν γὰρ ἐν ᾧ παντὶ μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἢ
 ἀφ' ἑνὸς αἰσθήσεσι, παρέσπартαι. κάλλους δὲ προ-
 νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
 τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
 καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
 ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανειουμένου ὑπὲρ
 τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
 71 τὴ Πυθαγορικὴν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

Etacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus.
 Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non
 dedit opera adstans, edentem opus suum saltatorem, *Qua-
 li, dixit, spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si ve-
 ra sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
 chre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cu-
 piditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem
 unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in
 unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
 disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & spe-
 ciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristote-
 lis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
 hanc quoque boni partem esse dicentis? Audiavi etiam, qui
 iuveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio,
 etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχνουμένων, μόνῃ ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσω μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσω γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἡδίων, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 σπηδήματι, καὶ ὑπτιασμοῦς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνά εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερές
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιῶν τοῖς σάμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκῶσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenēs, & sanguine fluentes, luctantēque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὀρώντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωῆς εὐμοίριαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἀλὶς καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέα, γενήσῃ, ὅταν ὀρᾷς μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὀρών-
 73 των παιδαγωγοῦν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἦδη ἔρω, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρόν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
 ἦδη καὶ ὑποδείξαι σοὶ τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos aureſque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulationemque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, acque admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

πτον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυσῶν, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἰστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ὀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτός· εἰς ὑπερβολὴν· σκελετῶδες γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polyclети regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρχουμένον, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου θέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπῆλ-

5 Καὶ προσβαλεῖν) Προσιλθεῖν
 ἢ προσέρχασθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμήλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. θυμηλὴν δὲ αὐλητικὴν. V.

quam effugiat. Parvo enim ingressio saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae*. Contra vehementer attenuato fucclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usu-

λανται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ φέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἔρῳν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πῖόν. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατάς, ὅπότεν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo; aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione; & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica in

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὄρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονούντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικάς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἡδὴ ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ὀμαβίας (ἀμψί-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίως ἢ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μῦθον, ὥς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μετεῖληπται τῆς, οὐ-
 δὲ φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies fedebant,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae-
 inciticia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτὲ ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος, καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλῃν ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐνόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας. Ὅπως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81 κριβᾶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμόν, εὐμορφόν, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκόσ, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὅζυν· τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότε ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet undique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρῶντων
 γνωρίξῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἂ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύναται, ἀλλ' ἀφροοὶ πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖ-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΤΤΟΝ ἐκ τῆς θείας ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 82 πρότερον ἠγνόουν διδασχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δεοί,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν
 κακίῃσιν τὸ ὑπερτείνειν τὸ μέτρον ἴφασαι. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua quaedam agnosceret, vel potius tanquam in speculo;
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐδὺς μαινόμενον, εἰς τοσούτον ὑπερέξε-
 πτεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἑδόξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆνει τῷ

*Amphol
 Poet. c. 27.*

8 Ἐνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γίγναι χρόνων·
 δαιμονοῦντα γάρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 νῆας ἐκμιμούμενοι οὕτως ἔαλυσαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀνευγαεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπιθεῖν τῇ ὀλιθρίᾳ ταυτῇ μι-
 μῇσι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiacem
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 biae accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impexit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὀρώντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὀρώντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσθαι λαβόν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευσον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀληθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὰν μέντοι, Φασίν, ἀνα-

ce furebat; exultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiace furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

ἦλθ' ἅπαντα οὕτω μετανόησαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑπόκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον Ἰκανόν ἐστὶν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστής, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοί μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαι μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεῆσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκείνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem alium commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri; & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πῶν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. Θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δι' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδωτέρος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσεῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὀρχήσις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκείβην σοφώτερος ἡμῖν ἐπανόις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

ὡς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς τὴν Πηνελόπειαν
 διαφρονεῖ τὸν νότον. Πηνελόπειαν. 17. 1. 18. 1.
 I. 16. 1.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου.

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι
 τῶν ἐμῶν κοιμῶν νεοχμών.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὦρα σοι
 τὸ ἀρτιγραφεὶς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κωφέλοβυστα εἰ-
 κας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νίος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδαί-
 μνι τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον
 Λουκίαντι, τοῦτον γράφει τὸν λό-
 γον. τέχνη μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον
 παραδιδόντα, σαρὴν δὲ λέξεω ἀδιά-
 κριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
 σκοποῦ ταῦτα τοῖς Φύσασιν εἰρη-
 ται. ἐπὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λου-
 κίαντος καὶ Πολυδαίμωνος. ἐπὶ γὰρ
 Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου ὀληστικὰ
 τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
 σιν. τῆς. νύκτα. ὡς οὗτ' ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
 τοῦ τῆς, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
 ἐκείναιον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
 δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει,
 ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
 ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὸν καὶ τοῦ χμῶ, νεο-
 χμὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ
 μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κωφέλοβυστα) Κωφέλη λέγι-
 ται καὶ ὁ τῶν ὄτων ῥύπος. λέγεται
 καὶ τὸ κεραμεῶν στενόστομον ἀγ-
 γεῖον τὸ ἀπίσσωτον. τῶν δὲ τῶν ῥύπον
 ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
 dam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
 memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
 sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλας
παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἶνοχοῆσεν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἰρώνα πεδοῖ κατὰβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ᾧτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κυψελός τις,
οὔτε Περιανδρος ἐν τοῖς ὡσὶ κάθηται.

6 Ἀνέγνως) Ἀνελόγισμα. V.

11 Πεδοῖ κατὰβαλε) ἴσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατὰβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὗτος ὁ ῥυθμός
τῶν ᾧτων λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρακισμὸν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακρυβεῖς, Κυψελὸς ἀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ἵτε κυψελίς καὶ ἡ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἔλκην
ἐρρήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentione suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2
τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς
ἐστὶ χρίσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην φέρε-
σθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν καὶ ἤδη γε ἀπιτη-
τέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ
Φωσῶνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον,
καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν
ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξι-
Φανες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὴ εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνθετικὴν εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ εὐπρεπίσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι χράμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἴλην φέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου φερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ καὶ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ὅτις δὲ τὸ κτίνιον οὕτω καλεῖν. Φωσῶνια δὲ ταυρίας λί-

γαι ὀδοῖτας. ῥύμματα τὸν σάπανα ἢ καὶ τὸ νίτρον. εὐχράντο γὰρ καὶ νίτροι οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βροτάσασθαι ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλῆς καὶ ἐχεγγύως καταβιβῆται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυνεῖς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vespertam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundem. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lineam,
& sapos, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
fero: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῶν οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄρ-
 Φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεῖς. ὁ
 γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων
 αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
 λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερρινὴν ἰσθμὴν·
 τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
 βωρυχίσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἀνδρᾶ,
 καὶ αὐτοὺς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆ-
 κα, τοῦ τε κρύους ἐνέκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πο-
 ρεύεσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι
 V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα
 τῆς εὔρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
 τῆς ἀρχῆς τοῦ καλάνου χωρίον, ὃ
 καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἰσθμὶ δὲ
 καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν,
 ἐμείαν ῥαφῆ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
 τὸ σάγμα ἦτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ
 σισαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἴσκησιν ὁ
 καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
 ὅσπερ καὶ ἄρματληλάτας εἰσθαμεν
 καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
 οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπεζεύχθησαν.
 ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν
 ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὄχου-
 μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
 τας τοὺς ὑπαυδούς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζειν τὸ
 ἐφ' ἐνὶ πυδὶ βιβηκίτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἰσθμὶν ἄλλισθαι. μοτό-
 ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
 λείποιτο, ἢ ἄλλισθαι; ἀσκολιά-
 ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μοτόποδι πηδᾶν-
 τι. V.

7 Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
 μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἵνικμα καὶ
 διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχάματα
 λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διε-
 ρῶν. ἀνδρᾶ μέρος τοῦ κήπου. G.
 (Scholion sequens omisi, quod ex
 Luciani tantum textu sumtum,
 nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔσκει τὰ
 ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύμα-
 τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρῶ-
 ματα δὲ, τὰ ἀρότρον ἐξεργασμένα
 πεδία. σκαίδικες καὶ βράχαινα, εἰ-
 δη λαχάνων. κάχρυς δὲ, σίτηρον
 ὅσποιον. τὸ δὲ ἰδάρην τὸν ὄβρον ἀπὸ
 τοῦ ἀνισύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦ-
 ρον, ἦτοι τὴν τράμιν. λακιδόπως

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
 bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
 ctus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
 per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
 deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
 tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
 illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
 nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
 causa, tum quod essent ustiones: nosli autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδί-
κων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς
πριάμενος (εὐπτῶ δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὴ βαδίζειν) ἀνατεθείς ἐπὶ τὴν ἀσπράβην, ἐδάμην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὁδυνηρῶς, καὶ ἰδὼ θάμα,
καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ
ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολουό-

δὲ, ἢ τὰ ἀλλεσμένα ὕπρια, ἥτοι
τὰ βίβρυγινα πωλοῦσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λίκθον φασί, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ
αὐχρὸν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐ-
τελεῖς ὁπώρας πιπράσκων. σίλγην
δὲ πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυ-
φίης ἀρτοὶ εἰσιν ὁ μὲν ἐν κλιβανῷ,
ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπερῷ ἀπτη-
μίμος. γήτεια δὲ τὰ κρέμνυα. εἰβρις
δὲ τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθεν, κρίας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
ἡράκλειον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
σίλλος δὲ ἐστίν, ὁ διάστροφος τοῦς
ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ σκενάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρυπος δὲ ἡ μά-
κτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοιφεῖν δὲ ἐστὶ, τὸ ἀνευ λουτροῦ
ἀλείφειν εἰς ἑλαιοῦς. γνῶμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ
ὁρολογίου μέσον ἐπανιστηνὸς κανό-
νιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσιν τῇ
ἐαυτοῦ σκιά. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ
κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὁρολογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας εἴ-
μαι, καὶ συρφετάδεις φησὶ. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστὴν τὸ οἰοῦν
διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πίλινον παραβέβυσμινος ἐστάναι,
καὶ ὠθεῖν τε καὶ ἀδίζεσθαι. τοῦτο
γὰρ τὸ ἀστίζεσθαι σημαίνει. τὰ
κίρα δὲ ὀλονότι δισκῶς τὰς κίρας
σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδα-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰς
βλέφαρας. φαρμακὴν δὲ τὰ ὕμματα
φησὶν, ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρίας δεισθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατά-
λους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων)
Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικαι καὶ
βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλετα λάχα-
ια. V. Ἄγρια καὶ ὑσπλήντα. Coll.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπρίον. V.

8 Διανεῦσαι) Ἀπὸ τοῦ κολιμα-
ρῆσαι. V.

*ustiones existere. Ego autem obiens vernaeta, alliaque inveni ibi
nata, & effosis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, eruisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare malletm)
in mulam iterum impositus excoariatus sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languedo corpore, atque
opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ab-*

3 μένος. Ἀποβρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτοσί αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῦς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγέννημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ πῶς χθές ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπάλιδι) Λεκιθίπαλις ἢ τὰ ἀλλοεισμένα ὄσπρια, ἥτοι τὰ βεβρυγμένα πλοῦσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λίθινον φασὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ἄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὑπάρας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur: Γρυκοπώλην) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρύ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σίλγῃ) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σκευῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμυα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμυα.

6 Οἶβον) Περιτραχίλιον ὑπιδεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακιάται καὶ Ἡπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγομένοι χαλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχίωνων, ὡς φασὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτακαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἴσκει δὲ ἐν βοῦς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶον ἑτέραν τὸ στιβύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διαστρεφὼς τοὺς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem; & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoctas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspectio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam;

οὐ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ψύτταν
κατατίνας, ὅσθ' αὖτε ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμῖς δὲ ἴσως
ᾧσθ' ἐμε λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίας. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: 'Ωχόμεν ψύττα) Ἀπὸ τοῦ ταχίας δραμῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίας δραμῶν.

2 Κατατίνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δι' λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἐναποχεῖν, ἢ βαρυομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέκρουσαι ὑποκειμένοις καὶ κοττάβων ἀπαιτῆσαι &c. de Cottaba require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδίας ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μίσην ἴσταται ἡ Καραξ' ἀνοθεὶ ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαισίων. καθικάτερον δὲ ἀκρόν ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίαις ταῖς πλάστιγγιν ὑποκειμένων. ὁ κοττάβιζον τείνου λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὕγρον ὀπίου οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσας τὰς γνάθους, ἔφινει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλαστιγγῶν. αἱ δὲ δεξιόμεναι κοῖλαι οὔσαι, καὶ καθιλάμηναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριαντάς ποῖον ἤχον ἀποτελῶσιν, εὐφραίνει τὸν ἴρωτα, ὥς τῶν παιδικῶν καταυτοχοῦντα. ἱρωτικὴ γὰρ ἡ παιδική. εἰ δὲ τῶν πλαστιγγῶν ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἠτᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἴρων, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν κελῶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριανταρία μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

δι' περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατακτῆν, καὶ δι' ἐξυβάφον. ὁ μὲν κατακτῆς τοιοῦτος. ἢ τι οἶονι λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ πρόσκοντι, ὃ ἑκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶδι πρὸς τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φασί. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῆων κοττάβων. ὁ δὲ δι' ἐξυβάφον τοιοῦτος. ἀγγεῖν τι λυτρυρίδιον εἰδικὸς πλήρης ὕδατος ἐτίθετο, ἐξυβάφον χινῶν ἐπιπλέοντων, ἅπερ ἦν κατασῶναι ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προιούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης) Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πρὸς τὴν καθ' αὐτὸν κοττάβον ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πρὸς τὴν πλάστιγγα ποιῇν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἀνὰ τὸ μικρὸν, τὸ πινυκισκίον λέγει. εἰ δὲ μόνον τὴν αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην προσίται. παρῶν δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίας πρῶτον εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μίσην τιθέντες τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τις αὐτοῦ ἐπείρας, ὕγρως ἀφίει τὴν λάταγα, ὥς ἐνίσως μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοττάβιζον ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζον. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ κοττάβειν ἀπὸ τούτου βαρβαρῶς καὶ παρακωκυμένως εἰρηεῖται. V.

verum rus abieram, cito percurrans: nostri autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro
abi, haecque & alia condito, & expurga mactras, ut lascivias.

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θρι-
 4 δακίνας μάττατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοισφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἧ δ' ὅς ὁ Φιλῶνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτοσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλιν. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπο-
 λουσάμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῷ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέεμαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς τaráζας, καὶ ἐγχεῖας μοι Φάρμα-
 κων, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ὥστε μα-
 τταρεῖν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάχτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄστους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 θριδακίαι.

2 Ξηραλοισφῆσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλμυρεῖσθαι ἐλαίῳ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλιν) Τοῦ ἀρχιεργίου μέσον, οὗ
 σκιά σκιάσει τὰς ἄρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρήματικῶς γὰρ τὸ
 στίξεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκλύδας καὶ σαρφετώδεις κα-
 λεῖ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυότατα. V.
 Κακῶς διακίμαι τοὺς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτέρω-
 ταν. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταρατ-
 ταν. σκωτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρύθημα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι)
 Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθεικε διὰ τὸ γελοῖον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam undionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnōmon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum facce plebis confertim trudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καὶ περὶ ἧπερ
ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἦδη, ὁ μὲν τις ἀ-
προχειριασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
ὁ δὲ λίπα χρυσάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοάνας χερμαδῖους ἀράγῃ ἐχων, ἐχει-
ροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατακωτισά-
μενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πνέλῳ κατακωτισθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κᾶρα δελφινίσαντες, παρένεον
ὑποβρύχοι θαυμασιῶς. ἀναστρέψαντες δὲ αὐτῖς ἄλλος
ἄλλα ἐδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Ἀημαλέους) Σὺν λήμασι. V.
ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀπησθημένοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
δυσάμενοι. ἐσθῆματα γὰρ τὰ ἱμά-
τια. ὅμοιαι δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
γυμνασίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
τειν, ὅς καὶ προφάντως μὲν ὑποδύσας
γύλατος, αὐτὸς ἀνεύρισκων προφά-
σις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
λήλους, ὁ ποιεῖν εἰώθεσιν ἐπὶ τινων

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
πάντων τοῦ ἡγούμενου, ἵσθαι καὶ κα-
τακωτισάμενοι εἶπαι. τὸ δὲ ἐμπαί-
ξαντες, οἱσὶ παίζαντες ἐν τῷ γυ-
μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
φασὶ πύλιν, ἐν ἣ φασὶ ὑποδύοντες
ὥσει δελφίνος τὰς κάρας κυβιστῶν-
τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ
δὲ ἐξυόμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτινιζόμεν.
ὀδοντωτῶν γὰρ ξύστραν τὸ κτείνον
φασὶ. κτείνον δὲ καὶ σκαφίον. εἶδη
κουρᾶς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
abimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
brae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
obuiciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
cum tergis nos invicem portassemus, atque illuvissemus [luisse-
mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus
alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam cæ-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ζύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν ἡσπιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυοῦ ζώμου, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόθει τῶν κριθῶν. Κάπεισθαι καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὲ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάα, καὶ τοκάδος ὕς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κυρτῆς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κυρτῆς. V.

7 Ὀκλαδίαι) Ὀκλαδίαι μὲν δίφρος, ἐν ἀναπαύστρῳ φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὲς κρέββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἑρατον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κρέββατος. V.

9 Δίχληαι ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὤν, ἡδία ὄντα καὶ ἰσχυρὰ. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μύκας ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀχρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μύκας ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀχρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕς) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχυαζέον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρώματι, συγχόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρόν. καὶ ἡδυνον αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μητρῇ τῶν ζώων ἰσχυασμένοι. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἥπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ ταγίνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σφοδρῶν καὶ τιτῶν ἄλλων. μελιττωταὶ δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπὸ δὲ ἀλεκτρούνα, τὸν παρρηκότα. λιπογνάμωγα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνάμμα ἀποβαλόντα, ὃ ἐστὶν ὀδὸς ἀπὸ γνάμης. V.

put radula ex dente facta [pectebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunium: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positaе autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedium extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex farta-

ταγήνηος, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
 τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττωῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρυῶν ἤδη ἀπωδὸς, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλὴν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
 μῆνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ὠγλευκῆς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκυῖασμα βαρβα-
 ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσαν. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκυῖασμα
 βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πρά-
 σαν. Νυμφοδῶρος δὲ ἐν τρίτῃ βαρβα-
 ρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῶ τῆς
 κοιλίας χρῆσθαι τούτῃ φησὶν τοὺς
 βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
 λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἐνδυσσόμενοι βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
 ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσχεύζοντες αὐτὰς, ἀμίλει καὶ
 τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπει

καὶ μελιττωῦται παράκεινται, αἱ
 εἰσι οἱ νῦν λεγόμενοι πάστειλλοι. V.
 ibid. Μελιττωῦται) Ἐκ μέλιτος
 πλακούντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγγέλεις λέγει
 Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
 μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἶν δὲ ἵπποκαῆ τὸν κλιβαρίτην ἄρια.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὸν ἥδη) Τὸν
 παρθενικότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῆ) Κλιβαρίτην ἄρια. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
 γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
 & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
 tilaginosae multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pon-
 tica de sporta, & Copicae [anguillae], & gallina domestica, &
 gallus, qui iam canere desuit, & piscis convictor. Ovem autem
 etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
 dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
 novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
 terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
 nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο πάντοια ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὦπτα, εὐρυχαδῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμένόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὗτα λέγεται παρὰ τὸ δελφίναν τύπον τοῦς πύδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγχιθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τινος ὑαλοφύου τούτου καταχρησασμένου τῷ εἶδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἴσως πρὸς τῷ πυθμὶνι μεγάλῃν ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληται. βομβυλῖος δὲ τὸ στρωγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένα. γηγενῇ δὲ τὰ ὀστράχεια λέγει. εὐρυχαδῇ τὰ βαθία καὶ πλατῖα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτιχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐπὶ γαγεν ὑμένόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθία οὐκ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλήτην νῦν καλεῖσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὃ μίσσας πᾶς μεθύων. δικουδίφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτίκτονα δὲ, τὸν χρυσοχόον Φωκί. λείρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἴδιον εἶναι, παρῶσον καὶ τὰ ἀνθ' ἡλείριά φασιν. ἐλλέβια τὰ ἐνάτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν ἐνηρμόσθαι. πύδας τὰ φέλλια. αὐτικὸν ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαι ἢ δικανικούς λόγους. ἐχρηλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὅπτιν τὸν εὐπράσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἀνὲ τῶν ἀπασχολούτων ὁρᾶσθαι. ἀχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρησάτο. εὐτρίον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὴν ἱμάτιον. ἀφρητοπίδους ἔκαστος διασύρειν εἴπαι τοὺς τελεστές, διὰ τὴν μυστηριωδέαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐκνευσμένου. V.

3 Βομβυλῖος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράχεια. V.

4 Εὐρυχαδῇ) Βαθία καὶ πλατῖα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percussum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & trichivium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, quæ affabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocæa quædam, alla e Cnido, omnia quidem, quæ ventus auferret [præ levitate], & testam membranæ [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες· καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ 8
 κυλικεῖον. Ὁ μὲντοι ἰππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε-
 Φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
 2. 20. στὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίμεθα βακχα-
 ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
 γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
 ριχθσάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκινίδα ἔπαίξεν,
 ἄλλας ἐρρίκνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
 λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
 γαλῶνυμός τε ὁ δικαδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
 κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὀκατάξις Εὐδή-
 μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὥψ' ἤκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
 θή. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμὰς
 ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
 τηροπλῦται τὴν καλοῦσι. V.

ibid. Ἰππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
 θείᾳ μιλιάρειν. V.

3 Ἐπέτρεπει) Ἀντὶ τοῦ ἐπέπεμα-
 πει. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
 μυρσάδου. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
 πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
 σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
 λούμεναι. V.

5 Κύκλισέ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικαδίφης) Ὁ συνήγορος,
 ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διῶν τὸ ζῆγεῖν.
 V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχορος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
 pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
 dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
 flida: & iam bene potî eramus, cum ungeremur baccharide: atque
 intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
 [psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
 parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
 bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
 Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
 tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
 rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείνιος ἀφίγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλὼ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἀδίκος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὕσης, οὔτε
 ῥησιμετρέειν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτὸς ἐστί, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
 10 ὤρησα ἐμαυτόν. Εἴτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ἀνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπὲρ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώκνημοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) ἥτοι
 γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια
 τὰ ἀνθὴ φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἡδύοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διὸ καὶ λειροῖσσαν ὅσα Ὀμηρος
 φησὶν, ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδο-
 λεισχίαν διὰ πέρα τοῦ δόντος περι-
 τόν. ἔρηκε καὶ νῦν οὕτως λῆρον τὸν
 τοῦ θυλλῶς κόσμον, ὡς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ παρὶλλοντα. V.

ibid. Ἑλλόβια) Ἑνώτια. V.

2 Πέδας) Ἑλλισ. V.

4 Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχι-
 γλωττίας οὕσης) Δικανικὸς λόγος
 μὴ ἔχουσης, ἀργὴν ποιοῦσας τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐπρίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptum in ius traherent, crimen
 obvicentes hoc, quod illos nominaffet, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἱεράνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλεi δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκυραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύβων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἱ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἡ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἡ λαῆξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἥδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεῖς, καὶ περιθέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμυγίπῃ) Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τινὰ τρόπον ὅσῃ δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστράφοντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναίότητα ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιθέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχέματα, τοῦ γινομένου ἔνεκα πέπλαστοι. οἷον τὸ ὑπέβαλλον καὶ ποδαλέον, ἃ ὅπλα πᾶσι. ἀποκνεφίς δὲ τὸ ὀρθρὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὐσης. θεοχθρία δὲ, ἢ ὡς ἀντικεινὸς διοχλοῶσιν. παίζοντες δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηνχόνησα. ὁλλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόγῃ χαμφοίς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷον διαβρίχων, ἢ βοῦ

καλῶν καὶ συστρίφων, ὃ διὰ τοῦ διακωδονίζειν παραπλοῖ. συνεχὲς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπισμένους, συνεβλημμένους. ἀπαφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦς τὸ αἰδοῖν τῆς πίστης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνας προσάγει τι. σκοπάδειον δὲ, ἀντὶ τοῦ Σκίπα ἔργον, τῶν περιανύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαματοποιός. V.

ibid. Λαῆξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐπισχημένων μεγάλας συμφοραῖς ταφραλέως δὲ ταύτας ἐκδύντων λήγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὗ γὰρ ποτ' ἀν γίνετο' ἀν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρητα λάγυθι πατεῖται, πατῖλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πατοῦργα χερσὶν ἔργα κινεῖσι πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatoris cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui furinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solcas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dedistne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα διδόναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφές μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρωος ἐξαθλος
 ὦν. οἷσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐών, διετέλεσα. ἐξοικνεῖν γὰρ ἐμελ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπεσόν, διέκοψε τὴν ἑορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεῖς, ἀπῆγγεν αὐτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπήγχωνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῶ
 παρακαβήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μή πῃ ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo aræssivit Damascias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, sodiens hominem, tiuillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λαγκοσχέαν, τὸν μύρτανα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθῆται μιν ἑῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν θεὸν, ἣ δ' ὅς ὁ Εὐόημος, θαυμάσας. Ἀρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβυτίς ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἐκέτευσον ἐλεῆσαι σφῶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἐκρηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13 γαλάνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τούτου παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρτανα καὶ σχινοτρώκταν) Τὸν μαλακὸν καὶ αἰσχροῦς οὕτως ἐκωμόδουν. οὗτοι γὰρ σχίον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χέως ἐνασχμεοῖν. V.

8 Πολιὰς) Πίπαιχται τὸ πολιὰς· εὐθεία γὰρ ἐστίν. οἶον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπαχον-
στίον εἶνευ. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπετεῖς ἐλαίαι, ἃς καλοῦμεν ὀρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contredantem, se quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damastus & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effocti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· Φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλινά
 ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκματα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλάδῃ τὴν
 πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρηβαρεῖν ἀρξάιμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄττ' εἰώθαμεν· σὺ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοينوφλύειν.
 ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμέν
 τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὐ λέγεις, ἦ δ' ὅς ὁ Καλλιπλῆς.
 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκεις, λαλησθιγάνῃ
 γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
 ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοδνής

πίτει. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν
 ἀπορροῦσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζον-
 ται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμ-
 βητάς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 οσμένα στίλφας ἔνεκν. πλακοῦν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυκορδουλμένον,
 ἐν δὲ τούτῳ καὶ κρωβυλάδῃ εἰπεν,

οἰοῖται ὡς κρεβλὸν ἀναδεδιμένον. ὃ
 ἡ τῶν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδο-
 βοσκὸν δὲ τὴν διδάσκαλον. διέμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πύλοις περιτεθειμέ-
 νην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνθησώσομεν,
 ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (fervo autem illas sub sigillis vernium opera
 praeclare eros) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
 ista pocula, acutissimae, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentiam ex intestinis cinnato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim flos ipse & medulla fumus Atticificationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari cotricula fit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

ἔμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμει; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῶν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστρόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις ἐμοὶ δὲ ἡ
γλωττία τε ἦδη λογά, καὶ δὴ ἀνηγόμεν γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλωττίας ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκιάδα
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀπροκυματοῦσας, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρεῖς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαϊτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ
τῆς εὐνημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἄμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

ζ Λογᾶ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφορῶ
τῷ πνεύματι φερόμενῃ· ἀπροκυμα-
τοῦσας δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν
ἔτι διολισθαίνουσας· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλείν ἐτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληθείας εἰκότος τῆς τριαρ-
μένου νεῆς, τὸ ἀπόγειος πίνειν. δι-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληροῦ-
τας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manus sapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Endeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturus, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usus essem, & nunc vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitiibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλεις, ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξελήλυθας,
εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἤλθεν σε τῆς κακοδαίμονίας, ὅρων εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὅπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἵχες τοσούτων
ἔσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένη) Καὶ τοῦτο πέ-
παικται ἀποσκευαστικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶς τὸ κατου-

ρουμένη. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) ἴσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nautilus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

πὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καταρωγμένα ποθεῖν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τίνα,
ἢ οἰκείον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέαι, ὅς τάλῃθες εἰπῶν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάβους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῶ δὲ εὖσαρκον εἶναι δο-
κοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐκαινούμενον, ἀγνοοῦντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τούτῳ Σάπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσίον-

13 Σάπολιν) Εἶθε καὶ νῦν τούτῳ
Σάπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμῶν
εἰς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ
λεμφώεις ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχίρεισι λόγον, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἰάσατο ἂν. εἰ καὶ χαλεπὴ καὶ δυσ-
μεταχειρίστα ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπικάλυπτο ἂν. ποῦ
γὰρ ἂν τοσοῦτου εὐπόρησεν ἑλλειβό-

μου; τίνας Οἰταίων ὄριον, τίνας
Ἀντικύρας ὁρεπεῖαν ἐπιδαφιλου-
μένον τὴν χρονίαν; καὶ τὸ δὲ χα-
λεπότερον, τίνας καὶ πέπεικεν ἂν
παρατρεῖν ἑαυτοὺς περιδευθησομέ-
νους; οὕτως ἀπάταιν καταχέρας κα-
κοδαίμονοντων, ὥς μὴ ἂν τινὰ τοῦ-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύγ-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς
τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiisti, ut ex iambico illo tibi dici possit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudisti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquo-
so tumore correptum, & ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valeru-
dinem esse, quae calamitas est: & ab infanis quidem lan-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem mise-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτω ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἵασίν τινά σοι εὐράμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμῖνα-νεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τούτῳ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῶν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλένας, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τούτῳ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῶ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθα-γνωμῆν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἵστας ἔξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσι ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατέραν μίγ' ἀμεινονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστοι δέ. Μ.

10 Μακκοῶ) Μακκοῶν τὸ μα-ραίνειν. Ἀκκοῶ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μαρία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἐτέρα δια-λέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῶ καὶ μακκοῶ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετη σιωπὴν. ἐπί-τῆδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιματάτην, αἰαίσχυτον εἶπε, δια-βάλλων τὴν τῶν λίσων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλῖα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἢ συνήθεια οὐδὲν ὀττεύομαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπιγόμας καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεικε τὴν χρυσάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προ-φητεύοντος, κεῖται. ῥιναυτοῖσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥίσι καταυλῆσαι, ἐποί-ουσιν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἥτοι διὰ τῶν ῥιγῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασύρμα-τινῶν καὶ χλυσῶν. ἀκάθαρτοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχισιν τῶν καταμνήσιν κά-σχουσαι. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopolis, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, ferva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopolis, sed huncce Lycium, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

φριαπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυτον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρυ. καὶ τοῦ Φνέι Φροντισοῦμεν
αὐτοῦ, ὅττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἐστὶ
καὶ δὲ καὶ ῥίναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνῆροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λυπῶν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotitum imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstropugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem ab eo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo inpuram* [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fuit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χρωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, ὥς πίων ἐμέσσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥάων ἔσθ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνδρώπινα ἤδη φρονοῖς, καὶ λέγεις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν, εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, κατὰ εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, 21

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potio vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid asturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, dein de post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ὅς, & ἀμνηγά-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βίαςαι δ' ἑμῶς, καὶ κάδες εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλην εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτόν, ὦ Λυκίε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῶν 22
προωδοποιήται τὰ παρὰ σοῦ καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπόν, ὦ
Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγους, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατανικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ὀγγύς. καὶ τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διασπένεσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφραγι τὴν στρηνιᾶν καὶ ἀβρύνεσθαι. ὅμοιος δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμφοτον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκύ-
σθαι αὐτῶν τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῇ ἀποπνεῦσαι ἢ δὴ τὸν ὄγκον ἐπείγε-
σθαι. πολλὰ δὲ τῶ ὄγκῳ ἀποθλιβε-
μένα εἶδος καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἴσσεσθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Atta-
men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum
enim ἱκταρ ενομυῖσθαι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτά-
ζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc fubiere, plenius-
que tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quae-
dam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet,
cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid
mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea
assumptum. Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopolι, quandoquidem via nobis a
te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphane-
nes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεύγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
λοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σπαντὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-

Handwritten: πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις εἰκῶς, κεχρωσ-
μένους μὲν τῇ μίλτῃ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
23 νός τε καὶ εὐβρυπτος ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
δέσθῃς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι,
καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
ἐπὶ τῷ χεῖρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλληνα καὶ Ἀττικὸν
ἀποκαλούντων σέ, τὸν μὴδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
inficitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
ridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris
praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis na-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ Φαυλότατα, μηδὲ περισθῆναι ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἢ στερρὰ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν
κῦν ἀπελέλεψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύνεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
αἰεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καὶ κείνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρασκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παραινήσεως δεκτὴ παρει-
λῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
τέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καὶ ὧ
κάγαθῷ, παρεκλήνετο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento;
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
fectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰκῆς εἶναι καλόν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶτον, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπερρίψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεβήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἑπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μάλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἷε κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὧρου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρηντας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos potules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisceas orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτῶνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἀρίστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἐσθ. ἦν δὲ
 λάβης αὐτὴς εἰς τὴν λιχχεῖαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χειρὼν γενόμενος.

quos appellares: quae quis nescit, χιτῶνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his aptiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθεσθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ξομπετόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκίε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἐτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ᾔδεσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχοντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκίνηκός εἴη τὸν τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάρφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας.) Ἐπὶ τῶν ἁγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἰρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμαξίων ἀναβαίοντες, τοῦ ἅμα τε περισπῶντο, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ περιουσία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξας. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείξεται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι παρακολουθῆσαι τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι.) Ὑπερβολτικῶν. V.

3 Διεφέροντο.) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψῆφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βρομῇ τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερῆϊον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα φασὶν αὐτῶν ἑναγχεῖς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμοκαμάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκτῆς X τῆς Ἰλιάδος ταῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniceis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non bubula pellis erat, secundum poetam, neque victima, sed decies millenae quorannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulchris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατήτικοις, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΤΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πατρία ἐγένετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δέ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνούχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγάνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεκτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνων δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἐκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύου τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δέ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταξε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγένετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσπάσκει, δε καὶ τὰν ἐκτὸς εὐτηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηκοι. V. valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis additum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τῶν λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βασιλεῖ μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλείσθαι ἤξιον, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν πάντων συλλόγων, δυσσιώνιστον τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θῆαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδαι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀπικοιῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quiaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quandam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μίχτον, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελάω καὶ αὐτὸς, ὥς ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳ Φανερὸς ἦν τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφθεγξάμενός, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνούχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῶ καὶ τῆς Ἀ-
καδημαϊκὸς εὐνούχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκίμησας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem.

Lucian. Vol. V.

O

*See note's
Anon. 175
1. 85*

τὸν, εἰ περιῖν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ τινὰς καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνον ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
 8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχος ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξίων· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πῶγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιούσι καὶ μανθάνειν βουλευμένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακχίων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶ πεπειρασθῆναι ποτε ἀνδρείας, τούτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς ἀποκεκόσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶν εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.

14 Βάκχος) Βάκχος μέγας, ἀνόντος, γυναικάδης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput causae iam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi demandari postulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & discere volentes auctoritatemque praestet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos esse virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & ambiguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κοράναις, αἱ μὴτε περιστεραίς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀληθινὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδείότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἂν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γούν ὤτετο,
 προσέριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πάγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ- 10
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε-

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θιμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐτοσί ὁ τὰς γνάβους λεῖος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικίος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιοτο, πάνυ ἀνδρείος ὑμῖν Φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ Ἄξων Φησιν, ἄρβρα ἐν ἄρβροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς Φανεραῆς ὀψέως. Ἰὺν δὲ καὶ παλινω-
 11 δῆσαι μοι δοκεῖ, τοῦ προκείμενου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρβρα ἐν ἄρβροις ἔχων) Καμύφατον τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιώταις φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 ἔοικεν οὐ τὴν τυχούσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ
 δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστελαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆ-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυεῖν,
 καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
 τατον ἐφ' ἐστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον
 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται,
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων) Βάλλ' εἰς κόρακας, μισρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσο-
 φεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congrredi, & inire, & iudicium aliquem, aeta-
 te maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt
 reicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσκειν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χειρῶν ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀποδείξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

... περιεχόμενα ...
Βενετία ...
... 15 ...
... 17 ...
... 18 ...
... 19 ...
... 20 ...
... 21 ...
... 22 ...
... 23 ...
... 24 ...
... 25 ...
... 26 ...
... 27 ...
... 28 ...
... 29 ...
... 30 ...
... 31 ...
... 32 ...
... 33 ...
... 34 ...
... 35 ...
... 36 ...
... 37 ...
... 38 ...
... 39 ...
... 40 ...
... 41 ...
... 42 ...
... 43 ...
... 44 ...
... 45 ...
... 46 ...
... 47 ...
... 48 ...
... 49 ...
... 50 ...
... 51 ...
... 52 ...
... 53 ...
... 54 ...
... 55 ...
... 56 ...
... 57 ...
... 58 ...
... 59 ...
... 60 ...
... 61 ...
... 62 ...
... 63 ...
... 64 ...
... 65 ...
... 66 ...
... 67 ...
... 68 ...
... 69 ...
... 70 ...
... 71 ...
... 72 ...
... 73 ...
... 74 ...
... 75 ...
... 76 ...
... 77 ...
... 78 ...
... 79 ...
... 80 ...
... 81 ...
... 82 ...
... 83 ...
... 84 ...
... 85 ...
... 86 ...
... 87 ...
... 88 ...
... 89 ...
... 90 ...
... 91 ...
... 92 ...
... 93 ...
... 94 ...
... 95 ...
... 96 ...
... 97 ...
... 98 ...
... 99 ...
... 100 ...

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περὶ οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείας, καὶ ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἔόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι. Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, 2 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
 λογίας. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.
 13 Ἐπικυρώσει) Ἐπιτύχωσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque honorant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, inscitia & focordia, atque insuper laboris odio, cum contraria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι,
καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγίεια
οὔτε ἀληθείαν νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνε-
μάλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ
τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύει, οὐδὲ αὐλη-
τέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες
3 τῶν τεχνῶν, ἐκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν
Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰ-
τίῃ δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ
τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς
οἰκίσεως ἡ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ
περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ'
ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ
ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γι-
γνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμάλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύει) Ἀδικίην. V.

7 Πρῶτον) Περὶ τὰ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις σχεῖον δοκοῦντα ταῦτα. Καλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονο-
μίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκλείῃ. V.

sa dividentes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astro-
logiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur,
sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi
videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius
artis, mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius
est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque
autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc
rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sa-
pientia gentis; nam reliquis etiam in rebus sapientiores ce-
teris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Sem-
per enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque
anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate ha-
bitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper ap-
parere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θάυματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
 θεν δὲ ζητούντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
 ραν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μαῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) Φύσιν τε αὐτῶν, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὡς ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήνια.
 Ταῦτα μὲν ὧν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδωσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιοερ-
 γέα τὴν μακτικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημνήναντο, καὶ ἑτέρων ἀριθμῶν, καὶ μην-
 νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο ἕτερος δὲ
 ἡλίου, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημνήναντο) Ἐσημειοῦντο. V.

verti: visā est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidam
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non nuda nomina, ut videbantur, sed signa ipsarum natura-
 rum. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in malis extrulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς
 ἥeros, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα εἶοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τῶν δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὲν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησάνησαντο.

7 Ἀπὸ τῶν) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μισχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes rescuerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τούτου σο-
 Φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείνην, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶϋσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τὰδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 Φέως. ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίβοισιν, ἡ χροίῃ μεμι-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἵκελος ἀεῖδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστον
 εὖτ' αὖ ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοῖσθ', κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστον τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰρείται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆ-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram
 spectabat; neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta; in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosse, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λεες, οἱ δὲ ἄρρενες ὄντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καί
 μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστew περὶ τῇ πατρῷῃ βασιλείῃ φιλονεικεόν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυνὸν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῆς δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου περὶ καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτοῦ λόγον ἐποίη-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡελίος τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινεῖσθαι, ἀλλ' ἐς ἀντίξουν ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσιες δοκέουσai τοῦ κόσμου δύσιες εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτοῦ ἐγέ-
 5 Ἀναφανδὸν) Φατριῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer festa-
 bantur: & commune Argivorum regnare cum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντew τοιαύδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἀστροῖσι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλαῖσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ πάντος
 ἀπεσφάλῃ τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μετέποντα) Διόκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρενοβλαβείῃ. V.
 11 Ἐπιεικῇ) Μέτριά. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

3. ἐπεὶ α. υ.
 ἰστο. p. 300.

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασίφῃ παρὰ Δαίδαλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτῷ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἠνιοχεύειν. τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,
 10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro fi-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon consensu curru, prae ius-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῃρι Φαέδοντα μεγάλην πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοις πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνα, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοις, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. οἰκῶσι γὰρ δὴ ἀνθρώποις ἐκ τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδοσποτέουσιν,

4 Πρῆστῃρι) Κερωνῶ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, palas nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaethontem feruisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent. & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem is adiungere. Neque filium Sol. genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Venus, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respuerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα ἱκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνεΐης
 Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὐ μένουσιν οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκοσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἕξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρῇτὴ ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥeros, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφώνοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γένηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἤματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Ναβρίτι) Ὀκηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt;
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove ducē, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detruxit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vincitum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poe-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenierit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse conicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος
τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλαθεν
ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου αἰοδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἐπέσι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπῶν·

Ἄλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.
τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρηϊ Θοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο,
καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποίεοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκι-
ζον, οὔδ' εἰς τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε Φόνους ἐργάζοντο,
οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν αὖν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦ-
σαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω
ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρβένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ
ἀφροδίτου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
ἐν Ὀμηρῷ μέτρῳ ἰστέρηνον. V.

4 Τὰν Ὀμήρου αἰοδὴν) Ἐξ ἀφρο-
δίτου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ἐν
Ὀμηρῷ μέτρῳ ἐνέτεινεν. V.

*ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in
Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa
quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta
sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum
efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus ope-
ra uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:*

Dulcia nempe tibi sunt conubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabit.

*Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationi-
bus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes conde-
bant, neque ducebant moenia, nec proelium committe-
bant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audi-
rent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrolo-
giae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-*

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἀστροῖσι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον 24 ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανέμενος, ἐβελήσας ἀτρεκές ἀκούσαι περὶ τῶν ἐαυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἰὸν ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδῇ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ἐπιθυμῶν. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμνηε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἐαυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitiëntem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσις ἐποίησατο μηδαμῶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρῃ γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης πάντα δὲ
- 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέεσθαι. Ἀλλὰ μούνοι Ἀρκαῖδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
- 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν Φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὐρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεῖα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπείων πηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκεῖνοι ποιοῦνται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
- 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὡρην) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποθίσει, προνοίᾳ. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescantis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Luna esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἄψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
 μαντασύνη ἀλλάσσεσθαι, ὅκόσα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
 ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
 ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν ταῖς οὐρανῶν τὴν σφετέρην εἰλέονται,
 πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
 ἐπιγίγνεται. ἢ ἐβέλεις ἵππου μὲν θέντος, καὶ ὀρνίθων,
 καὶ ἀνδρῶν κλανομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
 κάρθεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
 τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδεὶς ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
 ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
 δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπρος·
 ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
 ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
 ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
 ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεί, τὰ μὲν ἐσθλὰ
 εἰδότες ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφαιρὴν) Ὀδόν. V. § Κάρφια) Κάρφη, ξηρὸς καὶ καυφός χώρ-
 τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
 expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
 quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
 illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
 volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
 que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
 bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
 agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
 vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
 quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
 quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
 autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
 mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
 quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
 prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοέουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδία καὶ
πρῆεα ἡγέϊται. τὰδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt : neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

Ποβ. Γολ. Τ. 2. 1. 10. Χειρ.
— 21. 8.

23 F

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα- 1
σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς
φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τὸν Βοιωτίον Σώ-
στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
καὶ ὄντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνανκτα τὸν φιλό-
σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θάτερον
δὲ, τῷ Δημόνανκτι, καὶ ἐπὶ μέγιστον συνεγενόμην. περὶ
μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῃ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
καὶ δεδηλωταὶ μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
λῇ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῶδα τοῦ
ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἔπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

Εἰς τὴν Ἀθην.
1. 10. 11.
21. 8.
21. 8.
21. 8.
21. 8.
21. 8.
21. 8.
21. 8.
21. 8.
21. 8.

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & fil-
vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
quaeque aut tollendis latronibus perfecere, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὀρῶντες, ἔχουσιν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ,
- 3 φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω-γενόμενος, καὶ
ἀξιόσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγεράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃ μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heraclienſi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμψύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἐρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκινήμενος, ὑπερεῖθε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγεσθαι ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ αἰψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπείονητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐρεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖα εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὲν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo hominum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerisque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non paucillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intelli-

κῶν, ἐκὰν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἔν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαitan, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δίαitos ἅπασι, καὶ περὶ ὧν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφαι
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπείναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπέα) Τὸν Διογῆνα. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi rese-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne paucillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ᾤφθη κεκραγῶς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ δέοι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἱα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγάετο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιαμένους, σὺν γέλῳ τι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consō-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
- 9 Ἐμελεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσο-
- 10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὥς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὥς αἰεὶ τὸ κωμικὸν ἐκείνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτίσαστο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὥφθη πώποτε, οὔτε ἐμυθή μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

rec. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, par-
tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, Nolite, inquit, mirari, Athenienses,
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, Hanc sibi

ε. του. εφ.
δευμοφι.
μιν. 19.
καὶ δα.
ἐν τῇ δ.
ἐν τῇ 119.

δευμοφι.
Αθηνη.
μ. 21

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοφίσε
 τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιω-
 πῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέ-
 ψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγο-
 ρεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη
 λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πράους αὐτῶ
 καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξα-
 μένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυ-
 μάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων,
 τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη.
 Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη
 καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἓνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα
 καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ
 Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ
 ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινός, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς
 ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affert prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον,
καὶ Φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν
Δημῶνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθρῶπος,
ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ
σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ
Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς Φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημῶ- 13
νακτα, τίνα αἰρέσειν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ;
ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι Φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὼν ἦδη
παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ'
ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ
ἀπὸ τοῦ πῶγονος ἀξιόεις κρίνεσθαι τοὺς Φιλοσοφοῦν- 14
τας, αὐτὸς πῶγωνας οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμῶντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ
αὐτοῦ ἔπαινον τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης Φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλεγε· ἂν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime de-
centes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſt, [quid ſibi arrogaret] qui ſua derideret?* Is, *Homo, in-*
quit, aures habens deceptu non nimium faciles. Inſtante vero
Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viaticio inſtructus, De-*
monax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti? Teſticulis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi, inquit, dixit, me philoſophari?* & iam diſ-
cedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? Ridiculum mihi, inquit, eſſe videbatur, te a bar-
ba iudicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas. Si-
donio aliquando Athenis floreſcente, ac de ſe laudem com-
memorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam explo-
raſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι ἄναστας
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων· οὗτος, ἔφη, προσεπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τινος τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλῆσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλωτι
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσσμα, καὶ τὸ αἰσχροῦς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, filebo:*
surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum, inquit,*
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lufum
 ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
 cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
 quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconτίου

ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαιῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
 Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἡξίου τὸν ἀπολώλεκα,τα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ὅλην αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ-
 κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραίος, αὐτὸς ἀπολωλέκεναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραίον, θηλυδρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
 λосоΦοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώνα ἀπίσκωφι καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri*,
ad Proconsulem; *sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum
 incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
 bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
 pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
 nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
 ro sani nihil diceret, *Abi*, *puer*, inquit, & *tuum ipsius anu-*
lum ferva: *hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu
 aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
 de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Ex Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *ma-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
 non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
 cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

Lucian. Vol. V.

Q

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλευθέρον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύνατο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσαν-
 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπειξε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε, οὐκ ἀνθρω-
 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγών, καὶ δειξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκίαν, ἤρετο, Τοιοῦτους ἄρα
 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἄλλα καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῶδας ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ταί, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε.

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adflare tanquam conscensuro, & coenam parari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit, quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

μηδὲνα πώποτε πεπενθήκοντας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
 δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
 εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
 26 σchein νομίζεις, μηδὲνα ὁρῶν πένθους ἄμοιον; Καὶ μὴν
 καὶ κείνων καταγελαῖν ἤξιον, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάνυ
 ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
 βέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
 τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δὲ μοι
 27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
 ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
 προσευξάμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
 τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
 28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινας Φιλοσόφους κομιδῇ
 ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἀποπα-
 ἔρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
 κεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἐμέλ-

*nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo
 dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem
 talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabi-
 lia pati arbitraris, cum tamen expertem tuus videas nomen? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus ute-
 rentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice re-
 spondenti, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu
 mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium
 quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro
 filio; Utiqve, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest
 hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam
 philosophos omnino indoctos in disputatione contendere,
 & alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad
 rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,*

γενει, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη. Καὶ μὲν, ὦ
 Ἀγαθοκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆι πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι. Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἥδη δὲ ἀπῆι μετὰ πε-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: se vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque fodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illa videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστιάειν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τελετὴν αὐτοῖς καταστησάμενου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς; κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθὺς καταφαγών. Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσπεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέγειν. Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μαρῶ ἀκροᾶσθαι χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus; qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere; qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματούντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πᾶν εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιοι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλλήνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν) Οὐ γὰρ ἴδαι οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδυνατοῦν γὰρ τοῦτο καὶ ἀδύνατον, ποῖα τιμὴ εἰσεγράφατο αὐτὸν φρατρίαν, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκαροτημῆναι· οἷον Οὐρετίαν, Φλαβίαν Αὐρηλίαν, καὶ ἄλλων πλείων. οὐ γὰρ καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς αὐτὴν.

ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφῃ πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιλαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρὸν αὐτοῦ, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκάπτων, ὥς μὴ καθαρῶς ἐλλανίζοντα, Ἑλλήνα βυυλίμενον εἶναι. V.

exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imperator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζεὸν ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δὲ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δὲ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαδή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἥδη ἐπιγεγραφῆναι.
 45 Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaue, *Hanc quidem, in-*
quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta,*
inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ *sepulcri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adco pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
 κεδαίμονίον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκῆτην μαστιγοῦντα,
 Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σου τοῦ τὸν δούλον ἀποφαίνων.
 Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
 θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
 λιστας δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
 ἐπίδειξιν Φιλοσοφῶσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικόν, τρίβωνα
 μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
 κον κεκραγόντα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
 Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
 ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
 μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἐάρα κακομαχοῦντας, καὶ
 παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
 δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
 παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὲ καὶ κείνο 50

I Καὶ Λακεδαίμονίον τ.) Ἐμά-
 στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελευ-
 μένοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
 πτει. V.

II Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστας δεύ-
 μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰσθαμέν
 τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
 ζοντες οὕτως λέγουσι, λέων ἐστίν. V.

monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causā, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiū mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τέϊτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοὶ ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινε
 στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσις ἀτιμίας, ἧς
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμιμνῆται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττούσθαι τῷ δρω-

πακίζεσθαι ἔστι δι' ἁμφοῦ, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν
 χρίσμετι. V.

*appellant. Lepidum sane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traduce, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 tio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est? Demonax, Tum dropace illum velli iube, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
 Quomodo optime imperares aliquis? respondit: Si non irascatur,*

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένω δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἷε οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελὶ καὶ πρὸς
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπέει. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 nienfibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensionem
 confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἔλεου τὸν
 58 βωμὸν κατέλγητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δόξῃτε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένης
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἠκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πανηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δεόνται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἓνα
 ἥδε μάλιστα,

6 Ἐλίου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ σὶ, τοιοῦτον ὁμὸν πρᾶγμα θεῖσθαι;
 ἔλιου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει V.
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀτάσχοισθε, φη-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituen-
 do spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericor-
 diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elien-
 ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audiavi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: Inutiles fere leges esse,
 sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat;

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐργάως.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοι τε αὐτοὶ, καὶ ἅπανα ἡ Ἑλ-
 λάς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργρηγρος ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 θαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Thersitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Arisippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditricēs certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δέδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνώκοντας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ἂν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προ-
 τεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquæque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorē, quæ dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodit, ipsaque præsēntia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipsisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius præstare sibi opem posse, dixit ad
 præsēntes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchrâ tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilis, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶσις τισὶ
 χρήσιμος ἔσσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔβαλαν αὐ- 57
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένδυσαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποιος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes fe-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

ΛΤΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδείας, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ
 ἑωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
 εχεῖς σπουδὰς αὐτὰ· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
 ἀνέσεως, εὐκαιρὸς ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἑρρῦν χάρις.
 ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
 ποθοῦσι δ' οἱ Φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φρον-
 τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσσονται· πάντῃ δὲ με-
 ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
 λη καὶ γλυκεῖα πειθῶ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἁδελφοὶ γὰρ) Ἁγαν, καὶ φυσικῶς θεωρίας ἔχοντες τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τέστιν ὑποστήναι τὰ ἰδὴ ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπιστροφῆς ἀνάπαυαν, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσίας ἀσπερί

τινα ἄνθρωποι προμπεθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ
ἐτέρου ἐγκόπου ἢ ἑργείας, ταῦτα
γε ὦν, καὶ τῇ αὐτῇ μέρει ἑκατέρων
ὑπαλλαγῇ σώζονται καὶ τὸ ὑποκει-
μενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ὦν κακ-
κῶδες ἐπανάγοντες τοῦ πεισιπόντος,
τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihi- que vehementer eiufmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. In- firmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentio- nem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dul- ciſque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλος ἐΦεί-
 ται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν Θεὸν ὡς ὅζως ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
 προσήσασθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θεᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκίνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνάς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἐγὼ γ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖφθαι Φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτή-
 ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐΦήβους.

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
 latus adeo scopus inventus es, quod narrare desisti: ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
 libentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximos transi, ab aliis cupidita-

κριβείς, ἅλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι¹ διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
ρους, ἀρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
Φυῦς Ὑδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν
ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
ὕγρὸς τοῖς ὀμμασιν ἐνοικεῖ μύκῃ, ὅς ἅπαν κάλλος εἰς
αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχές
ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χάλος² οὐ
γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἰπ-
πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ
τῇ ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΑΤΚ. Πέπανσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
βίῳ ἡ τύχη προσεκληρώσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
ζεις, εἰ γυναῖξιν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ κάλον.

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρύχομαι.

2 Ἰόλεων) Τῶν Ἰόλαον. G.

3 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
σιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα εἰν μνηίδος
Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις) Ἐπὶ καὶ
ταῖς Λημνίαις γυναῖξιν ἔγκωτος Ἀ-
φροδίτη γενόμενη, εἰτα δυσώδεις αὐ-
τὰς ποιήσασα, ἀπεκρίτους αὐτὰς
ποιῆσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἠνάγκασ-
θη. V.

ribus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
ante adeo, quam priores definant, incipiunt alteri, Lernaea
capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
fum, neque Lemniarum offensiomis reus, neque Hippo-
lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
mnefte. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum,
ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνδούντων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαροῖων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λήρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, αὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι, καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθεμύνη, διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρῆναι καὶ τὸ μέλλον. ἐναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βοαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀΦηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθύς

γ' Ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fatus Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus. Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum coniectus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἔρων. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐτελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, ὥς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ Θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάβους ῥέποντα ὄρῳ, πότερους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγείς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὲς τρυάνῃ ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα.

statim declarabas, te non ipsos modo, sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circumnavigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vorat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: hiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores putes, puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutinā utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratioſinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένους, ἔτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνός ὢν,
διττοὺς ἄρυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπέρφυῶς παιδικοῖς ἦδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραβρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοις παδοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποίησις. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἰγγύς ὑπό-
γυις, ἰγγύτιον, πρόσφατον, ἵσα-
στί γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονευομένην ἢ ἐνηχυμένην. V.
10 Ἄρυσαι) Λαμβάνει, δίδω. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde id quidem se-
rium, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus,
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter ef-

ἀγωνοβετήσας ἄμωλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς
ὑπερευφράνθη. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχη ταῖς ἀκοαῖς
ἐνεσφραγίσται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν
ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμ-
φῶν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβές ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καί μὴν ἔγωγε ἀπαναστάς ἔνθεν, ἀπαν-
τικρὺ καθεδούμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰεῖδαν.

σύ δ' ἤμῃν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς,
μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένῳ ταχυ-
ναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστα, τούτων τῶν δικρότων, ὥς
μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κώ-
πῳ παρακισμένον. ὥς δ' ἔνῃμ, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Διχρότων) Διχροτα, διήρη,
πλοῖα μνηρὶ ἐστίν, ἃ καὶ διχροτα
καπεσκευάσασατο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ
πρώτης καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐκατέρω-
θεν πηδάλιοις ἴσχυοντο ὅπως αὐτοὶ
τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναν-
τίους ἐκ τῶν πρόσπλων καὶ ἀπόπλων
αὐτῶν σφάλλῃσι. V. In altero
Vossiano haec tantum legas: Δι-
χρότων) Διχρότος ἢ δύο εἰρησίας
ἔχοντα.

sem certaminis inter pugnantem duos affectus, dicere non
possum, quam incredibiliter delectatus sum. Atque sermo-
num mihi illorum vestigia, velut figillo quodam, impressa
sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita sta-
tim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque di-
centibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi
confidebo,

Aeacidi insentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius con-
certationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium ve-
lox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxi-
me uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄσπετος ὀρικήν ζεύγει κατῆεν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμποντας με δεξιοσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λαπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῶν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυντο) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγυὺς ἐμαυτὸν ἰδρύσατο τοῦ κυβερνήτου. καὶ ραδίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπεὶ μάλ' αὖ καὶ κατόπιν ἡμᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰσθμὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρασ προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀβόνας ἐκχέαντες, ἥρεμα πιμπλάμενου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ροίζῳ διῆπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῶραν. Ἀλλ' ἂν γε μὴν ἐν τῷ με- 7
ταξὺ παράπλω σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηχέθη. καιρὸς οὐ πᾶν μὴκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν
16 ἑφ' αὐτὸν) Παραθαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorafsem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis [*eruditorem*] turba, qui perpetuo mecum versari cum molestia iam disiungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem affedi. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchessio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὄρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρὶ τῆς Ἡλιάδος αἰψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλῶν
 8 διαναπαύσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένον μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὀψείας, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος· εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἢ 14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεώσας, Ῥόδος ἀνέκτιστο. καὶ ὅπως πολλοὶ ὁ ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγεῖρας, εἰς ἔννοιαν ἔλθων. V.

tem praeterveſti Pamphylium finem attigiffemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſetomomibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae: donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam; incrediblem voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me conſluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἡδίστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήβεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χarikλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιστρας ἀχαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πῶρῳθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ὡς κόσμος, κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κόσμος ὁ κεκομμένος τριεὶς ὑδέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam fatiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtrigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet; qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequēbatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans; ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores; quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἰδ' ὅποια Φιλί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιον με. καὶ γὰρ Φιλονεικούντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγειρήτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἑνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθιστιάσετέ με

10 κλήρῳ διακρίβεις ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Κακείνῃ μὲν τὴν ἡμέραν ἐστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἐώρων δὲ καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν ἐναργῇ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφους παῖσιν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρεῖαι πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθηνῆσι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλῃ γε μὴν πα-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt; tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
 τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
 ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ γέ-
 ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιοῖς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
 ὑποψίαν οὐκ ἔχοντας. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
 ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
 μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
 οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
 ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
 διενεοῦντα γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ
 δόξαν ἡμῖν Κνίδας προσορμίσαι κατὰ Θέα, καὶ τὸ Ἀ-
 φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
 Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
 προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεῶν λιπαρᾶ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, ἐξῆ.
 δ' οὐχ οἷόν τε κτεῖραι. ἀκαρῶς,
 ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ὄρα, ἐν ἀτό-
 μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαι

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λέ-
 γομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
 λαγον ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγείσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
 Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praes-
 sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
 tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
 caderet. Erant igitur ista quoque, ui dixi, fatis aperta sen-
 tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
 pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
 tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
 di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
 assumpsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
 Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectacula causa, &
 templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
 illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paulatim ad
 terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποστολούς τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήβεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκ-
 τέραθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήεν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
 γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
 Ἀφροδίτῃ πόλει. στοᾶς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
 ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
 τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτῃ βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
 Χαρίκλῃς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
 θεῶν θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
 φροδίτῃ τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.
 12 Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσειοι
 προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγο-
 νον μάλιστα, λίθων πλαστὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
 ἐν Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς
 κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρόντα τὸν περίξ αἶρα
 συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
 to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
 su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
 Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos po-
 terant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
 gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
 mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
 invitus; qui iucundius, puto; pro Cnidia Venere eum, qui
 Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
 tim confecto Venerae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
 divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
 litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
 totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
 ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
 cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeterea cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δεσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τοῖς δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλεως προσείρπυε κίττος· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρητο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδύ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκόις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν.

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὖξων. σφύζων. βράζων. εὐσπαματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. ὦρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγονα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῇ διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὲς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεισθαι αὐτῆς ἐστὶ. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Dens vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi

13 *Μη. Περικλ.*
 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος
 δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισίαν
 ζόντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ
 νεῷ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Πα-
 ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
 σηρότι γέλῳτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
 αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γέ-
 γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρα χεὶρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
 ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη,
 ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν
 ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἔμμα-
 νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δίδεις Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμών,
 λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
 αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας
 κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam
 ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi
 dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plan-
 tis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus.
 Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pul-
 cherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascen-
 te subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta,
 vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera
 manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statua-
 ria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura mem-
 bris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furi-
 bundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*,
 inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens si-
 mul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice,
 illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra ani-
 mum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νεὺς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
νότου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθούσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
φίαν διαθρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
μέρη τῆς θεοῦ κατ' ὅπτευσεν, ἀδρόως παλὺ τοῦ Χари-
κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
ἀγκάλισμα χειρόπληρες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
τοῖς ὅστέοις προσεσταλμένοι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
χυμένοι πτότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clavium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
narum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit.

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἡδίων ἐγχεῖ παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονομένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπί-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληθες εἰκασία τοπάζων, Φύσιν ὤμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ὥσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζον, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens,
 lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim
 haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum rarus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἤττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρῶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλά-
 κισ ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἰ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσῃμοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικάι διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσεπῶν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπὸ κρήνης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 σαρκῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ'

Ἀττικῶς. V.

7 Ἀγιοστείας δόκησιν) Ἀγιοσύνη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuven-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitionis veneracionis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitatus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 veller, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ' ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, αἰδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδω καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεί, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐβέραπτευεν. ἥδη δὲ πλεόν αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου Φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἥδη γὰρ ἐπὶ δύσῃ ἡλίου κλινόντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

'Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [*Venerem*] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripuens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries inculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεστέρῃ, καὶ στὰς Ἀφάνης ἐνδο-
 τάτω, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακώρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἔδον ὁ και-
 νὸς Ἀγχισίης καθεῖρπτο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τάλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβοὺς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν ἐλεγχον. αὐτὸν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημόδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς Ἀφάνῃ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακώρου διηγου-
 μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἐμφυχὸν εἶδε τοιοῦτον κάλλος; αἶ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλείς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

Μετὰ αὐτὸν αὐτὸν
 εἰς τὸν 17. 275

Αἰν. 17. 275

17

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdium con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ἄλφν τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθαι ζητήσεως, ὡς εὐπρεπές ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇ.

1 Θεσπιαῖς) Πόλις. V. Prodi-
tur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς
εἶνα· quem sculpsit quidem ille,
dicavit autem Glycera meretrix
illuc existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ
τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidi-
nem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε.
φιλονεικεῖτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quis istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illam iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutatur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

Πρόλογος. δε 1.
αλ 0. δ. α.
Lorum. 2. p. 4.

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ᾖ βουλευμένοις, ἐξῇ μεμνησθαι δ' ὡς ἡ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῶν περὶ τῶν ἰσῶν διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμίᾳς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἀνω καὶ κάτω κυκλῶντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφῆς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστῆριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τέπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὰν ὑπερηχοῦσι τέτιγες, ἐν μέσῳ πάντῃ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς Ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχασθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφίς) Ἑσπεριαμίον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertimus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, quæ hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae educatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero fortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum fortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἀρχεται τῇ δέ πη, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθῶν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἀπαντὶ μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴδι δὲ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξαγαγόνθαι ἐμψυχόν. ἐπισταμένη δ' ἅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, τὴν ἑτέρου Φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμνηχανήσατο.

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exoritur est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπρον ἐξ ενός τι γενᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γοῆς τι δοχεῖον ἀποφῆνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκεραταμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράφασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκότερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἄρρενοῦσθαι, μήτε τᾶρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίας, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς. Οὐλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχρῇ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτων σεβασμίον πάσαι τιμαὶ μένουσιν, ἕξισον πατρί μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἐβ' ἡρώικα φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

effet, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebri genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδοῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλααγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶδ' ἡ πάντα τολμῶσά τρυφῇ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' ἐῖς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὐδ' ἂν δρῶσιν, οὐδ' ἂν πάσχουσιν, ἡδῶντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδοῆς ἀντι-

21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὥς μέχρι σιδήρω τὴν φύσιν ἱεραυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuirus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὔρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλαιο
καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένου-
σιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ'
εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέ-
βησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμείναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐ-
τοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται,
καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὐ-
τως ἢ μιὰρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλ-
λην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι
τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν,
ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ᾧ ἡ πρό- 22
νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτά, ταῖς μετὰ
γυναικῶν ἀν' ὀμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ονειδούς ὁ
βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῦ οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς δια-
βέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς
φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίον-

13 'Ἠρκούμεθα') Ἠγαπούμεθα. V. 14 'Ἀμίλοι') Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis in-
venirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius fiat pue-
ri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus dupli-
cis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque ha-
beant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute
aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flac-
cescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & conse-
nuere; nullum virorum intervallum habentes; adeo impu-
ra illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impuden-
tes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui
neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa
est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua
nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret,
mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis
vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil
prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λένουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
 λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελαρχῆς βου-
 σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πλη-
 ροὶ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι
 κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
 εἰπεῖν, οὐδ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐδ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
 καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
 ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
 τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὧ μάτην ἐπὶ τῷ Φρωνεῖν εὐλογού-
 μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
 νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
 θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
 τες, ἀμφοῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
 διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζή-
 23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἕσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρέχθη) Ἐπιθύμουν. V.

fervatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tem-
 pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
 gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
 masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
 sequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universum dica-
 mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
 quaecunque humidam per aquas fortem sortita sunt, sed
 neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
 nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
 Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
 mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
 leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
 mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
 confectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea con-
 sectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
 sequendam eligant, neque unus paulo post *superstes* fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστός ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεδεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφὸν αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧς πολὺὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἔχοντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέισθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt; & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contentam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est; quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam; continuo tanquam bonum laudari; quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ἰδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὥς εἰσορώσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν Φρανήσεως μὲν, ἡ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείαις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔραν ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum fatur, medioque in coetu praeestas honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae sorte quadam maturae aetaris viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 διδόμενων Ἀθηναίῳ, καὶ Δικελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πῶγῳμος ἐπιπλάτο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσούτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικειάν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δικελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vira spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta funto. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὁξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσῃσθαι Φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶθε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηκενὺς ὑγίεια, μηδεμίᾳς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανηγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἡγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρους ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἰκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιῶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὁξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῇ παρέλκοντι) Παρέλκον, τὸ περι-
 τὸν, καὶ παραπεῖνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua fanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transfigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
 a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo fectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθῆναι ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐθυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ρυτῶντες. ἃ δ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαιψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 mos, οἱ δὲ παρ' ὠτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, φασὶν, ἢ Σιδω-
 νίας ὕελου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴ
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordefcunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenfibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέντες, ἡδίων τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραβήμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνον τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραϊνόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστόν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν; ἀλλ' ἐκεῖνο μερισσάμενους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὁμοία· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παιδῶν

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum vult, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεῖς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὕβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδυναί, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγυδόνος χαλασάσης, πλέον, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσούν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὧς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραδεῖναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισάμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὧς νεώτεροί χρόνοι, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισται τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἄν-

- *pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-*

δρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τέχνασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἶνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκρόν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχυνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσω
 29 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαίνόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὅμμασιν ὑποβλέπων. ἑώκει δέ
 μοι καὶ καθαροῖω χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον, ἡρέμα
 τὸ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφη, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβήν) Τριβάδες αἱ παῖς γο-
 ναίειν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷον ἢ
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.

6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μωδιοποιὸς ἐξέπνευσεν, ὡς ἔταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαίνόμενος) Ἀγαπητῶς.

V. Παθαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀγαπα-
 κτεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους ἀναλαμ-
 βάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum steriliū aē-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obsoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Chari-
 cles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamētis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicraide*,

κῆσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρίκλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἤγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, ἢ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθῆνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μίᾳς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν ὁ Καλλικρατίδας (ἔωκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνιάς μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σὲ χαλκῶν ἐνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὁπόσαι προὔχουσιν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

Journal Demost.
N. 115.
30

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Charicles vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permetteret, tanto

256
 256
 31-

τιάταις ἀνθρωπισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἔν' Ἀργεε
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγατρὶς Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπῶμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλέως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31- σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἀν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστέρον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-
 2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου)
 Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telefila,
 propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memo-
 ratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sa-
 pientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita
 Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri.
 At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amo-
 rem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem con-
 tentionem nostram processisse: quando vero istius oratio
 philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam oc-
 casionem arripui. Solus enim amor masculus commune vir-
 tutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem
 fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum
 platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorē,
 prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ἐροδάμωνων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἑρώτας, ἐπὶ τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξύ

Οὐρεὰ τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάλιθες οὐ προ-
δώσωμεν, εἰζάντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμων οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσ, οὐ κακὸν νήπιον, ἀποῖα ζωγράφῳ παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐδὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres affecu-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;
cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos;

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχαὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθ' ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρήκτου δέθεν Φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν ὁδοῦ εἰρηγῆται λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἣν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοια συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται. 33 Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίης εὐρηνται Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παραντίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου τὰ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέπω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐαχολῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

ut perrumpenda nunquam custodia vincum a reditu arceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, inanimatorum omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio- nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ
 ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν.
 ἔπειδ' οὖν αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ
 τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφελόν-
 τες ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ'
 ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐν-
 τελεστέρων τέχων ἐνεστὶν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες
 ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον
 ἐζήτουν, εἰδ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς
 ἀπορίας οὐκ εἰσῆς ἐλῆσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν
 ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεί-
 οντα ὀρυθὲς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις
 μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπóρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ
 γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ
 οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34
 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δευτέρας ἀνθρώ-

*praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque
 tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem
 non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae
 finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta,
 otii satis nata sunt, melioribus inveniendis; ex ea re pau-
 latim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet
 coniectere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quoti-
 dianae famis remedium quaesivere: tum deprehensa prae-
 sente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi
 facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur,
 cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque
 fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mu-
 tis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque
 hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quot-
 annis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica me-
 liorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim*

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἤμφιεσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρέων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥι-
 ζῶν, ἢ Φυτῶν αὐὰ κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετὰγοντες, ὕφηναν μὲν ἐαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνῇ τοίχῳ ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωτος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἁκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστίθεισα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖται

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque af-
 fervandarum siccas cavernas? Verum coeptam ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum natae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione merfa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igi-
 tur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἀσπερμιον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήθην αὐτῷ ὡς Φαῦλον εὐθυνεῖ μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῷ ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνῳ τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελαῖν ἑναγχος ἐπ' ἡεῖ, Χα- 36
ρίκλους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦν-
τος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἀσπερμιον) Ὡς μισρολόγε, εἰ θῆλυ, λύσει ἔσται τοῦ κόσμου· τί
χωρὶς γυναικῶν ἀσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἐπὶ κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χη-
τό γε λοιπὸν ἐφ' ἡμῖν ἀθετοῦσι τὸ ρεύων φορᾶς; Μ.

Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolisceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλληνας. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία Φθηγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνὴ λαρυγγίζων. Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ καὶ τὴ θαυμαστόν; ἂν γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἡ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὅρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἐκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκρητα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutturo boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν' οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λόν, οὐκ ἴσατιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37.
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικὰ
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἐρωτα τῷ νηπίῳ συναριθ-
μει λογίζου, δεῶς μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἐρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐν πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἀν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδεὶς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀΦρόνων ψυχαῖς ἀβροῖζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφαιρίσατο,
ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτα, τί πλέον
ἡδονῆς ἢ ἀρετοφθορία ἐπαγγέλλε-
ται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιᾶν, ἢ τῶν βραμμάτων ποικιλία

τὴν σαματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλλειος τοῦ ζῶου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇ σοι τὸ δύσ-
φημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἡμετέρας ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγιῶν πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δις γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνέει ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδώς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσι δ' ὧν, τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscretó impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nañi, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices enim revera spiritus Amor spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονούσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖωδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄπαγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμορφος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδωι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίσαι θηρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἶκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδὲν τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράεις δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, 'παικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσai τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῶ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονειψάμεναι κάρον, εὐθύς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῆ τοῦ προσά-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχερίσται; λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλεφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μέσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones infuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθοῖ
 μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν.
 ὅπόσαις δὲ ἄρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
 γαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
 βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρὰ τε ὄρ-
 γανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλί-
 κων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
 ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ με-
 ταιχμίον ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ
 ὕπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπι-
 σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῃς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
 τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι, πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 ριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπε-
 πτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δὲ
 τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐρυ-
 θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένους βρί-

folem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis;
 flavo tingunt flore, propriam naturam [nativum colorem]
 damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
 maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
 pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis
 ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
 minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
 fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
 usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec flo-
 rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
 & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
 deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
 tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
 ciderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
 Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὥς
 ὠφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμναῖται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. καί πει-
 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντε
 κάλλει διαμαχευθῆ, τὰς ἀναισχύντους παρείας ἐρυθαί-
 νουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πῖονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινῇ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τσσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἐξοδοί, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα διὰ τὸς διασφύρει τὰς χροῖδας τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναῖκας. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaeque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constri-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrice velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὲς μὲν νη Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχσθαι δύναμένου τί σιτίον, ἀκροῖς δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκ- 43 μήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥέαν λέγει. ὅτι καὶ τούτῳ διασώρουσι τοῖς μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ καὶ ἐκείνη τῷ Ἀττίδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακεδαιμόνα εἶλκεν Ἑλένην τὴν Μεγαλέην. V.

infelicitèr amantis ad pastorem comissionem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaue inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletæ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quæ acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς Θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλασσεν, ᾧ πολυτίμητοι Θεοὶ,
 Ἔθνος μιαιφόνον· γαμῆ τίς ἀνθρώπων; γαμῆ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι...
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς Θῆλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem discitant Promethea
 Pendere fixum Caucasii de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odisse cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudat toro:
 Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
 Gravissima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi
 est? Aequum igitur opponere muliebribus istis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibes
 lecto, reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua post-
 quam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis;

ἐστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ- *Amicus*
 αγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς *iv. v. 5.*
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρὶς τοῦ κτενὸς
 ἐντομὰς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοιτῶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητά πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφίεις, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλατος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non festi serra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundem
 fit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Theffali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονησεὶ μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστροῦ ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνου καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίς δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαί, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιστοῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετᾶς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi fervans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinaeque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
 καβέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόν- αὐτοῦ ἔργου
 τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ πάντος ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
 εὖζαιτο μὲν οὖν ἔρῳν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου,
 τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμίᾳς
 τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
 ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιφάσκειν αὐτοῦ, κά-
 μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
 μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
 ψη, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιβήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
 μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
 εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην
 ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
 ἀποθάνη, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
 μετ' ἐκείνῳ ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
 ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὅστέοις δὲ ἀναμίξαντας
 6 (Ἐπὴρειαν) ἄλγυμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave
 loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
 quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
 sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum,
 invidam fortunae nullius noxam expectum. Si vero, quae
 humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
 tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
 tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
 quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
 lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
 complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
 irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
 vivere non sustinuerō: ultimaque mandata iis, qui post il-
 lum cari mihi erunt, dederō, commune utrique monu-
 mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

δοτῆα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρατες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκὺς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε.
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνῆρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγισθοῦς ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,
οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἡνίκα γοῦν ἐκρίβη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἐκάτερος ἐν
θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιώτερον,
μόνον οὐκ ἔραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδ' ἐμὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδείκνυμαι } Ἐνδείκνυμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτὸν. ὅταν ἐπὶ
τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος ὅλους ἢ γηθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, in
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Sputum auferebat, corporis curam gerens,

Texi sepli firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσώπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεισόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείους νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐΦ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ θεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὁλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σωφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κούροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμον γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀν-
δρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις
μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστῆν
ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἔρᾶν 49
ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πα-
τρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ
τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἀν' ἅπασι κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῖανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς
πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἴνεκα, τὴν μακρὰν ἐκ-
χέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν
πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦν-
τες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη.
τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros,
qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam pueror-
um amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.
Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates,
qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. At-
que ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine
orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modesto ad bonos pueros acce-
dite, neque parvae voluptatis causa longam benevolenti-
am effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amo-
ris affectus obrentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invo-
cato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate
affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

W. M. L. S. p. 121.

οὐδεμίᾱς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικουσύης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δέῃ
 Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθάνοντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοίην
 ἀπεφήασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυΐου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δέ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρώμενης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἔχγη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεπτῶν
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλή μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θε-

Procl. M. R.
 968 (1001)

16 Θηραμίνης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπεκαλεῖτο Κόθορος, V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κρίου. ὅς (Θηραμίνης) Iste vir fuit πανούρη
 tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclem, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου
βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἰσέκατε, καὶ αὐ-
τὸς ἐν τῷ μεταξύ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διο-
χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον, ἀπο-
Φανούμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, 51
καὶ μακάριον, ὅπότεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνῃς Φιλοσο-
φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασιν, παίδ-
εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
γυναιξίν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴ-
ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
σχεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χари-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Χίοι inter
se belligerabant: quando igitur
apud Chios erat Theramenes,
Chium se dicebat; cum apud Cios,
Cium. Erat autem revera Χίος.
Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβητον αὐ-
τοῦ ἱκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
thurnus alterutro pedum aptus,
tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτε
Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικῶσαν οὐ
διατηρῆς οὕτως ἐνέμεν. ἢ ὡς τῆς Κο-
ρίνθου μὲν ἀναχειμῆτης Ἀφροδίτη.
διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
κεῖα μίξις. Ἀθηναῖν δὲ παιδεραστῆρα
κομῶντων. ἢ τοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαιφῶ
καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos concili-
ant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero,
Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς Θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήκει
σφόδρα σοβαρῶς. εἰκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέαι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχῆς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλον ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δίκαστῆς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῆνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς Θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν Φέρω ψῆφον;

II Τῇ δὲ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitus
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωματίον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπές ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἢ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥοιμην, ἐφῆβω παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἔξον ἀρῦσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωος, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὥς εως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγη, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν
 6 Κατωφρυώμενος) Ὁφρῦσι μετέωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiam si forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέρχον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἀ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λεῖως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἔχνος καταλιπών. εἶτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λεπαραστέροις μὲν
 ἀσπάζεσθαι ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἀπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖεζει. καὶ
 σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφεῖς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πράγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μιὰρ καὶ ἰπάρατε, τὸ σαντοῦ ἐξεῖπαις
 ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. M.

Atus ille percurrit. Hoc ubi facile confectus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & puriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μεταωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετ'ωσαν· ἐρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καβέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσότης ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη.

Μηρῶν τε τῶν·σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων. *κατὰ οὐκ ἀπλήξ γλ.*
τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστάς, *ἀπὸ τῶν ἡμετέρων.*
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δῆλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλην ἀληθὲ γέ, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην. *γλ. 12. ὁ δὲ τῶν ἡμετέρων.*

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aecidi intentus, dum cesset fundere carmen:
sed erat ipforum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!
Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλη ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφένενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεία, τῶν ἐν Οὔτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneſte, aliud tertiae orationis quaſi fundamentum iacientem, cuius initium tantum feſto die audire fas eſt, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiffa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum ſpectaculum, eorum, quae in Oeta Deo uſu venere, praefentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. 'Εξέμαθε) έμαθε C. l. 10. 'Αποκηρύττεται) άπει-
δων άποκηρ. vult Ienfius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τούτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Το τοῦ π. reliquae edd.
omisso τούτο. ead. 'Ιασάμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
latur P. 'Ιασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
l. 6. 'Υπουργεῖν) Sic I. H. &c. 'Υποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. 'Απολογησομαι) άπο-
λύσομαι marg. A. 1 W. Pag. 4. l. 7. 'Ηδῃ) Sic I. Pell. Μὴ δὲ
edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστηκότος) Sic edd. I. Fl.
H. P. &c. Καθεικότος P. l. 17. Προθυμία) προμηθεία Fl. & L.
Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
Φιλοκρινούτων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
λοκρινούτων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
verbi Διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. 'Εν-
έχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. 1 W. l. 7. Μελλήσας) με-
λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habe-
re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα)
Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male
Fl. l. 7. 'Εξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat
Solan. l. 9. Καίνον) Ita restitutum ex P. Κοινόν enim edd. aequae
ac Ex. l. 15. Ωκτειρα) ώκτηρῶ L. ead. 'Αξίαν οὔσαν) αξιοῦσαν
marg. A. 1 W. Pag. 9. l. 4. 'Ωστο) ωιστο Fl. l. 8. 'Ητῆσθαι)
Sic I. Fl. H. P. &c. 'Ητῆσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. καὶ) Id adesse
etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. 'Εφ'
φ) ἐφ' δ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
edd. aderat. Pag. 12. l. 7. 'Οτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
'Υφ' εαυτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. 'Ανάγρ-
Lucian. Vol. V.*

σθαι) συνάγεσθαι marg. *A. 1.* Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. ead. Γεγέννηκας) Recte sic *P. S. Γεγέννηκας I. Ald. H. Fl.* l. 6. Τότε) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. l. 14. Προδεδαπνημένη) Sic dedi ex marg. *A. 1 W.* Προδεδαπ. enim edd. priores. Pag. 14. l. 4. Τούτους) Ita *Ald. l. H. Fl. P.* Τούτοις *P.* l. 7. 'Ανείληφας) ἀνέληφας male *I. Ald. Fl. H. B.* 2. Correxist *S.* l. 13. Παρητήσω) Sic bene *I. Ald. P. H.* Παρατήσω male *Fl.* Pag. 15. l. 3. Μη) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A. 1 W.* l. 5. Αὐ) πάλιν marg. *A. 1 W.* l. 13. Τούτῳ) τούτον *L.* Nil mut. edd. l. 15. Οἶον ὄντα) ὄντινα *L.* & marg. *A. 1 W.* Pag. 16. l. 11. 'Εφροσέντ') Sic *Ald. l. H. Fl. S. & Ex.* 'Εφροσέντα *P.* l. 12. Μη) Abest a *Fl.* Ceterae habent. l. 13. Δ' οὐ) δὲ οὐ marg. *A. 1 W.* Pag. 17. l. 9. Μοι) μὴ *I.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P. &c.* l. 12. 'Ον) ὅς *Ex. Fl.* 'Ον *P.* cum edd. Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα) Ita restitui ex *Cod. L.* Σωφρονήσαντα enim vulgo edd. l. 14. Τυγχάνοι) Sic restitutum ex *P.* & *L.* Τυγχάνει edd. priores. l. 15. 'Ος) Deest in *Fl.* Pag. 19. l. 2. Μείζον) Sic *I. Fl. P.* Μείζω marg. *A. 1 W.* l. 5. Οὐ) οὐ male *I.* l. 8. 'Εμαντοῦ) ἐμαντῶ marg. *A. 1 W.* l. 16. Πάθους) Sic recte *Cod. L.* Πατρὸς edd. omnes & cett. Codd. male. Pag. 20. l. 15. 'Απερ) ὅσπερ *P.* Vulgat. servant edd. *I. Fl. H. P. &c.* Pag. 21. l. 2. Γ·ὺν) Sic edd. vett. & recentiores. Γὰρ *L.* ead. Ποιήσωμεν) Hoc edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* l. 5. 'Ανέτρεψε) ἀνεπρόδισε marg. *A. 1 W.* l. 13. Εἰ) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscriptis *Solan.* l. 17. Δίκαια) Deest in *P.* Adest in edd. Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) γεγεννημ. *I. Pell.* punctum post πολλὸν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P.* Pag. 24. l. 10. Συγχαρήσωμεν) συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P.* l. 11. Νομοθέτης) νόμος marg. *A. 1 W.* l. 14. Τμᾶς) Recte sic edd. plurimae & *P.* Τμῖν male *Fl.* Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ) Sic *Marc.* Αἷτια edd. male. Αἰτιᾶται *B.* 2. l. 11. 'Αλλὰ τί; ὅτι) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod.* Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *A. 1 W.* l. 6. Τοιαῦτα) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. l. 10. Γράφει) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. l. 14. 'Αρ) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. &c.* Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Sic edd. vett. & recentt. Προνομίαν *Vorst.* ead. 'Εχσιν)

εἶχειν *I.* male. *l.* 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. *A.* 1. Pag. 28. *l.* 3. Προνομίας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἰδε *Fl.* male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. *P.* Pag. 29. *l.* 1. Μῖσος) καὶ μῖσος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. ὄτ') ὧν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I.* *Fl.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *l.* 6. Τοῦ γε) Sic *I.* *Fl.* *B.* 2. *P.* *S.* &c. Τότε *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. ead. Δυνάμενας) Nihil se varietatis hic reperiisse, testatur Solanus. *l.* 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. *P.* *L.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Προσδεδωκότες) Sic edd. omnes & Cod. *P.* Προσδεδωκότες *Fl.* Προσδεδωκότες Gronov. Προσδεδωκότες marg. *A.* 1 *W.* Pag. 31. *l.* 5. ἔτι) εἵτι *Fl.* male. ἔτι cert. & *P.* *l.* 7. Γὰρ) Ex *I.* & marg. *A.* 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. *l.* 16. ἱάσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. Pag. 32. *l.* 4. Αναφύσεται) Ita restitui ex *I.* & *L.* Αναφύσται enim male *Fl.* *Ald.* *H.* *B.* 2. *Fr.* *P.* *S.* *A.* ead. Εὐθαλής) Sic recte *Ald.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* & *P.* Εὐσταλὴς male *I.* & *Fl.* *l.* 14. Διαφορὰν) Ita restitutum ex Cod. *P.* & *B.* 2. ac marg. *A.* 1 *W.* Διαφορὰν enim cert. male habebant. Pag. 33. *l.* 5. Ἐκλείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. *l.* 11. Τοῦν μέσῳ) Sic *I.* *H.* *P.* &c. Τὸν ἐν μέσῳ *P.* & *L.* *l.* 16. Ἐν) Sic *P.* *L.* & marg. *A.* 1 *W.* Ὅν edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.* Pag. 34. *l.* 15. Γέρονσι) γέροντας *L.* rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. ead. Δέ) καὶ *Fl.* Pag. 35. *l.* 5. Ὅργη κατ') Vid. notas. *l.* 8. Οὐδὲν) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l.* 11. Μίσει) Sic etiam esse in *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. Pag. 37. *l.* 3. Πώποτε) Ita etiam exstare in *I.* *H.* *B.* 2. & *Fl.* notat Solan. *l.* 4. Ὑπομνησκαίς) In *P.* erat ὑπομνησκαί. Sed prius habent *I.* *Ald.* & reliquae. *l.* 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I.* *Fl.* *H.* *P.* *l.* 6. Ἐπέστειλεν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.* Ἀπέστειλεν *I.* Ἐπέστειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l.* 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l.* 11. Ὑμῖν) Sic recte *P.* *I.* *H.* *Fr.* *Ald.* Ἑμῖν male *Amsl.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* ead. Ὅσῳ) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. Pag. 39. *l.* 10. Ἐπισκῆ) ἐπισκῆ τε Coll. *l.* 13. col. 1. Ἀπατεῖσθαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l.* 21. col. 2. Μάγιστρος) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C.* *Solan.* *l.* 22. col. 1. Ἀλφειοτικοῦ) Sic restituit Solan. ex *G.* & *C.* cum ante editum lege-

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἶον ἀντὶ) Pro his verbis ἄλλοιόν αὐτ' legitur in C. *Solan.* Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασιαστος) Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησιαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutum lectio- nem etiam confirmat marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) τρόπου δὲ legebatur in editis. Correxuit ex collatione *Solanus.* *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addi- di; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit *Solan.* ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Sic *Fl.* l. B. 2. H. *Ald.* P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. 1. l. 13. Προῦνθουν) Sic Coll. *Fl.* H. P. S. Προῦνουν l. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίη habebant edita. Νεολεμία mendose C. Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. A. 1 W. l. 3. Ἀπειλὴ) Re- cte sic P. B. 2. & l. & S. Ἀπὴλὴ male l. *Ald.* *Fl.* H. l. 5. Ἐσκο- πούμην) διανοούμην P. Prius servant l. *Fl.* H. P. aliaque. l. 6. Πανσαιοτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. l. *Fl.* B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit *Solan.* Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gronov.* l. 19. col. 2. Μεταστοιλά- μενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit *Solanus.* Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat *Solan.* l. 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. A. 1. S. & L. Ἡμῶν male l. *Ald.* *Fl.* H. Pag. 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελά- σσαςδε) γελάσσεσδε tantum *Ald.* *Fl.* H. B. 2. P. S. Καταγελά- σασδε l. unde iam καταγελάσσεσδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὁμῶς legi iu- bet *Solan.* *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. l. 19. col. 2. Τὸ) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκλειτο) Ed. Cler. ma- le ἀνέκλειται. *ead.* col. 2. Πιττακοῦ) Πιττακοῦ male edit. Cle- rici. Pag. 47. l. 2. Ὡν) ὡς l. sola, & marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Πριηνέως) Πραένως Ex. G. Prienei C. *ibid.* Πλέονες) πλείονες G. Πλείονες κακοὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύη) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. ε.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat *So-*

lanus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. Δέ τίνα P. *Pag. 49. l. 13. Καὶ εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) κατασκόπους marg. *A. i W. Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *I. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Περίλαος* tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν κελεύειν*) Et sic Fl. habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. Μυκήσεται male *I. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) καταλούμ. male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσῆσσαι*) Sic *I. H. Fl. P. & c.* Προσῆσσαι P. L. & marg. *A. i W.*

IN PHALARIN ALTÉRUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitore suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικόν*) πολιτικούς C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) ἀστούξενος C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. Περὰ δόξης τυγχόντας misere in editis. π. τυρούντας V. *l. 13. col. 2. Κἄν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro ἰδίων ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίων — ξένος G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) Ἀν ἔθνος; *Reitz. ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. Οἱ ἑτέροι V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) προσδέχεται ante legebatur. Muravit Solanus ex C. item ἑτέρας ex eodem, cum ἄτερας in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γινόμενους*) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. & c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua κεχρημένων τῇ κλίσει est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προθεῖναι*) προσθεῖναι marg. *A. i W. l. 11. Ὅσφ*) Ita restituit. ex L. & marg. *A. i W.* *ead. Pag. 57. l. 4. Οὐ*) μὴ marg. *A. i W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ I. & marg. *A. i W. ead. Ἐμυσάττετο*) ἡμυσάττ. I. Prius servant H. Ald. P. & c. *l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλληνισιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τίνι) ἢ τίνι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

I N A L E X A N D R U M.

Pag. 63. l. 5. Ἐπιοίαις) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπορίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίαις Heinsl. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutante edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμείρητος) Sic edd. Ἀμίδητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἡμῶντοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. II. B. Caral. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μερπητὸς) μοιμητὸς P. l. 8. Τὸ) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σόλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Reitz. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολήσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. 1 W.* Δεομένοις edd. prio-
 res. *l. 13.* τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Εὐφυν) Ita
 etiam habere *I. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. &c.*
Pag. 69. l. 4. ὄωνος) ὄδωνος Cod. A. & P. Prius edd. constan-
 ter. *l. 7.* αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. *l. 9.* Τυανῆ)
 Τειανῆ *I. sola. ead. Πάνυ) τῷ Πάνυ* Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.*
 Ἐπένου) ἀπένου *P. ead. Χρονογράφω* Sic *I. H. P. S. Ald. B. 2.*
 Χρονογράφω *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P.*
Pag. 71. l. 6. Δυεῖν) δυοῖν *P. Δυεῖν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte.
 de *I.* vid. nott. *l. 9.* Ἐν) Abest a *Fl.* Adest in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ
 ἱερὰ) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Adest in *I. l. 17.*
col. 1. Δελοφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in
 impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελοφούς. *Solan.* Sed & pro
 ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ
 μειζόνως) ἐπὶ μειζόν *A. L. P.* Nihil vulgatam lect. mutant edd.
 Ἐπὶ μείζον etiam marg. *A. 1.* adscriptum fuerat, sed erasum
 deinde. *l. 9.* Καλκηδόνα) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἑμπόρων)
 Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Προσοικούν)
 πρόσοικον *I. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule *I.*
l. 15. Κᾶκῆνοι) Sic dedi ex *I. & marg. A. 1.* Ἐκείνοι enim erat
 in reliquis. *ead. Tὰρ* Sic *I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.*
 Προσισπέμπεται) προπέμπεται *A. P.* At prius recte edd. vett.
l. 6. Καὶ μισόβλ.) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg.
A. 1 W. & I. & Fl. l. 9. Ὀλεθροῖ) Heinsf. & Guyer. ὀλεθροῖ.
l. 12. Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A. 1 W. l. 14.* Οὐ-
 τας) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.*
 Στέλλεσθαι) Sic *A. P. L. & marg. A. 1.* Στύεσθαι edd. omni.
 Vid. not. *l. 16.* Εὐρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam servant *I. Fl.*
Ald. P. H. &c. Pag. 75. l. 1. Ἠῖος' ἀγχι) ἠῖος' ἀγχι *I. sola.*
l. 5. Τετράκυκλον) τετράκικλον male *I. Pag. 76. l. 3.* Αὐτὴ) Sic
 Cod. *P.* recte. Αὕτη edd. priores, male. *l. 9.* Συλλειβόμενον)
 συνθλιβόμενον *A. P.* Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθάζοντες) ἐν-
 θαζόμενοι *A. P. L. & marg. A. 1.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.*
 Δειζομένην) δεζομένην *Ienſ. Pell.* quoque an δεζομένην; idem
 habet & marg. *A. 1 W.* Sed δεῖζομ. edd. pertinaciter retinent.
l. 6. Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A. 1 W. l. 9.* Προωκνο-
 μουμένην) Sic *P. R.* five *B. & Fl.* Προωκοδομημένην edd. cett.
l. 12. Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πώματος)
 Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae. Στόματος I. & P. Pag. 78.*
l. 13. Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προ-
 αζυρ.) προεξερ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum
I. etiam *H. Fl. P. &c.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gesn. *l. 19.*

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Ἀν καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι) νεαλῆστεροι Fl. & marg. A. i W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν) πᾶν P. L. & marg. A. i W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino v recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. i W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inserui ex marg. A. i W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. A. i W. l. 13. Πάνυ) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. i W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικόν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. leggere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρξειου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. i W. l. 12. Δέ) Illud δὲ inserui ex marg. A. i. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. i W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτώ) Ita reposui ex marg. A. i W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἄμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περί αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae- siverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigi Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. i W. Μολυβδαίνας edd. Parifina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγέλαστος) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. i W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. i W. l. 6. Χρησ- μωδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευηριανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβερια-
νῶ vel Σεβεριανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιά*) Ex corre-
ptione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλῃ P. & marg. *A. 1 W. male.* *Pag. 93. l. 3. Πράξεσι*) Resti-
tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*)
Abeſt a *Fl. P. Ald. &c.* Adeſt in *I. & marg. A. 1 W. Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead. Ἐνέπλησε*) ἐνέπληξε *I.*
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte ſic P. ut Ienſ. voluit, ξενίσις enim
edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ
Pell. Εὐρους ἐργαζόμενος marg. *A. 1 W.* Editionum αὐτῷ in αὐ-
τῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead. Ἄλλα*) Ex P. & marg.
A. 1. Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας*) Ex emen-
dat. Solani. *Συνίσις δ. ὁ. Fl. Συνίσις* P. *Συνίσις δὲ, οἷα* edd. ce-
terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα*) μεγάλη Ex. *Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic muta-
re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. inferſum. *l. 5. Ἡ-*
λιάς) ἰλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ
l. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *I. &c.* Μελήσας *Fl.* paſſim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
lanus, non addens unde; ſed nec opus erat, adeo res eſt ma-
niſeſta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ
Fl. Cum vulgata noſtra facit P. *l. 5. Μείζω αἰεὶ προſεπένδει*)
Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον αἰεὶ προſενδῇ. *l. 6.*
Χρηſμοφόρους) χρειſμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. Ἀκείρεκόμε-*
νης) ἀκείρεκόμενης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg.
A. 1 W. Πυλώνων edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex
P. additum. Deest in edd. *ead. Ἀκείρεκόμενη*) Sic edd. reliquae.
Ἀκείρεκόμενη Fl. vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. ſola. l. 13.*
Προμνηχανᾶτο) προμνήχαν τοῦτο P. *l. 15. Πρώρρησις*) Sic re-
ſte P. *H. Fl. B. 2. Πρώρρησις I.* male. Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπεφθέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat
Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος*) ἔρως P. *l. 11. Ἐρως*) γάμος
marg. *A. 1. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adeſt in *I. H. P.*
&c. *Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης*) Ex Mf. Gr. Ἐκείνου edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. Κολπούς P. *l. 6. Ἰδ*) Nihil hic variare
edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo poſt in ead. vo-
ce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac
μοχκαρβατίνας: *ead. Καρβατίνας*) καρβατίδας *Fl.* male. *l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. Δίης *I. & marg.*

A. 1. Διὸς Schol. l. 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl. & P.* Deerat in *I. H. B. 2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A. 1 W. l. 6. Διὸς βληθ.*) Διὸς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l. 7. Παιδίου*) Ita esse in *I. Fl. H. B. 2.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *l. 10. Θεοπρότους*) Sic edd. plurimae. Θεοσικέλους *Fl. Θεοπόλους Θεοσικέλους* adscriptum marg. *A. 1 W. ead. Ὀμήρου*) ἡμῆς. *l. male. Pag. 102. l. 3. Οὔτοι*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. *P. l. 9. Ἦύχουν*) ἤνυχοντο male pro ἤνυχοντο marg. *A. 1 W. vel ἤνυχοντο. l. 10. Ἀληθῶ*) Ex *I. Ἀληθῶς* cett. minus recte. *l. 11. Σακέρδωτος*) Sic edd. Σακερδῶτος *P. l. 15. Δέσποτα*) δέσποτα male *l. sola. Pag. 103. l. 5. Διδύμοις*) Sic recte *P. S. B. 1. & 2. Δυδίμοις* male *I. Fl. H. Fr. Ald. l. 6. Προπάτορα*) πατέρα *Fl. l. 7. Χρησμοδοῦντα*) χρησμοδοτοῦντα *l. sola.* Οὐδὲ reliquae, ut edidimus. *Pag. 104. l. 5. Προσαγαγεῖν*) προσάγειν *P. & marg. A. 1. Vulgatam* servant *l. Fl. H. P. &c. l. 10. Ἀναπλεύσας*) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B. 2. S. P. Ἀποπλεύσας I. l. 11. Κλύσματος*) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l. 15. Δι*) Sic omnes praeter *l. quae γάρ. l. 18. Εἰπεῖν*) Illud εἰπεῖν inferuit Solan. sed malletm indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz. Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους*) Sic edd. omnes, excepta *l. quae ἐποικύρους. l. 7. Τῷ Πόντῳ*) τοῦ Πόντου *P. & L. l. 13. Θεσπίζοι*) Θεσπίζει *Fl. l. 14. Τῷ*) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag. 106. l. 5. Κεφαλαιῶδῶς*) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *l. Κεφαλαιῶδη Fl. Κεφαλαιῶδες* reliquae. *l. 17. col. 1. Ἀθηναίσις*) Sic recte *V. pro Ἀθηναίος*, quod erat in ed. Clerici. *ead. col. 2. Θιασώτης*) διασώτης male in editis. Correxuit ex ingenio Solan. *l. 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ*) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ καλῷ fecit Solan. *Pag. 107. l. 2. Οὐ δαδὶ*) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B. 2. Fr. S. Ὑπὸ ὕδατι I. marg. A. 1. & Codd. A. L. Ὑδατι* sine ὑπὸ *P. l. 6. Καὶ τὸν*) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον*) Desunt haec duo in *P. πάροδον* etiam omittit *Fl. l. 13. Διηπετέος*) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B. 2. H. l. 14. Ἐμβάλεειν*) ἐσβαλέειν *l. sola. Pag. 108. l. 4. Δισμυρίων*) δυσμ. *l. male cum Ald. & rel. l. 8. Ψυχρῶς*) Sic *P. & edd. plurimae. Ψυχρὸς Fl. male. l. 11. Ἐπὶ ῥέοντων*) ἐπεσρέοντων marg. *A. 1 W. Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. P. & A.* Nihil mut. edd. *Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων*) παρακινῶν *P. aut L. (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων* male *A. Παρακινδυνεύων Fl. Vulgatam* habent cett. *ead.*

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ὑπελθόν rel. Ἐδεθλόν male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Poll. restitutum. Ὑπολάμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπνες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύοιντο) Sic edd. omn.
 Δίδοιντο *P. A.* Δίδοιντο *L.* *l.* 16. Μόρφη) Μορφεὺ βαργύλω
 ἰσχύι ἀγχιγέχι· φάος δὲ *A.* ead. λεί· λει φάος) λεί· λει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *I. Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλος) ἄλλω *A. & P.* Ἄλλως marg. *A. i.* Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ· ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. i W. ead. Χρίσσαι) Sic *Fl. & P.* Χρίσσαι *l.* & cett. ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *l. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ στήμ· λαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλεν-
 σούντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *l.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπαυέ τε) κατέπαυσέ τε *l.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in *edd. & P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ με-
 ταβολή *C. Fl. ed. Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλούν τι) ἀπλούντι
 coniunctim *l.* Sed pro τι in *Cod. P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L. & Fl.* Πόρτον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδίας
 ἂν margo *A. i W.* *l.* 10. Πραβεβηκώς) προβεβηκώς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod. P.* *l.* 16. Βοσπορανός) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανός *l.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *l.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *l.* *l.* 16. Ὀρμῆς) Sic
 restitutum ex *P. & L. & marg. A. i.* ὀρμῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυδήμην ἀνεπαυσάμην est in *P. & marg. Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *l.* cum *Fl. &* apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκυχαρ.)
 καινὸν κό· λαι ἐγκ. marg. *A. i. & l.* Sed illud κό· λαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἀρπιν) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἀρπιν. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφαράβη) ἐφάνη
P. & marg. A. i W. *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S. & A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. l.*
Fl. & Fr. *l.* 10. Πολιῶδης) Sic *S.* eiusque afflecla *Amst. Πάλιος*

marg. *A. I. W.* Πολίτης *I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes.* *l. 12.* Αὐτῷ) Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4.* Τιμωρῶν) βοηθῶν *A. & P.* Nil mut. edd. *l. 7.* Ἐντυχοῦσι) ἐντυχοῦσοι male *I.* Conf. supra cap. 47.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec *M.* ead. Ἐξ ἀρχῆς) Sic *P. B. 2.* Ἐξαρχῆς una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S.* *l. 14.* Ἀφάμενος) ἀφήμενος male *A.* sola. *Pag. 121. l. 3.* Ἐναβρυνόμενον) Edd. priores & *M.* ἐναμβρυνόμενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. *l. 11.* Τὰ ὅμοια) τὸ ὅμοιον *W.* *l. 14.* Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec *M.* *Pag. 122. l. 11.* Δεήσει) δεήσῃ *W.* Nil mut. edd. *l. 6.* Δὴ) δ' οὖν *W.* *l. 8.* Μόνου) Ex *Fl. & M.* dedi. Μόνον edd. vulgo. *l. 14.* Ὀλος) Sic *W.* Ὀλος edd. priores. *Pag. 123. l. 10.* Σοι) Deerat in edd. inferui ex Cod. *W.* *Pag. 124. l. 5.* Ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι) ἐξίσῃς ἢ κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum servant *I. H. P. &c.* cum Codd. *M. P.* *l. 8.* Το) Ita esse in *I. Fl. H.* notat Solanus. Sed & est in aliis. ead. Ἦν) οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & *M.* *Pag. 125. l. 12. col. 1.* Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit Solan. pro vulgato σημείου δὲ τοῦ. *ibid. l. 13.* Τοῦπίν) Ita correxi ex *C.* Το πίν *V. Τουπίν* *M. Solan.* *ibid. l. 14.* Ἀττικῇ) καὶ ἢ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἢ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid. l. 16.* Ταῖν) Sic recte *C.* Τοῖν male *V.* *ibid. l. 17.* Ἀρσενικὰ ἄρθρα) ἀρσενικῶ ἄρθρα *C.* *Pag. 126. l. 2.* Ρυθμίζει) Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S.* recte. Ρυθμίζοι male *I. H. Ald. l. 11.* Λειτουργίαν) λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13.* Ἐθέλοις) Nil mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14.* Πρώτον) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16.* Κουρήτας) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας *W.* Κυρήτας *S.* habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm.* ed. putat. *Pag. 128. l. 1.* Γὰρ) γὰ *M. & Fl.* Vulg. serv. cett. *l. 4.* Ἐν ὕπλοις) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπιος *W.* *Pag. 129. l. 17.* Μῦν) δὲ *M.* Sed a recentiore manu. *Pag. 130. l. 6.* Ἐνδιδάσαι) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & *H. P. &c.* *l. 7.* Αὐτοῖς) αὐτῆς *Fl. & L.* Prius retinent edd. cett. cum Codd. *M. & P.* *l. 8.* Δ' ἂν) δ' ἂν νῦν ἐτι *W.* & καὶ supra scriptum est. *l. 10.* Παισάντες) παῖσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W.* Ideo expunkit Solanus. *Pag. 131. l. 3.* Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abest καὶ a reliquis & ab *M.* ead. Φασιν) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. *l. 4.* Καμάξατε) Sic *Fl.* Καμάσατε cett. & M. *l. 12.* Ἀνδρίας) ἀνδρείας *W.* Prius tenent *l. Fl. P. H. Ald. ead.* Γυμνοπαιδία) γυμνοποδίας male edd. priores & M. *l. 13.* Ὀμοίως) ὁμοίος *Graev. male.* Nil mut. edd. *l. 16.* Κυβισστηῆρας) Sic *W. & Homer.* Κυβιστ. edd. priores. *Pag. 132. l. 1.* Αὐτῇ) Inferturn ex *W.* Deerat in edd. *l. 2.* Ἐδίνεον) Restit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male edd. *Luciani priores. l. 12.* Φησι) φασιν *W. l. 13.* Τὰν εἰκόνα) Restitui ex *W.* Τὰς εἰκόνας edd. male. *Pag. 133. l. 1.* Τοῦτο) τοῦτον male *l. sola. l. 8.* Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex *W.* Ἐν αὐλῷ edd. *l. 11.* Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat *Solan. Pag. 135. l. 7.* Ἐμπούσαν) Ἐμπούσαν *W. l. 16.* Πεποιημένων) Sic *l.* Πεποιημένων reliquae & M. *l. 17.* Τὸ) Ἀντά; *Solan. Pag. 136. l. 1.* Ἄρη) Ἄρην *Fl.* Nihil mut. cett. nec *M. l. 8.* Γενικῶτ.) Sic *M. & edd. praeter B. 2.* quae γυνικῶτ. *l. 17.* Παιδείαν) Sic dedi ex *Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2.* Παιδείαν habebant edd. ceterae. *Παιδείαν P. Pag. 137. l. 5.* Ἡδιστα) ἡδιστα male *l. l. 9.* Ὀρχηθμός) Sic restitui pro ὀρχησμός, quod omnes edd. obsidebat. *l. 12.* Ὀρχηστύν τε) ὀρχηστήν τε male edd. *l. P. &c.* omnes, praeter *S. & Amf.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant *Codd. M. P. L. Pag. 138. l. 4.* Ὀρχεύντας) ὀρχοῦνται *P. l. 15.* Ὀκνεῖ) ὀκνεῖ *W. male. Pag. 139. l. 2.* Τότε) Hoc inferui ex *W.* Deerat enim in edd. *l. 6.* Αὐτοῦ) Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *l. l. 9.* Τραγικῇ &c.) τραγικὴ & κωμωδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec *M. l. 10.* Τρίτης) Ex *P.* restitui. Τρίτη edd. male. *l. 12.* Τὴν κωμωδ.) Articulus abest a *W. l. 14.* Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo *Ald. Pag. 140. l. 2.* Πρώτου) Sic *l. Ald. H. Fl. P.* Πρώτον *l. Pell. l. 4.* Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος *l. Pell. Pag. 141. l. 8.* Αὐτῇ) Nil mutant edd. vett. *ead. Νενόμικεν)* Hoc ex *W.* restituit *Solan. Νενέμικεν* edd. priores. *l. 15.* Κινουμένων) κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum *Codd. M. P. l. 16.* Ἐπατάραττον) Nihil mutare *M. S. l. H. Fl. & P.* notat *Solanus. Pag. 142. l. 7.* Τοῦ) Abest a *Fl. l. 9.* Προστέθεικεν) προστέθηκεν *Fl. l. 11.* Ἀμαθίας) Sic esse in *l. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forſan quaeſivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. *ead. Παράσχομαι)* *M.* recte cum edd. Sed *l.* male παράσχομαι. *l. 16.* Πολυμαθίας) Sic iam edd. *l. Fl. H. P. &c.* Πολυμαθίας *W. Pag. 143. l. 8.* Γενικωτέρας) Sic edd. pleraeque & *M. Γενικῶτ. P. & B. 2. l. 14.* Θεμέλιοι) θεμέλια *L.* Prius habent edd. *l. 16.* Ὅπερ) *L.* recte. Ὅσπερ edd. cum *Codd. M. P. male,* ſi ſequens τοῦτο ſpectes. *Pag. 144. l. 1.* Θερμαῦστρίζειν) θερμ. male *l.* Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ) Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W. male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ) Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. ὦν) De hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνιαν M. Nihil mut. edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146. l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10. Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. I. Fl. H. B. 2. P. S. l. 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not. l. 15. col. 2. Παγίω στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι ed: Cler. Παγίω στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους) Non aderat in ed Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead.* col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omiffa ea vox sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστη) ἐστὶ M. prave. Solan. *ibid.* Ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλιρρόθιον) Edd. priores ἀλιρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. I. Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπύρριον Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρως) ἀρνίον W. L. & Fl. Δέρως cett. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπίας W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10. Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρημένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεώς) καὶ Ὀδυσσεώς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed reliq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις) καὶ ἡδεῖς ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. vett. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα) Sic Fl. H. P. & M. Ὠρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W. Fl. & vera coniectura Leop. Νῶων enim male edd. priores. l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθρίας) Ἐρυθρίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Καίνεα) Κερέα *W.* male. *l.* 16. Ἀντιπάρχου) Ἀντιγόνου marg. *A. I W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἐαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* Ἐαυτὸν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male, vid. not. *l.* 13. Γοητευομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut lenf. recte coniecit. Γοητευομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδουκῶτα) ὑποδεδουκῶτα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2.* *l.* 6. Βασιλικός) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c.* & *M.* Leg. βασιλίσκος adscripsit Solanus. *l.* 9. Συνείναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P.* *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraequē. Οἱ δὲ *I.* Οἶδεν *M.* *l.* 9. Ἀριστεύον) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτός) Illud δ̄ inserui ex *W.* Aberat enim ab edd. ead. Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἰσχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P.* *Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. Ἐκάστον) Nihil mutant edd. nec *M.* Ἐκαστον Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γερ) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. Ὁρχήμασι) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίταν) Marçil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτή *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. Ὑπισχουμένων) ὑπισχυμένων *I. Ald. & H.* At prius recte cett. *l.* 14. Εὐχάρεις) εὐχεραῖς Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητοῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inseruit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inseruit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπειτ. lenf. At vulg. fervant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φείσας) φᾶσθαι *W.* Περφείσθαι *P. L.* Φείσας *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. Ἰδῆς) εἰδῆς *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀθλήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* Ἀσκήσει Palm. At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Defunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετελίσπται) παρελίσπται *C.* *Pag.* 169.

l. 5. τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. αὐτῇ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλληνες) ἑλληνῇ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παιδῖαν l. Pag. 170. l. 2. αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxuit Solan. l. 7. αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕ-ΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σεαυτὸν. Pag. 171. l. 4. ἢ τινι) εἴ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγῶση) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραιτησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὀρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησόμενῃσιν edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νόος) Ita habere l. cum Fl. notar idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούτα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxuit Solan. *ibid.* l. 12. τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγων in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονος mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. τῆς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. ὦτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμοῦν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμῆας. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαί) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελῖς) κυψελῆ M. *ibid.* l. 21. ὦ) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκίῳ) Λυκίῳ W. l. 9. Στλεγγίδα) στλεγγίδαι l. At vulgatam servant cert. & M. l. 12. τί) Male omisum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

Ἐχρῶντο) ἔχρῆντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρῶμενος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσῶνια) φασσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Τπερσεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ὑπερσεύχθησαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγον κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σιτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. *ead.* Λαχανυσάμ.) λίχν. Fl. *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρῆν, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀλληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxerit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λεκυθόπολις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατροῖον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) δεριτραχήλιον V. aliunde huc translatum. Solan. *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. Solan. Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κενάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ delevit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρως) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρέξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurs. *l.* 6. Λωγάνιον) Vorst. λαγώνσιον. *l.* 13. *col.* 2. Λωγάνιον) λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. *l.* 18. *col.* 1. Γρυποπάλην) Forfan γρυτοπάλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γε. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. Solan. *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeunte Solano dedi. Ἰτύχην enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forfan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα Fl. & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) Ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholaste sumtam. Solan. *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κυτακτῶν ante editum, & mox δὲ omīssum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τί—ἔχον) τε & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κένταυρος*. Et V. modo *hoc*; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτηριδίω*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτηριδίω*; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνην*) *μάνην* ante edebatur. Sed *μάνην* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τεθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) *Λεγε ἀποστάσεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *Οὕτω* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τό*. *l. 36. col. 1. Ἔρωτα*) *Λεγε ἐρώτα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀδριαντάρια μάγεις*) Ἀ—τάρια μείνης V. Illud emendatum adscripserat Is. Vossius. Iac. Gronov. *ἀ. μάγης* M. *ead. col. 2. Παρακεκομμενῶς*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρησάει*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα*) *ἐψόμεθα* Exc. Ἐψόμεθα L. *l. 5. Μέσση πόλον*) *μέσση τὴν πόλον* W. non compareret articul. in edd. *l. 7. Ὡσπερζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μηκέτι*) *μηκέτι* τι W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) *βύζων* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) *κανδόπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῶ*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῶσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσση*) *μέσση καὶ κοίλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνίμων*) *παιγνιῶμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθηκε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τίθηκε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant I. FL. H. P. &c. *l. 9. Καταιοινηθέντες*) *κατσιοινηθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex FL. & W. Ἄλλος enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τοὺς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiore lectionem *τοῦ ἡ—ου* inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὥς* editum

erat; sed δς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. 'Ανευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως ευρίσκων. *ibid.* l. 22. 'Αλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. 'Αλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. 'Οδον- τωτῇ) Sic restitutum ex W. 'Οδοντῇ edd. priores. l. 5. 'Εμυ- στίλατο) ἔμυστειλάτο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχ' ηλὰς ὕεα) πολλὰ καὶ ποικίλαι καὶ δίχ' ηλὰς ὕεαι W. l. 10. Τὸς) υἱὸς l. υἱὸς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. *Ερανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. *Ερανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττοῦται) μελιττεῦται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκος) Sic recte pro edito μῦκος dedit idem; qui & ἀπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) ἀ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγήνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτικὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τὶ erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινες M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημὶ V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxit Solan. l. 12. col. 1. 'Αποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδς, quod idem delevit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. 'Απὸ) Lege ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. 'Ελαφροτ.) ἐλαφροτ. in editis. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμφορῆντα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. 'Εξηργ.) Lege ἐξείργ-

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον editum ante, & plura vniuſe expreſſa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & ſine articulo edit. Cler. Mutauit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Voſſiano eum id hauſſiſſe video, quod poſtea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. A. i W. Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. A. i. Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλιſε) εἰσεκύκληſε W. l. 6. Κατ-ήλιφα) καταλυσιν marg. A. i. l. 7. Ἐπιφόρμα) Lacuna hic eſt in Fl. & M. l. 8. Ἐρρίκνουτο) ἑρρίκνουτο ex marg. A. i W. W. & Fl. Ἐρρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠονάταξιſ) Sic edd. verr. ac recentt. Ὠτοκάταξιſ W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηριοπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum peſſime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literariſſ. iuuenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλῦτην, uſus diuerſiſſimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκληſέτιſ) Sic in V. ſcriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπίπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυſόχοοſ) χρυſόχουν ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) λῆρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. ſola. Et mirum, quod *Auſt.* non imitata ſit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita ſecutus ſum, ut verum accentrum tamen ſerua- rem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπιſτρία) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκαιραφείοſ) σκαραφ. Fl. Vulgatae adſtipulatur M. *ead.* Ἐγ-καμικίδαλοſ) ἐγκαμικίδαλοſ W. l. 7. Αὐλώμονοſ) αὐλώμε-νοſ Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπόδ. W. l. 10. Ποδοſτρ.) παιδοſτρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζεν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φαſι) Sic M. Φηſι V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Π6-αδης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποδης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) ſκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκύπα) ſκύπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in edit. erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέδαλλον) ὑπέ-

βυλλον M. *ead. col. 2. Μεγάλαις*) μὲν tantum conspiciebatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύντων*) Ita dedit Solan. pro vulgato *ἐκδύντων*. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1. Φῶς*) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26. Παίζοντος*) παίζοντα antea editum. Correxid idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ*) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα*) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2. Κηδεύουι*) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3. Ἡ*) ἦν marg. *A. 1. male. l. 7. Πιττῶν*) Sic dedi ex *l. Fl. & M. Πιττῶν* edd. cett. *l. 12. Ἀπηγχόνησα*) ἀπηγχοῖσα edd. priores. Ἀπηγχοῖσα M. *l. 14. Ἐπινύσσων*) ἐπινύσσουν W. *l. 17. Διεπίεσα*) διεσπα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2. Σχινοτρ.*) σχινοτρ. W. *l. 3. Πεώδη*) παιώδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Μιν ἑῶν*) Sic edd. & M. Μὴ ἑῶν melius marg. *A. 1. W. l. 6. Σκοπάδειον*) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον. *l. 7. Δαμάσιος*) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13. Πίνωμεν*) Ex emendatione Solani. Πίνωμεν edd. priores. *l. 14. Παρηβηκότ.*) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl. Παρυβην.* *l. male. l. 15. Ὑμῖν*) ἡμῖν male *l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκταν*) σχινωτρώκτραν & μίρωνα edd. male. *l. 22. col. 2. Δρυπέτεις*) δρυπέτεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1. Θριπιδεστάτοις*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Θριπιδέτοις* W. *l. 3. Εὐπυνδάκωτα*) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6. Καρηβαρεῖν*) καραιβαρεῖν edd. priores. *l. 8. Συνυθλήσομεν*) συνυθλυσόμενοι W. *solus. omisso οἷα. l. 9. Ἐνοιοφλύειν*) Sic edd. praeter *l. quae ἔνοιοφλύειν. l. 12. Ἐρεσχηλεῖν*) ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Λαλυσθιγάνη*) λαλυσθιγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2. Χορδὸν*) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid. Παιδοβοσκὸν*) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20. Συνηθ.*) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1. Κρωβυλάδην*) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κρωβυλείδην enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1. Χειροσόφον*) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7. Εἰργάσω*) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα*) τὰ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1. Εὐφορῶ*) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20. Διολισθαίν.*) διολισθάν. male lagebatur in edd. *ead. col. 2. Ὅτι*) Non aderat in edit. addidit Solan. *l. 22. col. 1. Φασί*) Sic dedi ex C. Abb. Φασὶ V. *Pag. 194. l. 10. Ἠλέουν*) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἠλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B.* 2. *S.* & *P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl. B.* 2. & *M.* Εἰκείον male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλατούμενον. Adest in cert. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρονωμένους) Legendum πεφρόν. adscriptit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισδογνομεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισδογνομορεῖν. *l.* 19. *col.* 2. Κινουμένου) Edita κινουμένου. Correxerit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπῆν) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φνεῖ) Φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cert. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὐν) γοῦν *W.* *l.* 10. δὲ) δαῖ *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτῶμα) πῶμα *W.* & *Fl.* *l.* 11. Φρονοῖς) Nihil hic mutare *I. Fl.* & *H.* norat Solan. (At *S.* habet φρονοῖς.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθον exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσσαι) σκύλλεσσαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. ead. Ἐργάζεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προωδοτ.) Sic *W.* Προδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. *col.* 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. *col.* 1. Διατανύσσαι) Sic etiam *C. Abb. Solan.* *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιλιπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. 1 W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. *l.* 12. Οἴεσσαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B.* 1. 2. *P.* & *S.* ἴεσσαι male *I.* & *H.* cum *P.* & *Exc.* *l.* 14. Προπαρσκευασμ.) Ita *M.* & *B.* 2. recte. Προπαρασκ. cert. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντῶμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δέ) Abest a *Fl.* & *M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἀριστα) καὶ ἀριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πῶθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. *col.* 2. Παρακολουθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείοις) Ἐπικουρίοις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἔτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερύιον) Sic *P.* fo-

la. Ἰσραῖον cett. & M. l. 7. Μύριαι) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπείας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφοθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελεῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὀν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίαις) Coll. videntur legisse μισθοφορίαῖς. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ζῶν W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδεῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅ—τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

IN DE A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθίνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείνης enim edd. priores & M. l. 7. Διευκετέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλήων) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοις) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις S.) ead. Κατηγορούσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δικέει* male *Fl.*
l. 5. Ἀζυῖν) ἄδικήν W. solus. *l. 7. Σοφῇ*) σοφίη *Fl.* Nihil mut.
 edd. nec M. *l. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter *Fl.* quae οἰκιά-
 σεως. Οικήσιως M. *l. 13. Ὦν*) Sic restitui ex W. Οὐν edd. prio-
 res hic & supra. *l. 15. Ἄλλοτε*) ἄλλω τὲ *Fl.* Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* Ἄλλη μορφή) ἄλλην
 μορφήν *Fl.* sola. *l. 17. col. 1. Ἀδικήν*) Corrupta haud dubie
 vox. *Solan.* *Pag.* 217. *l. 6. Αὐτέων*) αὐτῶν edd. priores. *l. 7.*
Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν *l.* male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. *ead.* Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. *l. 9. Ὦν*) οὐν edd. prio-
 res. *l. 13. Μηνέων*) Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. edd.
Pag. 218. *l. 2. Εὐσταθέων*) εὐπαθέων *Fl. W.* & marg. *A. 1 W.*
l. 4. Οικεῖα) οἰκία M. *ead.* Ζῶα) Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est
 in *Fl.* *l. 7. Τέων*) τέω M. & Coll. *ead.* Ἰρὰ) ἱερὰ edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *l. 9. Ἄλλοι δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat *Solan.* *l. 13. Ναίμην*) Et sic edd. cum M.
l. 14. Ἡερίου) Sic *I. H. P.* & c. ἱερείου *Fl.* & M. *l. 15. Ἰρώτατον*)
 Ita M. Sed emendatum. ἱερώτατον edd. priores. *Pag.* 219. *l. 4.*
Τουτάου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τουτίους.
l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς *Angl. P.* & L. *l. 8. Ἀπίκετο*)
 ἀφίκετο ante legebatur. *l. 12. Προήνεγκεν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκεν l. Προηλ. B. 2. *l. 13. Ἱερολογίην*) ἱερολογίην edd.
 priores. Et mox ἱερὰ, quod similiter mutavi. *Pag.* 220. *l. 3.*
Ὀρφέως) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit *Solan.* *ead.* ἱκελος) Sic W. Εἰ-
 κελος edd. *l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον*) Constans edd. lectio & M. In
l. comma est post τῶν. *l. 12. Ἐπαΐουσιν*) Ita bene *Fl. H. P.* &
 M. Ἐπαῦουσιν *l.* *Pag.* 221. *l. 4. Πατρώη*) πατρώω *Fl.* Nil mut.
 cett. nec M. *l. 5. Ἑλλησιν*) Ἑλλεσις misere *l.* sola. *l. 6. Ξυνὸν*)
 κοινὸν *Vorst.* Nil mut. edd. nec M. *l. 9. Ὑπέδειξεν*) ἐπέδειξεν
 W. Nil vulgatam mutant *l. Fl. H. P.* *l. 11. Ἀνατολέων*) ἀν-
 τολ. W. *l. 13. Ἀντιδρομέουσι*) Hoc *Solan.* ex W. substituit
 pro vulgato διαδρομ. *l. 15. Ἀντ.*) ἀντ. W. *Pag.* 222. *l. 2.*
Ἰππον) ὡς ἵππον W. *l. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *l. 10. Ἐωυτοῦ*)
 ἐωυτοῦ *l.* hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐωῦτοῦ *Fl.* *l. 11. Χρεώ-*
μενος) χρεώμενος *Heins.* *ead.* Ἐπικεῖτα) ἐπικεῖτα Pell. προέφι-
 κτὰ *Ionice.* *ead.* Πόλον) πολλὸν W. *l. 12. Ἀληθνήεις*) ἀληθεῖς
Fl. *l. 13. Ἀβύσσων*) ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.
l. 15. Αὐτέω) Sic *Exc.* Αὐτέων *L.* Αὐτῷ edd. priores. *l. 16. Φρε-*
νοβλαβεία) Sic dedit *Solan.* pro vulgato φρενοβλαβίη. *l. 17.*
Ἐπισίχη) ἐπεικτα *Exc. G.* Lego ἐπικεῖτα. *Solan.* *Pag.* 223. *l. 6.*
Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. *l. 8. Δρόμου*) Sic W. P. Δρόμου

edd. Δρόμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμειος) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμιος cett. l. 9. Διατάξατο συνετάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὔτεισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέῳ bis. l. 14. Θεοφιλέες) Θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γέγοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χρόην) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὁρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Ναθήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀναθήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέῳ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιν) μαντήσιον M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Iens. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lucina erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitum ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδίστου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερώτατον edd. l. 10. Ἡ) οἱ W. l. 12. Νεκύν) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνέμιζεν) ἐνέμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασσαι) Et sic Fl. cum I. P. &c. l. 14. Ὠρην) ὦρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλοστομένων) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. I. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. h. 1. Ἀγροέουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγείται) Vulgatam hanc servavit etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. Ὁρῶντες) ὀρῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. Ἠξεν) Edd. priores ἦξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτο) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σιγωπία) Σιγωπία male *I.* *Pag.* 236. *l.* 1. Καταλή.) κατὰ
 λεί. male *P.* *l.* 2. *Ἐμελε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. *Pag.* 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλ-
 τοι) Μέλντοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10.
l. 10. Ἀναλαβόν) Sic edd. Ἀναβαλόν malit Solan. *l.* 12. *Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοτο *P.* Ποιεῖτο *Ex.* *Fl.* utrumque male. *Pag.* 239. *l.* 7. Προ-
 σελθόν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vett.
 edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. *Fl.* *H.* *P.* *S.* Αὐτῷ *B.* 2. *Pag.* 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex Angl. *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Ττυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl.* *P.* *S.*
 &c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῶν esset in editis.
ead. col. 2. *Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, *Sola-*
nus. *Pag.* 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὁραίων)
 ὁραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) θηλυδρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώ-
 ρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησιλάον
 male *P.* sola. *Pag.* 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I.* *S.* Αὐτοῦ *P.*
Pag. 243. *l.* 1. Θάύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit *Sola-*
nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίσασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτῶς) Constans edd. lectio. *Pag.* 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους)
 Ita edd. omnes. *Pag.* 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαον edd. priores. *Pag.* 246. *l.* 9. Κᾶτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. *Κᾶτα I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτῳ *Ex.* *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* *Pag.* 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum *Schol.* 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. *Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτῶς) Corrupta haec sunt.
Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. *V.* Licet φατρία & φατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *p*
 scribitur. *Solan.* (an ποία — φατρία; ut mox πολιτεία; *Reitz.*)
ibid. *l.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea
 solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2.
 Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *Reitz.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit *Solanus.*

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀπὶ*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniiicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρβον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὔτε esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iuberque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀόρητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς*) τοὺς male edit. Cler. *ibid. l. 17. Μαδῶν*) μαδδῶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex Fl. sic dedimus. Καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum *l. etiam Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐποικουρεῖν Fl.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & *l. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. l. 3. Παιδίας*) Sic recte Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδίας *l. l. 4. Ἐωθινῷ*) Sic bene edd. O. & M. Ἡωθινῷ male *l. l. 10. Διηγμάτων λόγων* edd. priores. Sed *διηγ.* exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l. 11. Κατεύφραναν*) Sic P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραναν *l. Κατεύφρακεν* O. *l. 12. col. 1. Ἀσδανίς*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπικώδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l. 18. col. 1. Ὡσπερ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνέμιζον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. *A. 1 W. l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἡ γεροτολογεῖν, ἢ ἡ περ ὕμνολογεῖν marg. *A. 1. l. 5. Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. *A. 1. l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mut. M. B. 2. *l. P. &c. Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. 1. l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. τὸ καλὸν) τὸ κάλλος marg. A. 1 W. τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaeque. τοῦτο Fl. τούτων l. 5. ἄλλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλλας cum Cod. M. ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adeft in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδον-
 ῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡς.) Παρησιδῶ iunctim l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adeft in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. 8. Παραταθείσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθείσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογούου male l.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὲν marg. A. 1 W. ead.
 ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνας) συνιῶν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχῃ)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθήμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθήμενος
 W. l. Fl. l. 5. τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διτρί-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβνοι male W. post Λιβυνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῳ) ὄρικῳ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμουν A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσεστειλ.) προσ-
 στείλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αὐ-
 τῷ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ
 cett. edd. & M. male. l. 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male.
 Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαμ.)
 εὐγαίμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W.
 l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προ-
 εῖρήνησαν) προπροσεῖρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita re-
 stit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1.
 Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz.
 l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba
 non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀ-
 πλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὀλος—
 ἐπτοεῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaque nonnullae
 recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὀποῖα) Ita dedi ex M.
 & edd. vet. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλεῖ) Sic M. Fl. l.
 P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano reddi-
 tum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρῃτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγεί-
 ρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst.
 & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptu-
 ra Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl.
 & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοῦς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam
 tenent l. P. & c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμεν) Sic marg. A. 1. f.
 ἐπηγόμεν W. Ἐπειγόμεν edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. id. π. i.)
 τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2.
 & S. notat Solan. Sed & est in P. & c. Pag. 268. l. 2. Συνήδεις)
 συνήθεις l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντι-
 καταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic
 pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus
 αἱ Ox. ead. Εἰς) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus
 omiffis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat
 Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόκ.) πυκνωκ. l.
 sola. Pag. 269. l. 2. Μετεῖληχον) μετεῖληφε marg. A. 1. W. l. 4.
 Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes
 male. l. 5. Ἀνεμῆμικτο) ἀνεμῆμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων)
 κυπαριττός W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter
 l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε
 ab edd. & M. ead. Κατήρτητο) κατηρτούντο O. Nil mutant
 edd. l. P. B. 2. & c. nec M. ead. Βότρυσι) Desunt seqq. in Cod.
 Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν l.
 Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. & c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε

σίαι) Sic M. & edd. pleraque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1. Σφρυγών*) σφρυγών etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγών al. *I. 17. col. 2. Διπλοῦν*) Omissum erat in edd. aeque ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1. A*) Constanter legi notat Solan. In marg. *A. 1. 2* adscriptum est. *I. 8. Λαληθότως*) Male *Amst. λεληθότως. I. 12. Ἐμβοήσας ἀναβοήσας W.* Nil mut. *Fl. l. P. &c. l. 16. Ἀμφίθυρος ἀμφίθυρος male Fl. & I. ead. Αὐτῆς*) Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4. Ὀλην*) Sic P. P. B. 2. *Fr. S.* Deest in *I. Ald. Fl. l. 6. εἶναι πεπιστ. ἔμπεπιστ.* sine εἶναι W. *l. 10. Ὄση*) Hic rursus pergere Mf. Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l. 11. Ἀμφιλαφεῖς ἀμφιλαμφεῖς male I. l. 12. Ἀγκάλισμα*) Sic recte O. B. 2. M. *Ald. P. S. Ἀγκάλισμα I. Fl. l. 13. Ἑλλειπῆς ἑλλειπῆς W. l. 15. Πιόττητα*) Sic restitui ex B. 2. B. 1. & S. *Πιόττητα* enim *I. & cett.* cum Ox. & M. *Pag. 272. l. 2. Τοιούτος ἄρα*) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in Ox. *l. 7. Πάθος*) Hoc reposui ex L. P. W. *Πένθος* edd. omn. habebant. *l. 12. Πάθος*) Sic iam edd. *ead. Οὐδὲ οὐδὲν* marg. *A. 1. l. 15. Κηλῖδα*) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν*) Sic edd. *Ἀπέκρυψεν L. & W. l. 6. Ἐνδιατρίβ. τῶν. ἢ τῶν. S. W. l. 7. Δυσισδαίμονος δυσισδαίμ. male I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l. 17. col. 1. Ἡ τὸν ὁ τὸν* est in C. *Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμῶσας*) Nil mutant M. *Fl. I. Ald. B. 2. S. P. Ἐπαριθμῶσας* marg. *A. 1. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ*) Et sic est in iisdem. Foran *ἐπισκοπέει. l. 6. Οἶδ'*) Sic L. P. *Οἶδ'* cum accentu *I. Fl. S. H. l. 7. Κατηρεῖ*) Mallem *κατήρει* a *κατηρεῖω. l. 14. Ἐπενούθησαν*) Repositum ex W. *Ἀπενούθησαν* edd. priores. *l. 15. Μαστροπὸς*) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος*) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam sic P. S. *Ald. H. &c. ead. Διηγούμεαι*) *διηγώμαι* marg. *A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπιαῖς*) Sic edd. *Θεσπείας W. & Schol. ead. Ὑπὶ ἀπὸ W.* Sed vulgata est prior. *l. 2. Ἐναργὲς*) Recte sic M. B. 2. *I. Fl. P. Ἐναργὲς* male S. & A. *l. 5. Ὀλην ὄλου* marg. *A. 1. l. 7. εἶναι τὸ δῆλον*) *μηνδὲν τῷ δῆλοι* marg. *A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι*) *ἐχέσθαι W. l. 14. τῷ δὲ τῷ δὲ* male S. *Pag. 277. l. 2. Ὀχλας*) Deest in W. *l. 3. Ἀττ'*) *ἂν W.* Vulgatam servant *I. Fl. P. B. 2. S. ead. ἢ* marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; *ἢν* enim aeque in tertia perf. dici, quam *ἦ*, nimis notum. *l. 12. Ὑπερυχοῦσι*) Sic W. Ex. *Fl. I. Ὑπνυχούσι* P. P. S. *l. 16. Εὐδὺς οὐδὺς* male *I. Fl. Pag. 278. l. 10. Πρωτόρριζον*) Sic P. aliaeque recte. *Πρωτόρριζω* male *I.*

Pag. 279. *l.* 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B.* 2. *P.* &c. *l.* 6. Δοχσίον) ἀγγεσίον W. *P. L.* *ead.* Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. *l.* 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec *B.* 2. *I. P.* *l.* 10. Διὰ τοῦθ') Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l.* 14. Μένουσιν) Recte sic *P. M. P. V.* 2. *B.* 2. *S.* Μέλουσιν male *I. Fl.* *Pag.* 280. *l.* 2. Ἐπιθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενος *L. P.* *l.* 6. Ἐτεμέν) ἔτεμεν W. *l.* 7. Παρνόμ.) παρνόμ. W. Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S.* *l.* 10. Αὐτοὺς) ἴσως αὐτοὶ *L.* *l.* 12. Σπείραντες) σπείροντες W. *l.* 13. Τοῦτοις) Sic dedi ex marg. *A.* 1. ex *L.* & *Ald.* Εἰποις edd. certt. male. *l.* 14. Ἡ) Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *I.* male. *ead.* Σιδῆρω) σιδῆρου marg. *A.* 1. *Pag.* 281. *l.* 4. Ὁ γεγέννηται) ὅ τε γέννηται *I.* Ὁ γεγέννηται certt. & M. Sed in medium duplicavi, monente Solano. *l.* 5. Ἐν νεότητι) Bene sic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. I.* *l.* 6. Μαράννει) μαράννει W. *l.* 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. *l.* 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex *L.* & *P.* Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. *l.* 11. Εἰ δ') Omittit has particulas *I.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item *M.* & O. *l.* 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. *A.* 1. O. W. *L.* In *M.* abscissa vox. Θεσμῶν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag.* 282. *l.* 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. *M. B.* 2. *I. P.* *ead.* Ὀρνεις) Sic *M. Fl. I. P.* &c. Ὀρνις O. Ὀρεῖς male *B.* 2. *l.* 14. Καθ' ἑνα) καθ' ἑνα male *I.* *l.* 15. Ἔσται) ἔστέ O. Vulgata est in *I. P. V.* 2. *B.* 2. & M. Sed supra est s. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. *Pag.* 283. *l.* 1. Καὶ) Abest a W. *l.* 3. Φανακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male *I. Fl. V.* 2. *B.* 2. *P. S.* *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *I. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur certt. item *P.* & M. *l.* 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 13. Εὐθὺ) εὐθύς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Τὸν) τὸ *I. Pell.* *Pag.* 284. *l.* 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσουσιν edd. Luciani priores male. *l.* 4. Ἀγομένοισιν) Sic Homer. *B.* 2. *P.* &c. & M. Ἀγομένοισιν male *I.* *l.* 5. Θεὸν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορώσι) εἰσορώσι *Fl. I.* *l.* 14. Ἡκρωτηρίαζε) Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἡκροτερίαζε *I. S. H.* *Pag.* 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξορχοῦντο marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπιμπλατο W. *l.* 5. Τὸν) τὴν *I.* Τὸν certt. & M. *l.* 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέπειαν) εὐγένειαν O. *l.* 12. Ὑμετέραν) ἡμετέραν marg. *A.* 1. *Pag.* 286. *l.* 3. Εἶθε) εἶτε γε O. Nihil mut. *I. P. B.* 2. *M.* *l.* 5. Διαινεῖς) διαινεῖς *I. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἦγομεν) ἦγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B.* 2. *P.* *l.* 9. Γυνή) O. male ξυνή. *l.* 10. Τοῦ) Deest artic. in O. *l.* 12.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν εἰ. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Ὑακίνθοις) Sic recte M. B. 2. S. Ὑακίνθοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρῇ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Ὑέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἐστίαν G. W. l. 5. Μόνοι) μόνοι I. male. l. 8. Γυναικείοι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖαι Vorst. l. 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκεῖνο) ἐκεῖνον W. Pag. 289. l. 11. Δύνεται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. l. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. positum. l. 16. Ὀμιλεῖσάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὀμιλεῖσάτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καὶ) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐφ—κει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαροῖω) καθαρσίων I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τῷ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τριβήν) Exc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερῖαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πείθου) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλείων δὲ πειθῶ I. & V. 2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλείων δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐν) ἐνι marg. A. 1 W. l. 9. Ἐώκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὀπόσαι πρ.) ὀπόσαι αἱ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρὸν) μελοποιὸν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἀνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενούθησαν) ἀπενούθησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. *ead.* Γὰρ δὲ) δ' ἂν marg. A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3. Ὀροδάμνων) ὀροδάφνων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. & c. l. 8. Ἀπειλήμ.) Sic S. Ἀπειλήμ. cett. l. 10. Εἰξαντες) γικνηδόντες P. l. 12. Παίξουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δεδέν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθέν ceterae edd. omni. l. 14. Παραντικά) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. Pag. 295. l. 5. Ἦυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐντελεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13. Ἐρρίφην) Sic edd. Ἐρρίφην L. l. 16. Εὐθὺ) Deest in Ex. Fl. Ad est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιῶν) Ex I. & V. 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὠκίσαντο) ὠκῆσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic I. Pell. Δύσεως edd. Sed pro μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgaram hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl. *ead.* Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui ex I. l. 11. Ἐνεύσυχ.) ἐνάσυχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S. & c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. l. 11. Μέσθην) Sic Fl. H. P. S. Μέσθην I. an μεσθὴν I. voluit? l. 12. Ἰδίῳν) ἡδ' ἑῶν I. sola. *ead.* Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς κοινῆς P. Τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. & c. Pag. 299. l. 18. col. 2. Ἄλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαιρᾶς δεῖξαι χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλατφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1. Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδ' edd. priores. l. 13. Δύω) Restitui ex Hesiod. Δύο edd. Lucian. & M. *ead.* Ἐπαιθήσεις) Ex eod. nam ἐπαινήσεις edd. Luciani priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex marg. A. 1. l. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. *ead.* Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1. l. 8. Αὐχένα) αὐχένων L. *ead.* Ἡμῖν) ἡ μὲν male I. & V. 2. l. 9. Πειθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. *ead.* Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὁραϊζομένης) Sic edd. & P. Ὁραισμένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2. Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίως)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυδωνίστων) Hoc dedi ex *I. V.* 2. ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... edd. cett. omnes. *l. 5.* Καταφ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W.* *l. 9.* Ἀνδῆ) ἀειδῆ *Fl.* *l. 17.* Ἐρυνθαινειν) ἐρυνθαίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c.* *Pag.* 303. *l. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl.* *l. 8.* Ἐφεικυσμέναι) ἐφεικυσμ. *W.* *l. 13.* Γεγυμνώσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. l. 15.* Μαζών) Sic edd. omnes. *Μαστῶν* vult *Solan.* *ead.* Τί δει) Incipit rursus *O.* *l. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero *M. & O.* *Pag.* 304. *l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. l.* *ead.* Καί) Abest a *Fl. l. 7.* Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφυρὰ *M.* orafo gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρὰ *O.* *ead.* Κάπειδαν) κάπειδαν *I. Κα' πειδ' αν* tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. &c.* *l. 11.* Ἐπιφονίξῃ) φονίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M.* *l. 13.* Ἐξοδοί) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοδί *l.* Ἐξοδος *O.* *ead.* Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *l. 17. col. 1.* Τοὺς Θεατῆς) τὰς Θεατῆς *Exc. G.* *Pag.* 305. *l. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l. 4.* Εὐθύ) εὐθύς *O.* Vulgatæ favet *M. & edd. vett.* *l. 5.* Νῆ Δία) Restitui ex *G. & M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *l. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat *Solanus.* Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. l. 15.* Προμνηθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I. B. 2. &c. & M.* *l. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Solan.* *vid. col. 2.* Κομάσσει) Donec melius quid suggerant *Codd.* lege κομάσας. *Solan.* *l. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legitur ἄωριλιου. In *V.* ἄωριλίου. In *M.* ἄωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἄωρολείους, de qua voce confule *Suidam.* *Solan.* *Pag.* 306. *l. 3.* Γίνετ') γένετ' male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius *Dial.* *ead.* Οὐδὲ ἐν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* *l. 4.* Ὁμισεῖν) ὁδεμισ. *I.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituiimus. *l. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimæ. Λάθριοι *I. Fl.* marg. *A. 1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* *ead.* Γάρ) ἀρ' marg. *A. 1. l. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W.* *l. 9.* Φαρμακῖαι) φαρμακίαι *I. l. 13.* Ὀρθριος) ὄρθιος male *I. & Fl.* Ceteræ ὄρθριος cum *Cod. P.* *l. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. *Solani.* Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *l. 16.* Ἐπωμίαις) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—ois edd. *Pag.* 307. *l. 1.* Κάτω) Deest in *Fl.* *ead.* Ἀπαντάντων) Restituit ex *W. L.* marg. *A. 1.* *Gr.* Ἀπάρτων edd. priores. *l. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. Καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Δύρα) λυθρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλων) ἀποπάλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπινήφουσα) ἐπινήφουση W. & Ex. Fl. Vulgatam fervat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. l. Fl. H. P. S. l. 12. Τίτι) τίσι W. Sed vulgata praeferat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. l. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparet coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐπυμέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. Fl. ead. Ὑφαίς) ὑφᾶς Fl. Vulgatam tuerur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φηληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὅς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρώοντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἵνεκα) εἵνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρραμένης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλῇ) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλὴν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμνῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμνῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Insuper Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινίκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδίαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδίαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras
 & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I.
 non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. i W. l. 5. Παρ-
 ῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρείκον, quod & in
 marg. A. i W. adscriptum. l. 7. Αἰ) ἡ I. male. Αἰ cett. & M.
 Marg. A. i. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G.
 Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) εἰσθε-
 ῖων L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. i. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύσμασι male I. Fl. ead. Ποιμαινέτω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαινέσθωσαν edd. male. l. 4. Εἴ τις περ)
 εἰπερ τις marg. A. i. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτις) Hoc praeruli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φῆσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφόμενοι) ἀφόμενος W.
 l. 5. Ὑφάπτεισθαι) ὑφάπτεισθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. Ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legitimus patrem: *δραπέυειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηῖαν τὴν μητριῶν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam infanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gesneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. five § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, *ἐργάζεται* atque *ὀργίζεται* saepe commutari. Verum ut ibi pro *ἐργάζεται* dederunt *ὀργίζεται*, ita hic vicissim *ἐργάζεται* quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, *τοὺς ἀδίκους ὀργίζομένους*, idemque reperitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, *ὀργίζεσθαι* & hic verum esse. RERTZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. ALEX. C. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, εὖν δὲ σωτήρα ἀναγχοῦ &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσπαύμενον δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^h δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira, & calumniae contra filium struētae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemnī, articulo sumuntur. IENS. Προσπαύμενον δὲ καὶ — συντιθεται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyerus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἢ δὴ legebatur in edd. de quo statim agitur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειον, μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειον μὰ Δι') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Mὴ δὴ) Alii aliter: ego ἢ δὴ legendum cenfeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἢ δὴ) Mὰ Δι' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἢ δὴ ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperat. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναίος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. ἑκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeſo, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἑκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἑκαστα.

ead. l. 8. τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελλήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καὶνόν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogae exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Iug. 66, 2, Igitur Vagenses, quo Metellus praefidum imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagenesium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπως καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὐσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in nōvercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, merebatur, digna erat, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀχaleπῶς ἐχούσῃ χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλληθ' ἔχουσιν. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀν' οἷος τε ὃ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum defultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷος τε ὃ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷος si quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hefterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἐγγεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὥς ἐγγεῖ, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibi que commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγγεῖ τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνιάσθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὥς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὥς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφοράς δ' ἡματι τράγω' ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

persaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i.e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγήν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγή aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένους, tantis malis solutus significat. Pro effugere, praeterire, media forma Aretaeus Cappadox L. I. Περὶ θάρακτις ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαντο, transilierunt, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, praeteriens, transiens Macedoniam. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδεπανημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεδαπ. Hoc enim sensum postulare, pristinum iam sensit interpret, vertens, ante consumpta. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεδ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προσδεδαπημένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legēbatur ἀνέληφ. SOLAN. Salm. lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκη. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, δὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ., hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere omnino, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. Iunt., in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequē ac apud Latinos reverti rursus, vel iterum reverti, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed contra, rursus significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ, quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπατάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege Divus ff. de iure patronatus, & Lege Qui manumittitur 12, Cod. de operis libertorum, & Lege Si manumissus 2, & Lege Liberti 3, & Leg. Libertinae 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχο) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\omega\eta\nu$ effertur τὸ ἑναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἑναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς διαπραγίας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς διαπραγίας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verito, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἀνδρακάως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάως δικάωις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quæso δικάως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικάωις locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἀνδρακάως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si essent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissilem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶν βελτίω — ἄγρᾳ legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου XI, καλλίω XIV, μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariable in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum poreft neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evellurum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθ' εἰ παθεῖν με; πόσα καμῶν παρόντα; ὑπερετύντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ἐλάχιστον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum affideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovents, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdus. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virum & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment, in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιζηταζόμενος) Et sic habere cum I. etiam B. 2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξαμένος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vidē, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἰεῖσθαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimis, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratia filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὁ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὁδε demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi si praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciphro. I, Ep. 3 f. ἀσπάσασθαι ἀδεῖαν βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Differt. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem fu-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic fatis est spatium, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούνη, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepissime dicitur pro non modo non, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, Τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταίεχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum non modo. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellipsi. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664. qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, non modo pro non modo non dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in Par. iam ita editum erat. In Iunt. autem Solanus manu sua dividerat. In Hag. ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & ficiam videtur legisse Erasmus, vertens, quod accusat, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαίτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαίτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαίτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτω pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατρὸς προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέχνην, γράφει &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γράφει scribendum; quod observavit quoque interpres, *Iam si cui patri praeceat pater, Haec pinge, fili, non illa &c.* Paulo post, ἀρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γράφει emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γράφει. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσω σεμνότερον ἐστὶ) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comm. de Leg. Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenist. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratioris fuisse, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scribere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscriptit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocolae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod isin punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano intertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἡ τέχνη. ¹rum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἡ τέχνη* construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ:

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκόμενου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inferuimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ σοῦ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omisus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας) Non bene ista continuatur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non inferior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. "Οτ") Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. τὸ δουλεύειν) Etsi primo intuitu multum adblanditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. REITZ.

ibid. τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσδεωκότες) Necessario legendum προσδεωκότες. GRON. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδεωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius coniecturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.
ead. l. 9. τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλίσκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἀλίσκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθάλῃς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχρους καρπὸς, proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus: non ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὴν νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσεται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. εὐθάλῃς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῃς, conferat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.
ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. τοὺν μέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimavit. At melior illa certe est lectio Codicis P. modo recte construas. Τοὺν μέσῳ enim signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque & discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cuius significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστί, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mf. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxis, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἦν ἡμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ἵπομιμνήσκει) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in se terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, μορῶς interrogas: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παιῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδῶ, πῶς πολιτεύσεις; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & eis forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις; (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁψομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item Δρῆνῃσει pro Δρῆνησῃ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνήσκει reicerem pro ὑπομνήσκει, ab medio ὑπομνήσκει deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνήσκει; cum hoc sit *rescissor*, illud, *in memoriam revoco alteri*: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noter, διαταίνῃ καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῖν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii afflores. IENS. (ὑμῖν) Et si Salm. ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Lapf. c. 12. Confer infra cap. 8; & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ἐξενίστοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortaliibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Ellsn. ad Apocal. III. 21, quem adhibere non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμορφιοὶ τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῶ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρχάλυπτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδεὶς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαίν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Aglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspico, Lucianum scripsisse προεφεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστότες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, προεφεστῶτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat προεφεστῶτων & ἐφεστῶτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & *ο* supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐφαστηκότες & ἐφαστάδες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἐσταάδες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuius facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiafles monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσας) Non absurda esset Scholiafste ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; si ubi id exponendum foret, *averfor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire se sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exiger; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typosethae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἐτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obrinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμαῖς. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονιδὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέου νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiat. IENS.

ead. l. 13. Ἀφύλακτος) Forlan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνὴν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, nudus a cruentis civibus caedem sustinerem. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem sustinere. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem nudam iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὴν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, nudam caedem sustinere; sed neque nudus caedem sustinerem commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic iugulum significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque nudum iugulum praebere, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic nudam cervicem praebere nota locutio. Et quamvis nudum bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνὴν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatura a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εὐῶσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

Θειρομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commodè abesse poterit. At si torum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὀρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐόντων) Τὰ ἐόντα non esse, quod *superest*, ut vulgarus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id*, quod *inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant*, — *quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συμβουλευσάτε ἂν) Benedict. infelicitèr verterat, hoc, *sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obfopoeus, *haec — suassissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectr. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, "Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρῶες ἀρπιδίλων ὕπ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δ' αἰμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro ascendissent*, s. *scandissent* *tueros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὐτὸς τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἐβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: &c. 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἐπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἴπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. καὶ — πέτρω) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσας) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσας* habet. In reliquis simpliciter *γελάσας*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιος) *Lege ὅμως*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Δόγους) Vide *Plut. περὶ τοῦ ΕΙ. 200.* Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὧν ἐ.* in *Iunt.* est *ὧς ἐ.* quod videtur ex *ὥστε ἐ.* formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσῳ καὶ λοιδορήσασθαι*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholiaste* illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam *supr. ad c. 1* huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκκρίπτωμεν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis.* *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciiis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. *Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones.* Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum *Iolao*, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκκρίπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *ἑρίζειν*, *demetere*? Id certe optime responderet *τοῖς, ἐκκρίπτειν & ἐπικαίειν*. De *Iolao*, qui *Hydrae* Ler-

naeae ἀναφρομένηας κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit περιίζειν, demetere. Equidem levioze mutatione malim legere δέρειν, caedere. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κήρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφένουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημειῖον ἐστὶν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰδέναι δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης· quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere*, *quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer I Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam*? Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *asferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125 ed. Iungerm. δαύμεθα Νύμφης φερούσης τι μάλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *asferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτά σοφῶν ἐρέω κατ' ἕπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γράβι σταντόν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναϊε, χόλου κρατύνει, Περίανδρος·

Πιπτακὸς, οὐδ' ἐν ἄγαλ, ὃς ἐν γένος ἐκ Μιτυλήνης·

Τέρμα δ' ὄρῃν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
 Τους πλέονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
 Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλίς ὁ Μιλήσιος ἦν δα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia fatis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοῖμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοῖμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δίκαιως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοῖμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινί, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆα προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέχεται τὴν παρθένον Σπριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περύλαος vero frater regis Caesandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gelfner, quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex *Περίλαος* contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen *Περίλλου*, sed *Περίλαου* ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. *Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκορυγός* habet. Ita ut verisimile sit, *Πέριλλος* ad Latinum idioma conformatum esse, dum *Περίλαος* genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *Καὶ ἀνοίξας*) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστίθεναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. *Προστίθεναι* — πῦρ δὲ ὑποκαίειν καλεῖν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, — I. Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀκριμῆ, αὐτίκα λεπτῶς δισαίτῃν & ibid. iterum, ubi tamen *δαῖ* commode intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi καλεῖν omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequae atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. *Καταλέω* est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo *κατακηνλούμενον*, id est, delentum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in *H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A.* sed male καταλούμενον in *B. 3.* notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald. & Salm.* ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obfopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, in *elegantii delubro*; sed in loco templi conspicuo. Sic in Navig. *ἐν καλῷ τῆς πόλεως*. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, *ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου*, supple *χωρίῳ*. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωρεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσσαι) Sic impressi omnes. P. & L. *προσέσαι* & sic Dem. 173 A. *μὴ προσέσαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν*. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noëter. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ιδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce *ιδ.* sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀφάλλων. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plane satisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius disertè docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Confule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἢ ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides verti *praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσησόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδία*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς πεπονημένοις φάσκουσι πάντῃ πιστεῦν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ δὲ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ δὲ meliori ordine & μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, *ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν*, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accedamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus*. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ δὲ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς δὲ μὴ ἐπιστάμεθα κ. &* vertit Obsopoeus, *ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus*. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione.* GRON.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοὺς . Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Ἄ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque Iens. indicet $\mu\eta$ & legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque asseclam *Amst.* male dedisse $\mu\eta$ &. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαν}$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμηρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαν}$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythone* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα}$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, $\text{ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα}$ contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & *Lucianus.* *COGN.* Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλῆσιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλῆσιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλῆσιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλῆσιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Sículos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοις ὄβεσset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδόν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui ferio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovaris debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδόν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδόν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensui correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γενοαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδόν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποίησωμεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μηδέποτε, plus ramen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖω καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἐφ' ἃ τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβίωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῶν νῦν τε καὶ παρόνθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινώσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ω φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ait puto, Cellsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἰοῦναι παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράφοντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sideatae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui-

Num noster
idem de quo
Athenag. c. 21
p. 215. LA CROZE.
T. p. 215. LA CROZE.
c. 215. LA CROZE.

nam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπινολίας αὐτοῦ) *Ἐπινολία* vox a librariorum putillagine, pro Attica *ἐπινολία*. Lexicographi tamen eam obtrudere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπινολία*. MARCIL. *Ἐπινολίας* L. Iunt. ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπινολίας*. SOLAN. *Ἐπινολίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρίτας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ἐν κακίᾳ*. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνυγειοῦ βουρτασίαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεσπότην ὑπὲρ πῶν.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀππιδανς γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἥν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetum traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ*. c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομὸν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentiliū. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligenter & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἑοικας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Afin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspecta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Cresiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγίωνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδείς πάποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγίνετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Iampygu incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύσας* VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos infestatur calumniis? Dicam: sub eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimonio. Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλωτάτην) Vitiose legitur, ὅπως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς πράσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrium: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτάτην lensii emendatio, ut Ὅρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως εοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me faver. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλῆσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ εἶναι, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elſner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δὲ ἐπέχειν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elſnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula conicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἀνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικού σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demissarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut Idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effocta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Misd. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπα, emitto, sursum mitto, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυν) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam *εὐφυν* requiritur ab recto
εὐφυνς, si paradigmata grammatica spectes, ut *ἀληθεα ἀληθῆ*
& *εὐφυν* Vorflius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ea purum tam
in α quam η contrahi monet, sic *ὕγν* & *ὕγν* utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. *Θῶνος* scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam *Θῶ-
νος*. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. *οὗτος*. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
tet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimaui, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in proem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
σεῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperiēs, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἑπενδύει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφω) Forſan χρνομογράφω, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφω, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ ſυγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρνομογράφω, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρω) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtroph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχῆς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πένητας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. *Amſt.* (ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμήναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμωνος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaei Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὅτι δὲ δυνεῖν τοῦτον) Metu & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonast. COGN. Δυνεῖν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεῖν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notaratur, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυνεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυνεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυνεῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Basf. ubi δυνεῖν σταδίων. Et δυνεῖν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοῦς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχιδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μείζωνος) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Καλλικλῶνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπρόν) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ ex-ciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscripsit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαντες μόνος πρόσσοικος ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικούν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτούντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρῆται. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. II. O, 453, ubi κείν' ὄχρα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντευόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspensio circumactoque cribro peragebatur. COGN: Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἰπε καὶ Ἀγροῖῳ τάληθέα κοσκινομαντίς. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praesens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iens. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μινθυμαίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & veniet Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibis vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγοντες, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praefens ſit, an fut. 2, vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κάκεινοι) Sic ed. I. Reliquae ἐκαῖνοι. Sed malletm γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὅτι ἐχίδνης δὴ χθελίς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεισπέμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεισπέμπεται, *propra* inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμενον) Qualem reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμενον) Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt aſſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paulo poſt omittitur ante ἀρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) *Pestis, perniciēs, exitium.* An inſelices? malim ἐλέθροισι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate edd. aut Codd. etſi adiectivum ἐλέθροισι ſic uſitatus, & pluralis ſubſtantivi Ὀλεθροὶ alibi nondum a me obſervatus eſt. REITZ. Sic iterum ſubſt. pro adi. infra de Salt. c. 5, ἐλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pſeudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non ſit movendum. IDEM in *Addend.*

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abeſt, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis eſt ap. Ariſtoph. Vesp. 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adiectivum quoque. Poſſeſt ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης recitetur, aequae ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. REITZ.

ead. l. 14. Οὐτός) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Πεδάλειρος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Celf. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσσαι. Vocem στύεσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσσαι. Sensus vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per οἷστρω φέρεσσαι, aut simile quid, effert. V. 'Ov. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσσαι, sed hic longe aprior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Nyrp. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλω & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui edd. vet. lectionem στύεσσαι, quam agnoscit etiam Ms. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εύρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτεῖχος. *Aufoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, tres decades Α & c. 'Αλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) *αὐδρος* describitur.

A. 1.	4) 96	} 24
Λ 30.	8	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* & *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρακλεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως κἄκείνας λέγων ὕψισται τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *pista, ποικίλη*. Κατάγραφος idem; quod *κατάγραφτος*. Catull. *Catagraphosque Thypos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος alioqui *ἀνδρὸς* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἀνδρὸς* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in *ἀνδρὸς*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἀνδρὸς* hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Meram*. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴ) P. non ut in reliquis αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. *συνθλιβόμενον*. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθαζόντες) Angl. *ἐνθαζόμενοι*. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo *δειζομένην*. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦ δὲν (ὁ Ψευδόμεντος) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλεε τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et *hymnos canebat Aesculario ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret*. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *eum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνυμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba ἔδειξε τὸν Δία quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis mover, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. γ, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸν καὶ δεικνύμενος, ait, *δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος*; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relictis § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπασαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνᾶς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distinguere hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφκοδομημένην) Ceteri Codd. *προφκονουμένην*.

BOURD. In ed. *Fl.* ut edi curavimus, *προφκορομ.* In P. & Cod. B. mendose *προφκορομμη.* In rel. *προφκοδομημένην.* SOLAN.

ead. l. 10. Πηγήν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo *πηγή τῆς ἀληθείας* dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. *τύχη τῇ ἀγαθῇ.* BOURD. Non temerario consilio illud *τῇ* inferuimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vir. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πάματος) P. & ed. *I. στόματος*, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δῖ', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, *non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice:* quae sic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certé non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicaë telluris apud Ovidium ab Nepruno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille.* Neque mox satis bene *οἰκίσκον* reddidit *aediculas*, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum *Κορώνη*, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anferis, quia nempe ex ovo anferino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato *γεννημένον*; nam est a *γεννάω* sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

Lucian. Vol. V.

C c

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *ἄλλο* in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὅρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γενομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνο distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιάς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Paft. 2, p. 43, συνεχόνται τὸ ἐσθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vellet, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγχεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*eorum esset exentum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προσεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώποι. καὶ ταῦτα καὶ διδάσκειν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odysf. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσεὺς φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem inveniri.

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *πῶτος & πένταμι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat Solanus *ταῦτα & καί*, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημαῖατο*, & alibi non semel. Sic & *τοσαῦτα & τοιαῦτα* coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες*. REITZ.

ead. l. 9. *Τὰ τοιαῦτα*) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Εἰκόνας*) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam culos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum *ΓΛΑΥΚΩΝ* legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. *Γλύκων*) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. *Φῶς ἀνθρώποις*) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: *καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων*, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμφιλύχου*) In omnibus libris legitur *Ἀντιλόχου*. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilochio* praedicari eadem videas in *Εκκλ.* c. 12, oraculum, Cilia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort. III*, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil.* in *Commod.* p. m. 290, *ἔστιν ἐν Μαλλῷ* (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso *Μαλλῷ*) *πῶλε τῆς Κιλικίας Ἀμφιλύχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δ' ὀνειράτων*. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρωτ. p.* 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochi* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. *Ἐναργίου ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὄν*, *Ἑκκλ. c.* 12; & Alcmæonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Celf. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochi* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Amilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restitutum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδοσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas norat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. *Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδοσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ.* quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc *ἐνδοσιμον* copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. *Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε*) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὁβολούς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer μοχ c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέσθι προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Uf. ant. numif. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nritur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἠμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod atinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 301 r. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Malili. Vid. Philoφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Τπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obfignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογραφή tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diss. c. 49 & 53. Sic ὑπὲρ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἡ ὕς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI. 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite*: quod quidem notum. Nam et si *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ρίνα) Saepe unitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. l. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἔκειν) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτέ ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (βρυττίας legendum cum Dioscor. vel βρυττίας v. Strabon. Voss.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 βρυττίας. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expoliturum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim anti- quis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetiaanschen Tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τητάου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antiistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de magorum artibus habebat; quod versio Gesneri

(iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐτὰ Ὀριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddunt igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine expriment. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accefferat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV.

* Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκὸς. SOLAN.

ead. l. 16. Δοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53, ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχματο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequè dici atque εὐχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Et si dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipè suilla confectum, cum sit ex adipè ursina. Ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipè: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἀκροα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντμίδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere: *επὶ δὲ δύνῃν πλευροῦ*, ad *dolorem laterum*. GRAEV. Benedictus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: et si enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonacte* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνόρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum*. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελαρχῆς βοσὴν ἐπιθόρρυται, καὶ κριὸς ὕλην τὴν ποιμνὴν ἀρρένος πληροῖ σπέρματος*. τί δὲ, οὐ συὼν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in frequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἄρκειον*, quod idem est atque *ἄρκτείου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, & dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec ramen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσόμενας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολῶ) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολούς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῦν χερσῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὰ θεῖα ἀμφότερα, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus familia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiastae notatum in edit. Hervag. pag. 161. "Εἷος ait, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοῖνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλὰς δὲ καὶ ἐπὶ πλείστον αὐτὸν τετέχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσسون ἴοντε, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴοντ', quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἴοντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, τὰ δὲ βήτην, ad Aiace & Ulysseni solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiit, ubi Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χαίμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσσι ρέοντες — συμβάλλετον, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῶρς) Οἰνθαῖος. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτάκτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δὴ ὀβολῶ. μὴ μικρὸν οἰνεῖς, ὃ ἑταῖρε, μὴδ' ἄλγιστον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνῆς. IENS. Οἰνῆς L. In reliquis prave οἰνεῖς. SOLAN. *ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἄμα*, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναήφορες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7, Ἐρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέρωτες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναήφορες aptissimum foret; quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἶτα ἀνετόκων ἐδάρεται, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio, *absentem laedit, qui cum ebrio litigat*. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδαίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδαίνας legendum norarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. II. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὕρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ὀρμισί. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνη τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἶδῃ) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀπογυγτός) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. τοὺς περὶ Λέπιδου) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap.

43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet verficulum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σιτυδνον* fictum puto ex *σιτύη*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνε* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum verficulos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irfonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse visus obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irsonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Δισίρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀδρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid musitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecrerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablata ante innuir. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*; quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet v consonantem literam ignorant Graeci, saepe per Y exprimunt. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντοῖνον ἄρχαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κορμυίδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὴν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in eis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisset oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτίσσειν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod I. στρατεῖα habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illicis dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Τπονημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subtile administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, debebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

cad. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. *Ἀστρ.* c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχίδων ἀδύτοισι πελάγεσσι* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχίδαί*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquit, ut hic Branchidas memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei* Apollinis, ut Plinius habet c. 29. *Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαντείον Διδυμῆως τοῦ ἐν Βραγχίδαίς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam ingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud confutum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphilochoi, temporibus ill-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Pauſ. in Att. 33, ἀλευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Pauſ. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὡν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὦν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν αὐτός, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed supersticiosum. Ρουτιλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpres. Sed MS. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis, Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφεῖς τὴν ἐγκειρισμένην τάξιν, uterque vertit relicto exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clara phrasin suam exserit noster auctor in principio Macroborum, (c. 7) ὦν ἕνα ἢ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγούσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodianio dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκμεῖσθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλημιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ. c. 22*, infra *ἐκκλ. c. 12*. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tora de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innoruit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucia-
nus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καὶ αὐτοῦς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. Ὁ δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίας — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram
Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad
ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. Ὁ δὲ, inquit,
τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξενίας τε καὶ
ταῖς ἄλλαις δωραῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucia-
num Ξενίας, ut infra c. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic
enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel Ξεινία, quae Latinis
laudia. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo
αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac
vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit
rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione
nullum id locum habet. Δωραῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est,
muneribus aliquem sibi conciliare; & sic verti debuit. Vide omni-
no, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas,
c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro acquirere, parare, usum
elegantem, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confir-
mandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo
infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap.
7, ἐργάζεσθαι σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τὸ ἄμα, καὶ ὑγιεινότε-
τον βίον, paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluber-
rimam vitam. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire
convenit ipsum verbum exercere, ita sumtum pro conquirere,
comparare, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenos
A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse Ancillas, servos, nisi
eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum. Lis
quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum
vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus
τὸ exercerent in exercerent, auctoritate potissimum Festi nitenti-
bus. Sed profecto cum τὸ exercerent sit receptior lectio, & tam
apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu con-
veniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum
Bembo, Murero, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam
cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens
Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum
notarit, ubi exercere sumtum eodem plane modo occurrat. Ce-
terum non possum facere, quin hic opportune elegantem Ae-
liani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex
offenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est *certamina subire*, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuuit nimirum Aelianus, pictorem Polygnorum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque extitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄλλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄλλον inter, & ὁ ἄλλος distinxisse; ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἄλλος pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ δαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄλλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. 5. IENS. *Ξενίους L. Reliqui prave ξενίαις. SOLAN.*

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET.* Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐρους, quod marg. *Ald. Wess.* habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossmate haberi poterit. Quamvis c. 35 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore ac-*

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. συνίσι) Forſan συνίσι. GUYET. συνίσι δὲ οἷας) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent συνίσι δὲ οἷα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigiſſe mihi videor. Quid enim conieſtura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celſum, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, lectori, quid ſub imperatore Philoſopho rogaturi fuerint optimates, coniciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud tribuere, aut ipſum periculofa, imperante filio, temeritate ediſſerere. Caſſium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus Caſſius. V. Volcat. Caſſ. I & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis, ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio ſcriptam.) In *Fl.* eſt συνίσις, quod ad noſtram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiarus eſt in parentheſi illa notae Solanianae, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in eius noſt. Mſſ. inveni. REITZ. Omnes, quantum ſcio, legunt συνίσις δὲ οἷα εἰκός — τὰς πύστις πυνθάνεſθαι, & συνίσις imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, *intelligebat*: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύστις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίσις δὲ οἷας — τὰς πύστις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiffimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστις πυνθάνεſθαι) Huiuſmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμνην μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμάτον, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequae familiares eſſe ac Latinis, vid. Spanh. ad Ariſtroph. Pl. 10. Et Noſtrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος ὃν ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Paft. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε· p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν· p. 86, ἤριζον ἐπὶ ἐρωτικὴν. L. III, 113, gursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίονσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensu, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri*. Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponēbam olim ἐνδιαβρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quae fivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ. ibid. αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἁλιάς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιάς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inferuit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod ex

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac de re Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καί) "Ος καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse *εὐτος γάρ*. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc imprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. *μείζον ἀεὶ προσενδύει*. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκερσεκόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. 7, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, *πυλῶων*. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durius phrasis. SOLAN. Τῶν χρησμάτων marg. l. adleverat Solan. Sed cum videret edd., conspirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἑθνος τὴν ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, *sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit*. Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρῆσμον, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὁψέως συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) *poterat*. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, nihil *adiuvantes oraculum*, vel nihil *contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem *adiuvare*, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένους αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσεκόμενος) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam Ἀκροσεκόμενος. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 88γ. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσεκόμενος. Nam ibi Codicem P. ἀκροσεκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσεκ. habere, cum Cod. ἀκρο. iam cum ceteris edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. in verse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκρο. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. proficetur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 192. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τέλουμένων) Malim τέλουμένων. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν; v. Casaub. Capitol. in M. Aug. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅς τις ἀλιτρός; vel, ut habet Lampridius, nemo ingredietur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congescit Iac. Elsn. ad Apocak. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isidigerdem, Persarum regem, ab Magis indicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiariter uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιστεύοντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Πουτυλλία) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denoter: certe illud *τις* vix panitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Ellner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrum Tyrannicid. c. 17, *ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας*. Sic *eis & κατ' ὀφθαλμοῦς* vid. fratris G. O. Reirzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὁλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rurillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματά τε ἐγγίγντο* cum rectius Mf. *ἐκείνης ἀνδρός*, sc. *Ρουτυλλίας*. GRAEV. *Ἐκείνης*) Auctoritatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, *ἐκείνου* omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. *καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχυσεν*. Iterum *ibid.* pag. 34, *Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rursum apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) *τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε*. Homer. Iliad. I, five IX, 566, *Πρόχῳ καθεζομένη, δαύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι*. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — *Κήρ.*) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant*. V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλμην) Vide Aristoph. ἴππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γὰτος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, de-sexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagorae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθί-
νει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὴν φρενὸς ἐστὶν ἀπορ-
ρώξ. Καὶ μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς
Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divi-
sum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus), facit, ut vi-
deantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθί-
νει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὴν φρενὸς ἐστὶν ἀπερρώξ. Καὶ
μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς
Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri va-
tis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in do-
mum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat
Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse
id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ ('Αλέξανδρος) διὰ
χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐτη-πεντήκον-
τα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero
praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinqua-
ginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum,
mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Διὸς) Et si eodem redit, legasne δὴν, an Διὸς, cum
Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respon-
deat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Io-
vem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & qua-
druplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam
non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc
loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. I. & S. male
ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &c

novus versus ab 'Ες Δὲς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi sensum idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Δὲς εἰς) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Δὲς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a *καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλούς, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεσικλούς est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra. faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδωγμένους est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἑτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζεσθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐύχον) Si ab εὐχόμεαι formatum esset hoc verbum, εὐχόντο ex marg. Ald. recepissē, quia activum εὐχέω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. l. Reliquae ἀληθῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Μοχ ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὃς Ἀσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐδ'.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, qualesque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio iam comparebat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, § 16. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. *Χρησμοδοῦντα*: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοδοῦντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴδ' αὖ τοῦτ' ἐβλήσθης εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἀετρίδῳ) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid. Ὅτι σου*) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & familia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Ideirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγρεσαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Perrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγρεσαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vestus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiam si is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani absuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφάρθαι) Sola *Amst.* male διεφάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Τὰς) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικούρειους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικούρειους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. profertur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τὰς) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μᾶς δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δέ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. 2, 47, δέ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

ἐν δὲ vitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias, quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαῖωδῶς) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαῖωδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαῖωδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαίδ. σ. ubi συκίνη γνώμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχούσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque fervavi. P. non agnoſcit ὕπδ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι intro- duxere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē σκύλλη, quam pro σκύλλα monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope laedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Ἀδίυſνε ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani ἀδίυτον? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ρουτιλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσδορον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patrōni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125. B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασιλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ρουτιλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρῆσμον, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολεμοῦ ἀκμάζοντος, duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, acvertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, assert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & *πάροδος* utrovis more accipere, & cogitare, an Rustilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάροδον* eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introductorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διῖπ.* Vorst. Conferunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eik.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocumque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi *tantum huius belli terrorem fuisse* ait, *ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lastraverit, retardatusque a bellica professione sit*: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίαν) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσον χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιρρέοντων) Cod. Angl. *πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων*. BOURD. *Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων* Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. *παρὰ κινδύνων τὸ ἔδελον*. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. *l.* vulgatae vero *ὑπελθόν*. Quod nullibi hoc sensu reperiatur, ut *ἐπέρχομαι* frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. *Ἐπέρχουμαι* de eo, quod mihi in men-

Lucian. Vol. V.

E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Promethiæ cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obſcoe-na verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphla-gonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἁ-γρην καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει expo-nit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπύες) Ὠπύες. GUYET. Notaverat quidem So-lan. Ὠπύες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego miravi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ὀλι-γάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δέδουντο. BOURD. Δέδουντο A. & P. Δίδουντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interro-gationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ἑκτὰ sunt *questio-nes*, sive *petitiones oraculorum* octo. GESN.

ead. l. 16. Μόρφι) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, si-ve, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἄσημα. Μορφεῦ βαργούλω ἰσχή ἀγγινέχῃ φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vo-cibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vi-tae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas fa-tis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata-m a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arce-rem: verum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, ommissis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba bar-bara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non e-quidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem alioque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omisum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἄλλως Ὀλως. Angl. ἄλλφ. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημνημένον. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plur. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermor. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελιγθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινος — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrium mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀπειλήσει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίν, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσιν scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίν & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus Ἀπτοῦς pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. Δροσίν τε καὶ Ἡοὺς coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσσαι) Χρῖσσαι. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. prisca, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι, aequae ac χρῖσαι & χρῖσεν, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Ἀπτοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἑκκηκῶσι) Post hanc vocem sic legitur in Anglic; Cod. ἐραμένου τοῦτον καὶ πλεουσύντος. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, merces, reditus est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωμένος male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλόνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit φίλησαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum küssen, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθε. SOLAN.

ead. l. 14. Δῆγματι χρυστῶ) Bene monuerat Solan. conferendum infra Sympos. Invenies enim ibi c. 4 χρυστῶ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τιμόν, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἶναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλιανῶ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clari esse, quae suscipiam Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasisset.* Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut ex quae suaseram Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἶδεναι, quam vulgo solet. Non meminisse saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, *τί παθὼν ἀνεκάλεις*; REITZ.

ead. l. 13. Ῥῆδία) Flor. Cod. ῤῥδία γενομένη μου ἢ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille forrasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐντυ. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necessē est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόντον ἐγυρόμην) Cum iam mediam partem navigationis confeciſsem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόντον) L. & Fl. Sic Ἰστ. a. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόντον, in aliis πόντον ut Ev. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγίαλον ἐγύροντο. minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Differt. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὀμηρος μέμνηται, ὅπῃ αὐτὸν ἀπηλαυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casu nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν ἵδων μακρὰ, πλείων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλον τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλον τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobiaumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιάλοις) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὀμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poetriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cufus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτου) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀργῆς. SOLAN.

ibid. Ἐν δέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὗτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύομην, οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὗτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέοντι τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καίρω. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morfu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμωρον ἡμέρας, οὐδενὶ πάποτε ἐν δέοντι κέρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectr. hic notare; qui in I. ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῶ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsis. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων· vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸωνοΠολεϊτῶν ΓΑΥΚῶΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolaris illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚῶΝ. 3) L. VERI ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cufus. Vid. Aur. Viét. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτειχίτων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laurea, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανώθῃναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῶ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

cad. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

cad. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amsl.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

cad. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurienfis ed. id exhibeat ab omnibus praeicis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasimum legisse verosimile est, qui *capus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιῆδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

cad. l. 12. αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

cad. l. 16. θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I. & Dem. § 32. At priorē loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχον; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniat. Sic Hesiod. *Ἔργ.* 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. *ληρεῖς ἔχον*, & similia, quae vid. collecta apud Maithairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχοῦσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέλθας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum fefellisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse, quid faceres: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυῶντες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, imprudens peribis, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. *Nub.* 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σεαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & Aelian. V. *Hist.* I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. κἄν τι λάθομεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. Liban. *Epist.* 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. fed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epiet. *Sent.* 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ὅμοιον ἀενάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἶνε. Aristoph. *Nub.* 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, rebus novis studere. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλεῖν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθῃσαι καταυλούμενος) Ἀφέμενος, ὃ Λυκίης, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, δηλῶντιαν ἀνθρώπων ὁρῶν. Vertit Obsoepous: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanpnas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτόν· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχῆσομεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibia-rum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχη-μονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oble-ctans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & in-fra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, κατα-υλούμενον, sine diphthongo; cum sit a καταυλόμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Lu-ciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ποδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssē spre-ta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπος) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρομασί καὶ τερετίσμασι) Mallem ad pulsatio-nes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum ci-tharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad ti-biam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ κινάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Et si autem κρούματα proprie sunt lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciph. l. ep. 12, ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum: musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.
ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.
ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὅποτε οὖν σπουδάσαιε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δεῖας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φαέντος ἀνδρ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἄνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpres, *legibus consentanea*. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano conculi, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. *μόνον*. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύς) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλος. SOLAN. Ex vulgato ὄλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα) Vertunt: *Papae, Craton, quam asperum canem*

tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν κάρχαρων, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV. *ibid.* Κάρχαρον) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν κάρχαρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἐπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nohui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πρόπονθε. Verum & μοὶ, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὦ Πίσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odys. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἀλλ' ὕγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῦ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Pater apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti, inepte, & sine sententia. Vertendum, siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione, εἰς οὐδ' ἐν δέον κατακλωμένῳ, est, indecore se frangenti, non, ut vertunt, in nulum usum fracto. Paulo post μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, est male peREAM, ut supra notavi: interpres invenuste, nunquam ego venustitatem consequar. Nam quamvis venustus interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὁλεθρίῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Ms. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? μὴ ὤραισιν ἀρέσκοιμι. Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim impre-candi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Μὴ ὤραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὲς τι κατὰρας ἀρχαῖκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὥς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διδὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μὴ ὤραισιν ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς μὴ ὤραισιν ἰκοῖτο ὁ λῆρος ἐκαῖνος· at in ipso Aristoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὤρας ἰκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet falsitatem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὤρας pro ὤραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, pessime pereat; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γὰρ καὶ σὲ ἥδ' ἡ ἐλπεῖ) Interpres, *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὥς νῦν γὰρ, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
 νος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
 sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
 audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
 diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
 τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρῶν) Vide Paroemiogr. BOURD.
 Sic Long. Past. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
 ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
 per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
 profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
 Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὔτοι παῖς ἐγώ,
 καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
 iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
 l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια
 παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
 dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικόν) Hanc saltationem πύλιν vocat Calli-
 mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II, Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηρίονη) Iliad. II. BOURD. Homer. loco mo-
 do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
 το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
 san. BOURD. V. Thef. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
 Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
 eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
 bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: Επεστι-
 δες citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
 daemonia. Unde Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare
 Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur Curiati. Denique
 meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thefaur.
 l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
 ryaridos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
 αἰγάλμα ἐστὶν κεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
 ἄνταυθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Purfch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transfulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commouerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typotheti. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Laciiani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδίδωσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis imperienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestitit αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπρὸ χειρὶσάμενοι) Vertunt, Erasmus, ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari defuissent. Annotavit pater, ἀπρὸ χειρὶζειν, τὸ πικτεῦειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παισάντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensetur Lacedaemonii. verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νεοὶ κώμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάξατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, disce ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericā saltatione
Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρεία) Et si ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαῖδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχοῦσι) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ Γυμνοπαῖδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχοῦσι, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agefilai εἶτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαίδας ἀγομὲνους ὁ χοροποῖς ἔστησεν εἰς ἄσπιον
τόπον. Agefilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
Γυμνοπαῖδαι, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαῖδαι) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam I. V. 82. Adde etiam Plur. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσηγησάμενον τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμόνι*. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοποδαίαι*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis laepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίας*, *γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοποδία*, *γυμνοπαιδίας* substituit. *γυμνοπαιδίας* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet ex loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. *γυμνοπαιδίων τε οὐδ' ὄν (i. οὐδ' ὄν) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακῶν χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo excludere refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδικὴ*, inquit, *παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὄρχήσει*. Et p. 631 B. de eadem, ut *erymon* indicare velle videatur, *γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομένηδες* ludibrii causa appellabant Lacenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. 'Ομοίως) Graev. in nota *ὁμοίως* legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. 'Ομπρος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίς) Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστητήρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχησθήσας ἐδίευνον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίευνον*. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cypreo Achillis Il. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδίνεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponderetur initiandus, qui ὄρσιμος est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκείνοι δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμείβετα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeiis et intasta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγόρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκρινέντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἔξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἔξορχησάμην allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilius secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἔξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἔξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἔξορχήσαντες, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.)* REITZ.

ead. l. 6. Δήλω) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὁρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hie. rar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὅτι) W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὲρ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπὲρ αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῇ defendi potest, ὑπὲρ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

ἄλλω βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προῆι τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. ὁπορχοῦντο) ὁπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὁπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνεταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὁπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμίς, ὑποτίπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὁπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὁπαυλαί, qui sibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. ὁπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. ὁπορχήματα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρικὴ. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσεις τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutans Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἐγὼ οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὅφ' ἴδοντες εὐκ ἑμοῦ κινούντος, αὐτῶ τὰ σκέλη χορεύον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum vertit interpres: malle^m arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιβυὺς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαμβάντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro arte facere, seu exercere, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυνῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀττάλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη Τέχνην πεποιῖνται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὀβριμος, Βριμῶ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD. Animadvertite fodes, quam lepide possint interpretari. Obscopus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte molliit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Id. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald. Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congestit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκηότα, exercentem. GUYET: Πεποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam μοχ παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriores reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιημένων masc. an-neutr. Φασι autem excidisse certum habeo; nam si non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium; (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werk-ergens van maken*, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεποιημένη. corrigere, assentior I. Ellinero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

· Pag. 196. l. 1. Ἀπν) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἀπν editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένη supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi: BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακά) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD.

ibid. Βαρχικά) V. Meurf. Orch. Platoni βαρχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γανν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ἐν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γεννικώτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Saryri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμελείαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. in Neoph. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurf. Orch. SOLAN.

ibid. Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Saryrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variant. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Iunt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. παιδιδαν legens vertit, fere bis idem, & insinuatio scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. (Τῆνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κῆρος ἐστὶ καὶ ὕψους καὶ φιλότιτος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημοιο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. (Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημους, pro vulgato ὄρχημοις, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. (Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχημοις. SOLAN.

ibid. (Ὀρχημοις) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημῶ καὶ ἀοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. (Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnefio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. GESN.

ead. l. 12. (Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis affuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν Τρῶες ἀμύμονοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν, quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. (Περὶ κρήνην ἰοιδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδέα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοῶντες ἐρυσσέντες Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam cum Obfopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς ἀπαλοῖσι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίνη, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem
violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπω οἱ λευμά-
νες ἀνθοσκίας ἦσαν, ὥς αὐτοποδῆτι βαδίζειν. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. Θεογ. γ.
SOLAN.

ibid. Ὁρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed.
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici:
sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίσαν-
τα εἰς τοῦ ἐκείνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόντ'
ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes' Ερωτ. c. 48. Vi-
de etiam Ρητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 42 B. ἔτι το ὄρ-
χεῖτο συνεχές, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσιτελεῖν ἡγούμενος
τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὥς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed.
Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophom.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀρ-
δρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
mor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ
ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἐταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis
deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SO-
LAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγε-
το σίκινος. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum;
quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere ἐστὶ denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τριτον, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumpta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At supra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλίους. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibere credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrum Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν δέμας) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. Ἥσκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἐσχνηματισμένος. At forsitan Lucianus dederit νύξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thef. REITZ.

ibid. Εμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνωμενος; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona rectus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tp. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλῶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλῶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον fractum aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περιόδιν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

rum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαρές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενέμηνεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinatum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τιβία* erat *Φρυγία ὕλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non Lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρηταὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακόνει τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάω*. Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυὶ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάκοις* derivare, qui *Δαυοί* sint dicti antiquitus. REITZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ γενέμηνεν) An αὐτῆς γενόμενον; GUYET. Na-

νόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impressis *νεμένκεν*. SOLAN.

ibid. Οἶα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνηται. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κομωδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδει ἐν τῇ κομωδίᾳ οἰκέτας Πυρρίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ Δείος Ἡρώδης καὶ Δυραρδὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιους ἀπέδoto. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάρικον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθές; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κεχρηδὸς δὲ ὡς ἐκείνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, ποτὶ hians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. Forst.) (Τιμ. c. 14 inter servorum nomina & Τίβιος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίαν, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀνέσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ἀνόμεζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. Forst. Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, Par. ed. T. V, p. 29, ubi *Davos & Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κομωδία τῷ Δαῶν. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgarum fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnics exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πυλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁψιμαθῆ) Ὁψιμαθεῖς, feri studiorum. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praeterlatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, nec minus de se exhibens reverentiae. Fraudis fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, praecipue circa Augusti tempus. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλῶν συνίγγων τ' ἐνέσπην, ὁμαδὸν

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in *λυδῶν* non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl. diversus*, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hesychium iubet videre Vorfius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congeffisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς θερμαῦστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνδῆσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὲ θερμαῦστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruium* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi θερμαῦστραι τε βρέμουν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, θερμαῦστρις etiam legendum, non *θερμαστρις*, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum θερμαῦστρίζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, repraesentabaturque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In *W. μετρικῆς* tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφέστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*, αἰετῆ

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.

ead. l. 16. τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸς ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid noveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallet legere αὐτά. Nam & sic iterum apud nostrum infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucyd. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, δὲ οὐδενὸς ἡσσαν οἶομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀντὸς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυν ἑπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσιν τῶν ἀετῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV. Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσιν τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? GUYET. De qua fufius Συρ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN. Phurnurus f. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220 ed. Galei, de Baccho f. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Ofiris. Sic igitur Phurnutus, *Μυθολογείται ὅτι διασπασθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχων τοὺς βότρυς κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 12. Ἀθηναίς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Lactant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiast. ad Il. B, Catal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Οἰκ. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 securi edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστου. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὀρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστου.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλκίρροθιον) Et *Halirrhothium*, de quo ad Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρεῖος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεὺς ξενία) Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi ignota est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munium clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae-
sivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad Aur. Vi&t. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλιδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Atheniensium res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

Gg

ead. l. 16. καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως πῆρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus*. Legendum censeo, καὶ Μίνως πῆρος, & *Minois desiderium, seu amor*. Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Ceiri, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus*. Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Oblopoecus *Spartanorum retributio*, per-ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ira sit περιεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρες μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνόπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πήχης*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. Ovid. Met. VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγῇ) Cic. Tusc. D. III, 26, & Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu sistentium. Ad quem vid. Davif. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκη) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sche-neboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἠλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορινθιοὶ Ποσειδῶνα ἔλθειν Ἠλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV, Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem ostendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερὺδριάσαι ποιῆσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgaris id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: *ισα δέ μιν καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσδω. τὸν δὲ κριῦ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται*. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpreter & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. τὴν διαέριον φυγὴν) τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπην) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσέου δέρας) Ἀρρίον W. & Fl. (L. etiam inserit Ἀρρίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inserere Ἀρρίον; ita ut credas, & δέρας & Ἀρρίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας Ἀρρίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσέου Ἀρρίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατίαν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hitoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντρυόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus; antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννησιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημένον) In M. Fl. & L. προσημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημένον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſοπέεια) V. Ὑπ. εἰς. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſσιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſσιόπ. forſan fruſtra. Eſſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſσιέπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolemaeus ſcribi. Καſσιέπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum i. venio Καſσιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſσιόπεια ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49: Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Υγες Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οινόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πάνδς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. (τάλω) V. Φιλοφ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & itionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absensibus arsit, Sic tuus ardeat stupitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὗτω δαλὸν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt; inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκυωνος οἰκισιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμέναις fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νηέσσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσιν, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδυσιν) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Et si Salm. lectio ἀνάδυσιν bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus infulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. Hl., 38, τὴν ἑλαιαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρότερον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emergence, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδοσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσσάσαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκιστὴν) Vide Thucydidem fine lib. H, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilus in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων Ἐχταδάς ἐυρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκιστὴν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστὴν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, πῶν in κῶν mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἰστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας αὐτῇ μὲν ἐνὶ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργούς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλευσάσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exsulibus Asiam penetratam a Iafone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, eum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νῆον) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νῆων στόλον, quinquaginta navium classē. Dudum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: Στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλοῖος, εἴτε ἐπὶ νέων, εἴτε καὶ πεζῶν, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλοῖος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νέων.) REITZ. *ibid.* Λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπον navis appellat Noster, ea est ἑλλάλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἱάχον Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θείον ἐλάλατο, τόρ' ἀνὰ μέσσην Στείραν Ἀθυναίη Δωδωνίδος ἡμίμοσε φυγῶν. Similia sunt IV, 580 seqq. Ἀλλήθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδάλων χαοντικῶν ἀποβροτησίαν εἶσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens utela carinae Vocibus his instare dicæ* &c. GESN.

cad. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

cad. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

cad. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

cad. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμος) Adscriptis Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπισημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δίμετρος βρωθείς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hyginus fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibz, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibz visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes.*) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orpheus est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτι δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μεριζέμενον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) Μεριζόμενον hic alternum vertere malui, Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ἔδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GERN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam *Κυρηνίου* in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad *Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17.* SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In *Fl.* & veteribus plerisque *ἐαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαιὸν & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & *Fl.* sic legere cum *l. & H.* Forſan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores assidue consueverunt.* Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Cels. pag. 63, 1. Vide Herod. in Chio p. 11 f. apud quem pro *λαλιόντος*, quod in reliquis est, legitur *φωνεῦντος*. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφοῦ) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. *καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλιόντος ἀκούω.* BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τότῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ Ἰάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλιόντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius *λαλοῦντος* dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obverſabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet *λαλιόντος* ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenser, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad *Τοξ. c. 27.* Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster *Δημων. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19.* SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοντευομένων pro vulgato γοντευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακλόνθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fibulam conducatur, at moveatur insulsus, stolidus, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaeque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοντευομένοις. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obfopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέσθην τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονοστάτην, εἰμαι, τὴν δέουσαν) Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem aequissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεσφόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέουσαν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum scamilla (fluquant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Callig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quandam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tattus L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριξὲν γένεῖν, γένεος δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valesius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιομά τι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.*

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν, ἐτύγχανε συνείναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνείναι. GRON.

ibid. Συνείναι) W. recte. Reliqui συνείναι. SOLAN. Συνείναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνείναι quoque edd. priores pro συνίεναι. Sed recte συνίεναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνείναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videbimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἐρμ. c. 83. SOLAN. *ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.)* Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid valint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἱ δὲ. M. οἷδεν. Legendum οἱ δὲ γὰρ καὶ ἐν ἡλείοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἡ δὲ. SOLAN. Puto dediffe Lucianum εἰωθε, quod deinde inter diſtātem atque excipientem in οἷδε tranſiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aequae in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἱ δὲ — εἶναι, aequae, inquam, in εἰωθε, quam in ἡ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt, quid Lucianus reliquerit. Gefneri εἰωθε, optimum videretur, ſi cum ἐπαινούμενη ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id Noſter ſaltem adhibere non ſolet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑπακειμένοις πρόσωποις) Benedictus, ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat. Obſopoeus, ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat. At nec id agit Lucianus, ut oſtendat, id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe reſpodeant perſonis propoſitis, ſed mens eius eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑπεκρίσας) ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubiectis perſonis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exſeratur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id eſt, quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod ſimiles ſe gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μιςδοφόρους, ſi quidem mercenarios milites non habent. Plura ſimilia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστεύων) Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim, quae ſubiecta eſt τοῖς ἀριστεύουσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, ſed optime, comparatione aliorum, geſſerunt rempubl. Latina declamatorum ſchola fortes vocat ſimpliciter, aut fortiter ſeciſſe dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ita W. ſolus: vulgatam qui ſequuntur, ſolum vertant necelle eſt. Qui eundem vertunt, ita legant, uni nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter ſcriptum: Πορτίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολιεσσιν ὁμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyti, Theognis.* LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰσχωρ) Illud ἔχωρ, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Defumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πεν-
λύποδος ὄνον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύ-
που ἔργον ἴσχε πολυπλοκόν, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει,
τοῖος ἰδεῖν ἔφασκεν. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε ta-
men eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀσρόπη) Vid. c. 43, & *Συγγρ. c. 8. Agame-*
mnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὲ ἐκά-
στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spe-*
ctanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt. Ἐ-
καστος non est quispiam. Legendum ἐνδὲ ἐκάστον ἔργου τὴν ἐπί-
δειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem
unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόρος τοὺς
ἀρχιστάς ἀπεκάλεσεν) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum
magistro. GRAEV. Lesbonacti cuidam scribit Apollonius Tya-
nensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391
& 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἔτερι) Lege τιμιωτέροις. SOLAN.
An potius ἐν τοῖς ἱναυτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων. c. 3.* Memo-
ratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) 535, & describitur
ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic
tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat
Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130
floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum sen-
ties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγόν τὰ πάθη;
GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in
rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis.
Vid. HΘ. Nix. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam
τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο εἶσθαι. MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανειουμένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αὐνίττεται) Ceterum quendam audiri magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuvenilius affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφοις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανειουμένου) Magnificentius quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυμύτατον τοῦτο φαίνειν ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres absurdissime, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφῶ) Alibi erat εὐφῶ. Sed hic iam recte & constanter εὐφῶ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Peregr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs. Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino εὐτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὦς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An εἶος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὦς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆν ἐν πονηροῖς ἡθεσις;

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὥς Ἀστυνάξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, o quam ille
(pro qualis, vel quantus) est *Astyanax*! scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανέα) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον τὰ
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
ξενικῶ μὲν Ἑλληνικῶ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει κακῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpres. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse κακῶν nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις
κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere fueri in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorio-
so* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδύτῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris ocula-
tus testis unus, quam auris decem*. Ὁ λογοποιὸς δὲ Θουρίος ὥτ' αἰ-

πειν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericο *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlī Dissertationem. Item Perr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχειρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienſ. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίαις — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ὃ Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, ὃ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νῆγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vini, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni *τεκνοφαγία* atque epulae Thyestaeae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Μιστὶ Μεδεα ἰνδύεται σὺν ἰαφόνι Γλαυκαίᾳ πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glauce Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὥς εἴηαι τὸ πᾶν εὐρυθμον· εὐμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἐαυτῷ ῥοικὲς· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδ' αὐτῷ ἐλλιπέες· ἐκ τῶν
Lucian. Vol. V. H h

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξύν τὴν παιδείαν. βαθύς τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Pater, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malaе distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν. τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiqueque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθύς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθύς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβυθύνος, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγιοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξύν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξύν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libro § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυνῶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὁξύν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἰστοχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὁξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξύς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξύς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum definentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ha Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οὖν βλέπειν ὅζον γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὅζον. ὅζον βλέπειν enim *esse*, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅζον βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅζον βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ὅζον βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅζον ἐπινοῆσαι, συνέιηαι, dicitur; quod idem ac ὅζον τὴν βλέψιν, ἐπίνοϊαν, συνέσιν ut ὅζον τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι πέλιος περ, οὐ τε καὶ ὅζουτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensu interpolationem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth c. 3, 18, ibique κατόπτριζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κατόπτρον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simile de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαύει) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαύειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium *εὐφραντασίωτος* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παραπαίει*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. *Ταυτῇ*) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti *ταύτων* Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen *ταύτη*. REITZ.

Pag. 172. l. 11. *Καταβὰς*) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώση) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulysssem. Unde & titulus *Αίας μαστιγοφόρος*, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. *Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον*) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, *ὅτι κατεγνωσμένος ἦν*, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione, vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi, vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo *κατεγνωσμένον* poni. Nam cum *καταγινώσκομαι* proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum, Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere, perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, *κατεγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν*, *damnabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *improbabam, reprehendebam*, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, *καταγινώσκοντες τινὸς ἀνάνδριον* esse, *condemnantes*, vel *vituperantes* alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem *ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνωσμένον*, *tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐθὺς τῶν συστασιωτῶν) Interpreter rursus ita vertit, *siquidem postulantis iterum aequalibus*; sed male: *συστασιωτῶν* enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *fau-*

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedictus. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παράστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine efferratur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In *Λ. παραιτησάμενος* sed nihil muto; elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrium*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecisanti inferere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπροσώτερος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἕμματα δέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεκδύτω legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶνν. GRAEV. (Hic liber ingenioſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio- num ἀδουμένων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐτοπροσώπως loquitur, inſulſa & inſiceta prorfus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo- que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſicta ſunt: Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecaret potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridendā proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſiſſi, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpreteretur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum episto- las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcumque inde intelligat. *Utrumque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμδς*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμῶ* putare illum voluisse dicere. Nempe *ave* aetas sono ad o inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακὸζηλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem, siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμδν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fieri multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακὸζηλα*. Quin sunt *ἀπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozele & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάριοι πυροί. Leg. Scholiaft. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυφέλοβυστα) Mf. Regius habet κυφέλουντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυφέλις. Κυφέλη, κυφέλις & κυφέλλις (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὕτων ῥυπος λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυφέλῃ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὕτε Κύφελός τις οὕτε Περίανδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδεύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλῃ Πλατωνικῇ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis; qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristoteles, qui scripsit ἑρωτικά, de quo Cassaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antiquè dictum pro χαμαι, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυψελίς) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνεσθαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonastis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προόμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ δέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippias c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo concitribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, πεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctiōne usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, curae est, sicubi possimus arpicari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Ecclef. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Perfii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασώνια) Intelligit vestem cubitoriam, five κομομάτιον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινὸν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσώνια. Etym. φάσσαν, σινδῶν. φασσώνιον λινὸν τι ἥτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὸς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτρων κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρων) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχσις) Quia ante ἔχσις distinctionis nota nulla in *Ε*. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχσις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκη) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἐλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογία, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Αὐτὸς ἐστὶν — καταθεῖναι, αὐτὸς δὲ legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρως) Ἀδύνατος. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτήρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον δ κρατοῦσιν οἱ καθιζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, curru non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολίζων Hefych. apud quem rescribere ἀλλόμενοι ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plur. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀμῆς) Μὴ κεκμηκός. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἀδοντας, quia ᾧδ' ἤν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνδῆρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδρὸν, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὐτὰ βόρειος ὑπέκαε. Pisid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-άγρας τοῦ κρύους μαραίνεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδῆρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διεράων. Ἀνδῆρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLEER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixerere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarsures.* GUYET.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est *infigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST. *ibid. Σκανδικών) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον.* Aristophani mater Eurip. *Σκανδικόπωλις* dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὅσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅσπρια) Ὅσπρια hic & alibi in Scholiis hīscē adspirate invenio. Suidas autem in *λεκιθώπολις ὄσπριον* bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo.* Emen-
da, *curriculo ad puerum ibo.* GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθώπωλιδα, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθώπωλιδι) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεγμένα ὄσπρια πωλούσθ. BOURD. Forte *λεκιθώπωλιδι.* Hefych. *Λεκίς, παρο-
ΐς.* GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν.

μαισπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκόπωλη occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλους formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis consilare possit. Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.*

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quinquilias, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυήλιον, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hefych. Γρυμαίαι ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἥδ' ἡ δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, & καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hefychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacoze-lo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πύλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινοῦ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteleles. BOURD. Πυριάτην τὸ Hefych. πυριάτης, colostrum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpret. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυρίτην ibi legitur, & Scholiast. Bifer. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐφθὼν γάλα: sive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κράμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθνα, γήτεια. De quibus Hesf. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. Hesfych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἑντέρον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχην, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοῦς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοῦς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπ λαγώνιον, seu λαγώνειον; Hesfych. λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶνα κρέα. VORST. Hesfychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὴν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λαγάιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. l. 7. Φάκτας) Ἀ φάγω, i. e. φρίγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατος ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccesa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticisismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellanicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hesfych. δένδῖλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐθαλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxerit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυτόπωλις mutandum foret, si γρυτόπωλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omisissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύτταν) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Ιστ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ky. 565 A. SOLAN. Suspiciabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακὸν ζήλον maxime in scripto ferio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. λαταγεῖν κοττάβους) Παίξιν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illis humo elarum edere sonum coegit*. Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hiculus apud Gallos casse-pot. BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo*. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνόμεον) Vid. 'Αλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνόμεον ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσση autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνόμεον

θικιάζει τὴν ἔκτην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.
ead. l. 5. Μίσση πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὥρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Καρ, & ἱμάς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμάντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακᾶ) Φαρμάκων δειῖται. BOURD. Quid si φαρμακιά legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπὸσθημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD; Ἀπεσθῆομαι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόντοι. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βαστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se colletant. Lutter debout en s'em-brassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide Lucian. Vol. V.

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretaeo diurnum. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5. 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Anryllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Anryllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐπιμίπλεται κεγχαμιδῶν, ἢ ἀλευρῶν, ἐπὶ δὲ τῶν ισχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴν δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπέκλειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐπιπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. ὀκείλαντες vel ὀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφοδρὰ προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφεισθαι, (f. ἀναστρέφεισθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. *Corycus* (saccum, δύλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodatur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pedo-

re, passis manibus, interdum averse, tergum obiciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plut.
 in Thef. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέ-
 δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus.
 REITZ.

ibid. Ἀράγων ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράγοντος σχήματι. GUYET.
ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
 integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap.
 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῶ βαπτί-
 σθόν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.
ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσι.
 SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & in-
 terpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κηπίον.
 Duæ fuerunt apud Graecos usitatissimæ tonsurae species,
 σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
 χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiast. Aristoph. ad aves
 Hefych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique sic reperi accen-
 tum servatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
 alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio
 sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
 hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
 vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ferunt, ponitur.
 REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντῶν) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος seu κηπίον tonsurae species. GUYET.
 Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc ap-
 parer, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus es-
 se, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum
 est, loca veterum proferente Spanhemio Diff. 5, p. 243. Ita-
 que notatur forte tonsura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
 utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat
 frontem, aures, cervicem, crinibus, qui regere illas partes
 possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
 tum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
 tus, aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus,
 cuius locus est Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόωνον) Τὸν πρόγωνα, menti barbam, Hef. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμολτράγει) Τὸς θερμούς ἑτράγει. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστίλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & v in verso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis canatus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta diffectio*: dein vero fatetur, utrovīs more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τρεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἰλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φαλὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκειντο δὲ καὶ ὀκλαδῖαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδῖαι, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδῖας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις, καὶ παρτίπηται τοῦνομα παρὰ τὸ ὀκλαᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντενόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορῶν; quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Ms. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Τσιὰ) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκαλίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16; lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριάα; τεμάχην Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἠτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδες ὕδες) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hesyph. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hesyph. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du fût cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχληαι ὕσαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχληαζῶα. βοῦς. ἑλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἑδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἑδωδὴ. βρώσις. ἑδωδιμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἑδωδιμον, βρωσίμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίας μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πρᾶσον & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποιός, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτακοποιῦ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκῆαι) Aliis καρυκῆαι, quod idem est. Inteligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελή. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύνου, ἢ ἀπὸ τοῦ τριβέσσαι, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentiae genus: aliis *intritum*. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττούται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμένοι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἀποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελάχιον). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem; quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de semine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα *dernes*. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δερμαὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τῶδῃ, καὶ κοπαῖδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγχείλεις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπῶδός) An fenex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parasitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὅλον ἰπνοκαῆ) Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφίνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδίος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτεπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύῳ, *cavo*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut α ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύῳ, τρύπα, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδς) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγῆσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενή) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὄπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasim. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορρευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικά) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδες, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπομα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαρᾶμενα. Ἀλεξίς. τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαῖον, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata*; & in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantat cuius fuit*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam exstat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed Iudit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον· εἰρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in Iunt. εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adfruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπτει. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βακχαρίς βοτάνη ἐστὶ δαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστρια) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίγχι πσάμενος) Ἀρελθόν. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧδὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. Hefych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitum digritum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron. *rifu latera commovebat*. Lego enim ἔρρίκνουτο. Ῥικνουσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκνουτο) Ἀν ἔρρίκνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρίκνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νότου) An inustis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassim l. *πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλο proferunt ψιλί. REITZ.

ibid. Ὁκατάξις) Id est, ὁ ὀτοβλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, ὀτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (l. ed. p. 128 B. C.) MENAG. iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὀτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozelo scriptore usurpatum, ὀκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hefych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χιτῶσι κεχρυσώμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπίδειπνιος) Ad *repotia* vertitur. Verte, post coenam. GUYET,

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικαιοκλή, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχθλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολέγον ὥς) Ἡμερολέγον legendum videtur, vel ἡμερολεγον. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμέμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτως) Ὅπως affus, & visibilis. locus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρησατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestii subtili ac bene texatae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὖ — ὦ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφώρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα, in perniciem abiit. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιῶις) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretenfis, de qua vide interpr. 12 tabul. BOURD. Obtorro collo, par les epaules. GUYET.

ibid. Ὡνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὐνομα τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκαιραφίσις) Τοῖς κυβευτήρισις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σκαιράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψιδάλος) Κίδαλος, κρόμμυον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. *Ἀυτοληκίδων*) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (consuli potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. *Ἀυτοκαβδάων*) Simpliciter *αὐτοκάβδα* dicunt Grammatici *αὐτοσχέδια*, καὶ ποιήματα εὐτελή. BOURD. *Ἀυτοκάβδα* ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθέν, unde *αὐτοκάβδαλον σκάφος* τὸ *αὐτοσχέδιον*. Suidas. GUYET.

ibid. *Ἐνδρομίδας*) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. *Ἐνδρομίδας* calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. *Ἐνδρομίδας* — *βαυκίδας*) Cum sint plurima loca, quae confirment Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, *κακόζηλον*. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac s. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. *Βαυκίδας*) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult *βαυκίδας* ὑπόδημα γυναικείον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. *Ἀμφιμάσχαλον*) Ἰμάτιον. BOURD. *Ἀμφιμάσχαλος* χιτῶν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur *ἐστερμάσχαλος*, fervorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. *Ἀμψυγέτη*) Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. *Λάξ πατήσας*) *Θαρσαλέως ἐκδύς*. Ut apud Homer. *λάξ ποδὶ κινήσας*. BOURD. *Gaignant au pied*. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἥδη ἔμπεδός ἐστιν) *Miccyllus*, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vincus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis *ἔμπεδος*, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse *ἀλώμενος*, *hastatus vagans*. GRON.

ibid. *Τέως αὐλούμενος*) Λόγους βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur *ἀλλόμενος* saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi λᾶξ πατήσας. Si quis αὑλούμενος melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπῶδεςμα & περιδέραιον intelligit χειρῶδεςμα & τραχιλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) Lege καρπῶδεςμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκροκνηφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασσίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X; bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἷσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 ἔχρυσόν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐών) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν πικρὰς, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὠκιάταξις, quasi tu dicas ovifraCTOR, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐεῖν, quod apud Homerum torrere est, adurere, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere assare posuerunt, cui πέσων, πέττων, πέπτων, coquens, cognatum significatione est, & ἀπισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea fecutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐών ad infamem prope artem dropacistarum & glabratorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὠκιάταξις, aut etiam ὠτοκάταξις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, Ἰκαρόν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπιττῶν χρόνον, satis diu ante isthoc oblevi dolium. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἐσπρὰν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχιᾶ σχῆθεις) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεῖς. BOURD.
ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχῇ ductum est. GUYET.
ibid. Ὀκλαῖ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, paeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδονίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰσοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ φόρουτον υπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδονίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδονίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστος, qui exploratus non est. Διακωδονίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίεσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in Ms. Cod. reperitur διέσπα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχεῖν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπίγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτανα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλεον τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lyssistr. BOURD.

ibid. Σχινότρώκταν) Τὴν σχῖνον ἐσθλόντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candescerent: εἰσῶσσι τὴν σχῖνον τρώγειν εἰ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνούντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρ' αὐτοῦ ἐαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ βδελυρ. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρας

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hefychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προσηλακισμός, ὑβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae prior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐπείουν οἱ τὰς ὀρνίθας ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Mf. παϊώδη. BOURD.

ibid. Πρόδωρα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidamenim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωροὶ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἔων) An καὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἔων. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμεῖ-
δία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (εἴτε) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congescit plurā Ant. in Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obii-
ciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκότος) Ωῖνον παλαιῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι. GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp. v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, addere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσιν θριπιδεστάτοις) Sigillis vermiculatis. Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v. θριπιδέβρωτος (leg. θριπιδέβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σιτῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας α νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβάδας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος, asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; α πύνδαξ, πυθμήν? Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ., praeter Ms. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. verò ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Grammat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim. c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν, *tenir table*; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐπὶ ζεῖν ἐν τῇ οἴνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλησδιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησδιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam affert*. Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus λάλης διγάνη legendum, solo i in n mutato, quod iam Luciani aetas, nedum posterior librariorum, miscere solebat. Σιδπροβρῶτι utitur διγάνη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Firmant, ut video, coniecturam nostram de λάλης διγάνη libri: quo minus illius poenitet, IDEM in *Addend.*

Pag. 193. l. 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειρίσοφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾷ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίλων) Ἀκατανίφων ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίλων hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui abluturus reddiderunt, sed a κατανίφω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα χεῖμαρσιν· ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui hibernas cana nive conspuit Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἑκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὲθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim: κατουρεῖσθαι est permingi, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἑκτορες, ισχάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermissi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2, l. 11. Ὀμήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσῳ ξυνόντα) Ita συνεῖναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ξυνεῖναι πένιᾳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σύν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiaris sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθοῦσιν οἶεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, ne gry. quidem loquitur, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φρεῖ) Ἀν κνῦ; Hefych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττευσμαι) Statuo, opinor. Hefych. ὅττεσθαι, κληρονομίᾳ. ὅττευσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ῥινανστήσειν) Irasei. Martial. Fumantem nasum vini tentaveris urfi. GUYET. Verbum Ῥινανστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somnari aliquid lubeat. Certe os contrahunt austera; quae molesta sunt corrugant nares, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an Ῥιναυλήσειν, q. d. naso ut tibia canere, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & uncis naribus indulgentem, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in verustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματίζων οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἥς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθὲς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 & c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrom, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rheæ. præc. c. 16, ubi γλῶττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔσῃ) Vertebarur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔσῃ signif. *sanaberis, melius te habebis*. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνή) κᾶν μυριάκις πῖν τοῦ φαρμάκου. Sic *levare* pro *sanare* vel *minuere*, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. præf. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβουον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorfio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβουον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπισθ. μ. εἰ assert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερβόειν, ὥστε αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμαστιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαγτευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκκλησιῶν. χρήστηρ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facietam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σχορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτᾶζεσθαι) Hes. Τευτᾶζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto *σιληπορδία* per unum λ. Sic certe apud Hesychium, *Σιληπορδεῖν*, & Athenaeum lib. V, *Σιληπορδῶν*. Nec aliter apud Scholiasten, *Σιληπορδία* & *Σιληπορδεῖν*. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὥς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. *Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδεῖν, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν*. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖται) Ἀν προωδοποιῖται; GUYET. Προωδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προοδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κᾶν τοῖς ὕρεσι, κᾶν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κᾶν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν κᾶν ἰὼ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάβων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, quae a luitifigulis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus ineſt in Graeco: ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Ariſtroph. Plur. v. 925, eiufque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδ' ἑ βαρβάρων ἐν τοῖς ſαφεστάτοις ἀριθμῆσαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis. Sic Benediſtus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter maniſeſtiſſimos recenſeri dignus ſit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophiſtae paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat, eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσδίειν) Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor περιέπειν fuiſſe, quod ſtudio & curam intentiorem ſignificat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis poſterioris π in σδι tranſire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Heſiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — δύε) Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Caſaub. notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξεων) Lege λεκτέων. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad ſcribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa Fl. prave etiam Tur. c. 21 ſcribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρασκευαſμένος ſed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienſius ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, eſſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ἀνθυμάλωπα; i. e. *torrem*. GUYET. Non valde ſpero, me aſſequi poſſe, quid haec ſibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

sychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὅκα, quod interpretatur πάνταχώς, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὅκα. Verum abiecti εὔρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσιν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticisimi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκεῖνα) Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτῶνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Verteabantur olim, qualia sunt illa πῶς οἷσι &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχήμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτῶνιον) Χιτῶν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Differt. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiastae optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Dosiadae ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδριάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad Ovum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditus Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσιίας. Δωσιάδας scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκίφρωνος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Paḡ. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ζυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëris VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψυφοφορῶντες ἦσαν) Ita videtur concepisse stru-
ram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3,
12, Κρατίστας ἦν τοῖς ὀπλοῖς, pro ἐκράτιστος. Vel ap. Nostrum
in Asin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς, & alibi non semel. Qui
plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elſner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀρίστοι, non cum ψηφοῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Σωτήταται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 21) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino-Philosopho? GUYET. Ita ex pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείας Δαρσίου καθεστῆκός. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τῆς παθεῖν pro ὑπὸ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγανάκτουν ὅτι ἀρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύριας δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem orae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. Ἰήφω τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἰερήιον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasimus *ιερήιον porcellum* verterat, dum legit *ὑεῖον*. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἰερήιον οὐδὲ βοσὶν Ἀρνύσθην, ἃ, τὰ ποσσὶν αἰθρία γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firman interpretationem nostram *ἰερείον*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Et si nihil interest, quomodo hic legas, *ιερήιον*, an *ἰερείον*, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοσῖν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύρια) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit*. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induci viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe *ἑξακοσίους χρυσούς*, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit*. Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur*. Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Tüll. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, eisque annum salarium tribuisse*: qui *μισθὸς ἐτήσιος* erant *μυρία δραχμαί*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μυρία autem*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sesteria, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo amplio-rem eorum modum agnoscit. Nam ἑτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμὰς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἄν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πανταχ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαίς Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρίαί καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίαί δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B. J. Io. Maff. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Noravit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. *Drachmarum.* REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρόνειν) Eis Ἀριστοτέλην ἀποσώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτην τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγῶας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutat in Ἀριστοτέλην, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρῇ, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλην. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένην, Διοτέλην, & 18, 19, Διογένην, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) Neque principio fas esse. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερὸν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιέρραντήριον) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον δάμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milefia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θερμηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τις — Εὐνούχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαῖκός) Pro Ἀκαδημαῖκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὦν μοιχείας κρίνεσθαι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περὶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut ciravi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περὶν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphro. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescriptit παρελθών, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξίος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Perfarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὸς τύραννον) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμεῖου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. *πρασ.* c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξίων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. *Νεφέλ.* Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυεῖν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine *ι*. Vid. Aristophan. *Acharn.* 254. In Pollucis *Onom.* V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυεῖν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνατόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱόν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd.
 'A—αs. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus
 genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est
 Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata;
 quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum
 initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scriben-
 dum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A.
 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990
 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέω.
 Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖs pag. 986 E. pro αὐτέοισι,
 ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖs
 pro αὐτέοισι pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existi-
 mo ἀληθείς scriptum pag. 984 A. pro ἀληθίης, ut pag. 490
 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπι-
 κέτο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A.
 & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτου, pro ἐαυτοῦ,
 ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988
 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mu-
 tavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo
 loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. corre-
 xi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impres-
 sis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων
 ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi
 pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monue-
 rint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum relique-
 rint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequen-
 tius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e in-
 terposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆs quo-
 que & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omit-
 tam.) Item τούτου, τούτω & similia plus decies paucis paginis.
 Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῖs, τούτων, τούτους, τούτοις in com-
 pluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.*
 & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων
 in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No-
 stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut
 postea non semel monere cogor, Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoniam demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίῃς § 24, αὐτῇ ἡ μητρί. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοῦς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, ὑποούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, & ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθειγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικετο) Recte monuit Ienf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαρτυρούμενοι: sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripvissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gestu Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσοις νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τουτέοισιν ἀποξηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσοις δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τουτέοις πρεσβυτέροις γινόμενοις ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenfeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνέματα, ὅκως ἐδῶκεον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quatenusmodum putabant,

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est conficis, sed quae notae rerum essent*. Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius*, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis lateret σημεῖα. GRON.

cad. l. 12. Μῖζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μείζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialectt. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

cad. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μηνέων, ut supra? GUYET. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μῆδομαι. GUYET. Non addidisset, nisi ut appareret Scholiastae ἔμνηξανῆσαντο expositio- nem esse, non aliam lectionem. REITZ.

cad. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται, SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

cad. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεία) Ὅμοια lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεία nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

cad. l. 7. Ἀπὸ τῶν) Ἡ. ε. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus saepius frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. Ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὥς ἕκαστοι) Illa verbi εὐτυχῆ vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praecedente Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. καὶ ὁ Ἄπρις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est *arenarius*. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytæ, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) Ἀν ἦρτο, ab αἰείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius differtationis ex Callimacho & Manilio repetit in Cronii. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ murandum in παρ' δ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedira. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic ibid. de Dom. cap. 4 pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ων, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπικετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφ-

πετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς ἢ λιθοῖσιν ἢ χροῖῃ μεμιμημένον) Uterque interpres, vel saxo expressum, quod profecto admodum est rude. Et si enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiore, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθον πλάκας λείας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Spomius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. ibid. Ἰκελος) Et si apud Homer. utrumque aequae frequenter invenitur εἰκελος & ἱκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκάστων) Sic omnes, nisi quod aliter interpretantur. Mihi N. L. SOLAN. Ms. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκάστων.

Pag. 221. l. 10. Ἄρα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus opte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ κριοῦ τὴν διαίριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταῦτα. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 715, — ὃ δὲ οἱ παρελθᾶτο λάβρι, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύοχη παρθένος αἰδομένη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαιμόνιοι ναιετάωσιν Ἥσκειν εἶρις καλὰ. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quoniam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάρμῃσεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἷσσε φάανθεν, — certè ei oculi apparabant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequae construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐσονται) Servavi lectionem ed. P. quam recte se Lucian. Vol. V, L]

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑαυτέου*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiq. in *ῶ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An *χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ. *Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ*) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *Ms. Reg. 3011.*

ead. l. 6. αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. βαλῆιν) Nihil mutavi, etsi *βαλῆιν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγῆσαι*. REITZ.

ead. l. 7. τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνείων) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus, & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκαλα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητὴν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σείρην τοῦ Διδὲς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σείραν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ Δημοτ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσεάν σείραν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑὼν & ἑοῖσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τοντέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σὺ γ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.
ead. l. 10. Μαντήσιον) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλις) Vide, quae de urbibus auspiciato con-
 tendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Span-
 hemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους εἶργ.) Ienius, εἶργ — ad *Ερμ.* cap. 71. Sed
 quid de *φόνους* statuendum? Ego *πολέμους* voluisse suspicor;
 vide Tarian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi lau-
 dat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III,
 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Ienius in Her-
 mot. monenti *εἶργ.* hic legendum, si in alio Luciani Dialogo
 id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium
 sit augmenta iam temporalia, quam syllabica, negligere, ut
ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus
 centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe
 iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὲ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more ora-
 cula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem ne-
 gotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκον) Conf. historiam Danielis de dra-
 cone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medi-
 cato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo
 Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa
 est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconis
 hus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732,
 pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macroh.
 Sat. I, 20. Ac Meibomium in *insur.* Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώατον) Recte hic Cod. W. *ip.* Peccant ubique
 impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅρμη ἰδὲ νέκυας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione
 antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare,
 scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex
 Lycurgi praecepto non inibant. Erasmus in Adag. *Acessari lu-*
no. COGN.

ead. l. 2. Νέμρον) Huius exemplum insigne habes apud He-
 rod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem effe-
 rati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam,
 ceteraque liberales disciplinas, quarum cultum mansuecunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exster; vid. Sup. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem muravit. Quamvis & adspirate editum in Alciphr. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμὸν & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδεμίαν ὥρην ἔχειν ἀρπασδεσέων. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν *cūram*, & ὥραν sive ὥραν, *horam, pulchritudinem*; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermissem, nī monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maitair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρομέους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi; magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maitairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἔχρυντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus; tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ:

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὸν ἀποπροσδεῖν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem; inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίᾳ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque divulgato ἡγείται mirum, nī auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγείται ut § 3, περιέεται, & ἀπήγεται § 22. IENS. Ἀφιζόμε-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commodè Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quae longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscriptis περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Ὑγᾶται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἡγῆται et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιῶνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ᾶται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nolle factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Huiusce vitae meminit Eumapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφυᾶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφύᾳ. Sic Alciphron. II, p. 270. Et Noster supra ὑπερφύᾳ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτῶν Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Softrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COEN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathon* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sofstratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνὴ) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sotrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descriperit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invadit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνὴ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sotratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πῶας εὐνὴ, *cubile in gramine*. Plane enim ira Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidorum mitiones*; vide II. Caesabonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrato l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημῶνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *lunabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντας) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὄρῃν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transfulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γινέσθαι, *vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπανα εἶναι, ἢ τὴν εὐ-ανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλαῖν, *ma- lo me vincere contemptu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδ' εἰς τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὲν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Ienf. not. ad Vit. Auſt. Οὐ μὲν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea.* Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impeditis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτῶν addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Deme- trio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Demetrium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato, meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόνως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse traditur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἄλλ' ὃ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὃ γὰρ Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε πρὸς) Neutiquam inexercitatus, neque rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept. COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr. P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἦξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δρακ. c. 6, ubi itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri, & nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f. Hoc vero Luciani adducit Elfner. ad Evang. Matth. XXIII, 4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μὴδὲ ἀκρῶ, φασί; τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10, § 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 & c. Adde modo laudatum I. Elfner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit, & vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph. Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non-omisso, adducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδρίας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 301 i pro vulg. ἀποσχεδρίας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς τὰντὸ, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. coniecit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonastem imita-

rum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδαίσιτος ἅπασιν. Vertunt: *Non tamen*
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ εἰς
τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἡδὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν
οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, εἰσάγαγε
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Ruffinus sic vertit: *Transcendebat iam leges patrias,*
& edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δόγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρων
utebatur enim, ut ait Cic. l de Off. libenter ea diffimulatione,
quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε;
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκείον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἕλαττον ἔχαιρε συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὸν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, *plus autem, mi-*
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, *plus au-*
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quare. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
datio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae di-
cimus, *daer geen saly meer aen te smeren was.* IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἕλατ-

τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἔχισταμένος, ὅπως αὖτε &c.
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
deutrans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὼν ἐνίοις. ita Xenoph. K. Π. II, 19, ἡδοναὶ συνὼν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibiti obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nyrp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χείλεσιν &c.) Utitur & Alciphr.
I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς
ἐκλάθισεν ἢ Πειθῶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττον) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. 'A-
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλῆθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscurat. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GERN.

ead. l. 8. Οὔτε θύων ὥσθι πώποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαμβάν) Forſan ἀναβαλόν' certe Νόστῳ ἀνα-
βολῇ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum Favoninus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Iensius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam re-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμέναι δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpret, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὁρχαίς ἔφην) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῶ, nisi quod B, 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγωνα εὐκ ἔχων) Ἀγροίως γὰρ τοῦ προσ-
ῶπον καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit.
Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ.
BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter in-
terpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφω) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι παραινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. A-
ριστοφ. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog.
Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret.
Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vo-
cabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehe-
menter quaerendum putavi: παραινῇ est dialecticum, signi-
ficatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstra-
re ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, &
quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραν-
τος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math.
8, 429, & 10, 96. Sed παραινέσθαι etiam obscenum est, ut
confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, etenim virumne
habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ.
LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quae-
runt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινῇ) Innuit hisce Lucianus, solis
ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύκ-
τ., § 2 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD: Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solempne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὁνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspi-rare tamen nolimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὁνώρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ Ὁνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum ce-lebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi mo-do, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Aræfilas*; nam ἄρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἄρ-κεῖος & ἄρκεῖος. Quare si Par. ed. hic Ἀρκεσίλαον pro sua Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσί-λαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis di-xerit, praestetne Ἀρκετες — an Ἀρκεσ —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυρᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυρᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπῶδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπῶδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & io-cum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physi-cum illum) non vero *furgens*, vt habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θανμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quia

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam θαυμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui l. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque epithalamium Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀρχημε—ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀντίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακόντων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικύβοντος, ἢ κινήσαντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) Ap Πολυδύκη; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δείπνον παρασκ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστιᾶν. Sed in Act. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παράσκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elsn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτός) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Ἴδιν πειθ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait;
οὐς ἴσα γνησίοις ἐπένθουσ. Ego itaque horum unum hic intel-
 ligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta
 eam in rem memoriae mandavit, Demonaxis nullibi me-
 minit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρῆις &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi
 similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιεῖον V. *Ἑρμ. c. 37, & Suid.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδύτους Forſan ἀπαιδύτως. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo ni-
 hil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat *Ἰκαρ.*
cap. 16. Cynicum alium *Τοξ. c. 12, & f.* Alium medicum *Κα-*
ταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXII Cethe-
 gum Confulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβεύσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu
 inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familia-
 re est. SOLAN.

*ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν
 μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δι', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.)*
 Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demo-
 nax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario
 tempore, tempeſtively de quibusdam vel hominibus vel rebus
 dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Ce-
 thegus quidam confularis multa ridicula & diceret & faceret,
 ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat
 Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic *B. 2.* recte. Reliqui libri δ, pra-
 ve. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt.
 148 C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Noſtrum *Φιλοφ. c. 16, οὐ
 μέγα. Θαύμα* scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc au-
 tem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec
 mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετὰ πεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap.
 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni
 ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum
 agmine sua aureum velthus petere ait; ioco duplici: alludit enim
 etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσβῆστος) Interpr. *in
 regis esset praeceptor.* Pro regis potius repone, *Imperatoris.* Impe-
 ratores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

Iari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Πραερχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce Argonautae. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius Argonautica hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, Non nautas puto vos, sed Argonautas (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, oviculae, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπύλνται μὲν οὐδὲν ἁπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεσθαι, ἢ, τι μὲν καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκην, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενήσσει ἀποθανούσαν, ait ibid. 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένων τὸ πένθος. Inscriptio- nes has Herodis iterum prodiisse audio Londini an. 1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque edi- toris Maitairii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto- rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδεύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἔστιν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem mo- dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae- stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habe- mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe- fo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi- ctus, suavit, ut exercitationi incumberet. Ohsopoeus, ut frequentī exercitio incumberet. At quis negare audet, saepius id ab illo fa- ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam sua- dent exercitium vel exercitationem, quam manuiarias & cor- poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no- tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum ἰδὼν quod sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνὸπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui- dem foetus est, cap. Π. ὁ-μιασίας, pag. 7 B. cum ait, εὐμ καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi- stri τὴν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Lu- ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc sensu ap. LXX perfaepe, ut Esdr. VIII, 25, καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut Iob. XXXI, 6, Efaï. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit. Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἀκούσον. Ἄν μακρὰ πτῆγς, φλεγματῖφ (γρ. κρατῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἀν εὐίματῆς, ταῦτα πρὸ σου πρόβατιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Τπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον) Non inepte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa patrie*. Quasi diceret: nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuisssem, nunc nolo esse male fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτφ) Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χείρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fuerit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas, quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipsad. c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Obfopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque interpres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facerissime alludit ad διαμυστήγῳσιν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile ingenium in servum faeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, *desine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθῃτι) Vid. Suid. v. ἀκρίσία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Immo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδῳ fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, *pistillum* pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnumquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Erg.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, conici certe formam habens &c. Ut *μυχαλὸς vestis*, *κρηθρον scopae*, sic ὑπερον, *pistillum*, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo; pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρρογκον κεκραγόντα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, ὅσον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταῦτον recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsitan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salaman dra supercilia tua exussis*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἄθρους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3; ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδὲν ἔστιν, ἔφη, ἀναίσχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nil est impudentius*. Περιπάτοι non sunt pergulae, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲ μοι μίαν τῶν σ. συγατέρων) Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epiſtetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσσεσθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, ἢ τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν' Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem fenio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγῶν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & mutatis pauculis, cladebant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel ἀγγεῖ, prout inchoabant cladebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus; quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὲς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum fatis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Ἀγγεῖ μὲν ἀγῶν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali:

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides δ ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίας.	* Ἐθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἀλβίστους
Μηκέτι μέλλειν	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀπὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτὸφρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμκαρ βιότου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit, Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλύγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fufius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δὴ δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lyfias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπέτθησε καὶ ἔθαλε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Mar- tial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκεν τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi affedisse τῆς εὐμαρίης εἴνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaei. Incertus interpres lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpam non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In *W. Fl.* & *l. παιδείας*, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione *παιδείας*; fecerat *παιδιάς*, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu *παιδιάς* legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεόμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. *διηγημάτων*. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epiet. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. *Μιλησιακὰ ἀκλόαστα βιβλία*, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. *A. 1 W.* adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθης σκοπός) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fateretur. Itaque suspicor, legendum esse *εὐρέθης*, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur *σκοπός*. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit μοι vel ἐμοί, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana, otiosa, futilia, & inutilia, me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφ᾽ ἐλπί τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *καὶ ἢν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπὸ βλητος καὶ περιττὸς εἴη*. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἐτι ὄν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiannum puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναντος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πόδος*, vid. ap. eund. Ienf. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρηνα) Unde habéat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις) Inducit Lucianus Theonem aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ συνεχές, inquit, ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiae de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, Διὰ τὴν Πασιφάνην ἐπα

Ἡλίου οὐσα ἐκ μήνηςδος Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni infinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάνην δὲ ἔλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iraus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circeon, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Δημνιάδων ἔρις) Leg. Ἄ—*τις.* Vide 'Et. Δ. XIII; Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi iam proxime bis praeceffisset *τις*. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praeferebam, ex cuius compendio scripturae *ἔρις* nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur *ἔρις* legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀνμὴ *τις* ὁ διδοὺς ἢ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλλας) Sic Coll. & edd. ἄλλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto ; λιπαραι παλαιστραι μέλουσί σοι, καὶ παιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθαιμένην. Vertit interpres, pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa. Mallem pro delicate hic per luxum, sive prae luxu. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθαιμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. MSS. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν dammare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἕκαστα, ut ab eodem dicitur, διεπομένην, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξέρεειν*, navigationemque distincte inquirat. *Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης*, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benediēt. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare eximie. Sic enim & Homer. II. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum II. O, 108. Verum in eo ipso significatio distincti, vel discriminis, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-

πριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritasne *eleganter*, *eximie*, an *discriminatum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κήρης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recentet Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 4, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἡοίαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πόντ' ἀρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ἡμετέρων αἱ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaeon. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciphro. I, Ep. 28, τακερῶς βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. sis Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας' ἀδνηφγῆς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἔκεινεν τῇ πόντ' ἀροτράδοντι συνήνετο Θειοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουδοίνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Lactant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουδοίνας etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1, BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιδῆς. Prius cum sola divisione vocum consistet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γοῦν — οὐ παλαιῆς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιῆς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιῆς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιῆς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λίαν) Vorst. οὐ λίαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συνίων ὥς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. κ. 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστάς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρόταν) Vox διηρόταν nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διηρόταν. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυνοί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἰσχυντο) Legendum videtur ἴσχυοντο; hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσχυντο, quod vertit *instruclae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσχυντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruclae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaften ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσχυντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιῶς) Sic omnes. Ego mallem στρα-
τίας. SOLAN.

ibid. Ἄσπετος) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium finum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἀράντες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρί, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἀράντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in I. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προστείλαμεν) Malim προσστείλαμεν. GUYET. Προστείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προστείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχίς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐταῦν μακρὰν (Περσῶν)

πλαῖν ἐν τῷ Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐν δὲ Κυανέων, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrium Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γὰρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσέρρυσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelorium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Basf. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσερρύσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces propemodum praecipui virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse parvo diversis, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem enarrantium discrepantia. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, voce utitur in Έρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignorance huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μὴδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si murato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὁλόγου διάφορος τοῦτο ποιῇ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρπίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate mystagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων πρόστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposta) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογραφὸς αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογραφέντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χαρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituas: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis expectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῇ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγύμην) Male antea legebatur ἐπειγόμεν. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγύβ-

μην, *meum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἔπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc verum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GERN.

ead. l. 10. καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προεξελεῖν καλεῖται. Ita καλεῖσθαι eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrium 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. ὕμνῃται δὲ τοῦτον τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτον τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνῃται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexterioritatis opus vere veneri & gratia spectabile) placide terram adveksi sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερίας Πραξιτέλους ὕμνῃται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensu emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὴς, assiduus? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὴς, assiduus. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. assiduis, frequentibus osculis. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακεῖραι;

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, χρὸς λαμβάνεσθαι. CLER. Legendum κείραι, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἑρωτικὸν ζεύγος) De quo Marſil. ad Horat. Mercer. ad Ariſtaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur κεράμια Κνιδία ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fiſtilia ſigilla obſcoena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant ſigilla laſciſſimarum figurarum in Tiberii cubiculo diſpoſita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obſcoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fiſtiles, apparet, quod κεραμεὺς apud Heſychium explicatur per λυχνουργός, ut legendum monuere viri docti pro λυχνουργός. An Venerium quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris Κωλιάδος templum, figlinae item praellantiffimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo ſupra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Ὑπ. εἰς. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἑρῶτα) Eiufdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἑδάφος) Non ſpreviſſem ἢν pro eis ex marg. Ald. Weſſ. niſi mox rurius ſequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἃ) Cont. mox κλιςίαι — eis ἃ, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiufmodi ſunt frequentes, de quibus aibi non ſemel. Eſi ſuſpecta habet haec & ſimilia, quae ipſe adducit, Ienſ. ad Reviviſc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quafi iam ſcripſiſſet δένδρα. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Ποιὰ) Ποιὰ δριξ, ἑλλεντικῶς. GUYET. Nimis feſtine haec verba inſpexit Guyetus, qui pro femin. ſing. accepit. Aibi vero ποιὰ & ποιαί inſpecto δριξ ac τριχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per comas arborum folia intelligi, tralantium eſt. Infra cap. 23, ποιὰ προσηκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυροῖ. REITZ. Iam vero Guyetum recte conſtruxiſſe credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. Σφριγῶντα) Sic Schol. & W. ut in ſuo Codice emendarat Vorſtius. In reliquis σφρυγ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνωσιν. MARCIL. ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἂ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἂς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἂ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. δάλασσα — κατ' ἐκείνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, eis ἂ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsūque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἂ — ἢ γῆ ἀνέδωκε (sicve δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 πλεγμασίη καὶ πρησις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἄσκους. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελύσας ἀποκείραι τινα αὐτό. Quod etiam ad ἄγαλμα referri queat, cum aequae dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τριχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etiam mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — remorata sunt. Ubi plura Cornius. Adde c. 66, 2, *Va-
genses — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido.
Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. *Τῶν μὲν ἀστικῶν*) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν
πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lu-
cianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πό-
λις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fa-
teor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lu-
cianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non
tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula,
quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris vi-
dentur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmo-
ra & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hor-
torum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut
ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Ve-
neris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM.
Vide omnino Dionem Chrysof. m. 68 C. apud quem oppo-
nitur βασιλεύς. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita
distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant.
Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae mul-
to patet latius. Ἀστικοί, urbani, ut fit, negligebant, cuius
quotidiana erat copia; reliqui cives & populares, aliquantum
remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem es-
sent. GESN. Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias
lect. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso textu v su-
perscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet vi-
det. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δ' ἔλθου) At verus utique Lucianus in Z.
Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cni-
diam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομεσιδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lu-
cum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut &
Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Δαλνθόως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim
luter, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristi-
na versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, &
res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit
ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόσας) Fateor, ἀναβόσας usitatius esse, eo-
que iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum
ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόαν recte se
habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μερίζον ἐμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφογεῖξάμενος Eun. cap. 7. REITZ.

ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρὰ γαλήνη. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθῶτος scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς δέλουσιν &c.) Cum non satis distinge notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς δέλουσι κατὰ νότον τὴν δέον ἰδ εἶν ἀκριβῶς· ἵνα μὴ ἐν αὐτῇ ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in Fl. & V. utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἄσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα δάμπευος ὀλίγου δαῖν' ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivij motus indice. Ταχερόν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ἔκκ' ἐσορῇ τὰς μνηάδας, οἷα βατεύνται, τάσσεται ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγερτο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi disfluunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ καὶ πεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύτω ἢ γλῶττα, τηκείσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo dissert. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκώς pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpretes inepte verit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἥσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενον τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iuni*. vulgatam immutarat. Et fateor infuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτωμι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἱστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Cléophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo inde inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti colligerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ' ἐδωκεν ἰστορίας) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4. 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia infanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιεικῆτα τῇ τιμῇ &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτιμένους) Καὶ κλεπτιμένους. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Διφυγῆς δακλῆς) Inter delicatam suppellectilem δακλῆς εἰς αἰστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse videtur. Verri autem non capere, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed damat, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δακλῆα διφυγίστην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δακλῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν αἰστραγάλους δακλῆς εἰς, τοῖς δὲ φοινικοβαλάτους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀποριθμήσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Foras ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactus Veneris dictum fuisse iactus felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerem, amorem impium, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elfiner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευσεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς, *redivus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀείβιον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματος, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραντίκα χρείας & 36, τῆς ἀγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrom aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖος) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόθησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & *μαστρωπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξῶθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλλος) An ἢ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγώμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἀνείπιν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἀνγενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrigere ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστὶ τοῦτο δαῖγμα, non ἐναργής, ut vitiantur posteriores. Vox haec ἐναργές hic commodè etiam afferenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionē de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur; ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαίων ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δαῖγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν Θεόν:

(Reſte contra Fabrum afferis τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. 7, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praefentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. p. 387 &c. *Ortwinius*.) Male Caſaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum ſequioribus habere, notarat Solan. Neſcio quare; neque varietatem deſidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδὲν) In obſervatt. Iac. Elſn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traieſt. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. Αἴτ') Conf. ſupra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbiſque, non ſolis poëtiſ in uſu eſſe. Verum αἴττα, ſpiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriuſque uſu vide Budaei Commentt. p. 512, qui αἴττα pro αἴ τινα interpretatur quaecunque, αἴττα vero nonnulla, quaedam. REITZ. "An poſt αἴττ' addidimus ex Mſ. Reg. 2956, ſenſu ita poſtulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας malle. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιάσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolemne Plataeenſium, de quo Pauſan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc ſaepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 ſeq. *Cum iudex dicere de cauſa iuſſerit, leniter conſurgendum, tum — paulum eſt commorandum — non protinus eſt erumpendum, ſed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunſtatione ſunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ: *ibid.* Ὡν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propoſo. Pater, quae ſentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ἔλων φύσιν) Hac de re copioſe interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς ſπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν ſπέρματος ἔλαβε: ad quem l. L. Boſ haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemſt. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro *δοχεῖον*, ἀγ-
γεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W.
P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscriperat So-
lan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectio-
nem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμή*, summus, perfectus,
plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in Catapl. cap. 15, & *πᾶσα*
ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem, quod *πάσας δέσεις*
δεῖται μου ap. Alciphro. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere *omnis*
generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. *πάσας τε γεραιάς εὐφη-*
μίας. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, vi-
deat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*,
i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e.
omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem
etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edi-
dit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *de-*
decus & flagitium, pluribusque docet, *omne* aliquando significa-
re *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? qua-
re aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plu-
rali *τιμαί* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët.
Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et
Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς
ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *l. μέ-*
λουσιν, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de ma-
trimonio legitimum, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένος ὁδοῦς) Sic Latini istud obfcoenum *viam &*
locum dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρώτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium
Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit
Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium
meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium
Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus.
Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδούντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annota-
rat Solan. addens tamen, *ἡδούντο* alicubi legi, non adscripto
libro. An *ἡδούτο* voluit? quod ex mutato spiritu & omisso
puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, in-
dicant sequentia: non enim οὐδ' *ἡδούτο*, non *delectabantur*, dixit-
set, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere, nam vulgatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεποῦς) Ἡ μίαιρὰ τρυφή — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretas, recte vertens, *scelestia* (sive impura) illa mollitiei in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequenter (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ἐν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasidis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Impt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD.

ead. l. 7. Ἀἷξιν) Mansionem non male reddidit Bened. ἀἷγω, quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Pafst. p. 71, καὶ τῆς τέρεως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήγω pro λαγχανῶ derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λᾶξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 ε. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *scilicet* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαινακίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοῦς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσονται κρίσιν ἔχοντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχοντων, non ad τραπήσσονται; & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἦδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 24, φρόνησις δόξα κληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ το καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pellet licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἰδὸς τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέον) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λῆξω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. η'. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ἐρ. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτειχιζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benediſtus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴ μοι πρόνῃς ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἦδ' ἡ ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δεῖ ἐφηχ' αἰρεſτάτην ἵβην εἶναι τοῦ ὑπνότητος, ἦν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ ſοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederaftae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐμπίπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆιν. Ad quae verba I. Elfn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκής) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχσι) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρα κακὰ, Ἐτεόκλεες, πρόσσεστιν ἀλλ' ἢ μπειρία ἔχσει τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: sciris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Τμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους ἀκκίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) Electrum de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεστίτην τράπεζαν παραβέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεστίτην ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δαιμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regeantur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεστίτην τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βασιλεὺς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo foveantur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκον ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾔκει Στάφυλος, ὁ ἐρόμενος Διονύσου. Διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖσι) Assentior Vorfio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in *ος* communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλίη. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

O o

quia analogia exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρῶσα χεῖρα σωτηρίον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & 105 femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικρότερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephanus tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖος σύνδοις etiam convenit. Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφῇ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖας. Quem laudat Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. II. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Τον) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intacti simus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstinemus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Wettstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. *Ὡς νέος Διόνυσος*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit I. comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύρων ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνέη. Nostra autem divisio est in *P. & H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαίνης) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. *Δημοχάρης*. Ἀστυάνασσα βοστροστάγη ἔρην. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & I. καθαρίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τῶν αἰθέρι. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφην) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpret. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθου. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ. quam sequitur A. Ed. I. autem & V. 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex Ald. a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aprius: & paulo post, pro ἐνὶ τῷ σφ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem εν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum; hoc recepi. Licet is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male posuit editionum I. & V. 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspensionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὕβρεστικῇ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoecianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐχῆμα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιδὸν αὐχῆμα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὐχῆμα, quod vertunt *mellita illa, qua se iactat Lesbos, Sappho*. GRAEV. Μελίχρουν αὐχῆμα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *mellitum, dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιδὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιδὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gese-nerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸν) Vide Menagium, & Nostrum Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸν δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνήγορησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐζητήσατο πᾶν πᾶν παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείλετο ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεισιεῖς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiā Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σοκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομφοτάτον τὸ τῆς πᾶσ, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκανῇ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hīce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaicum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράσθηθι ὃ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀθανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειςαι δις.) Homer. II. Θ. 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειςαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὺς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰργνται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαίεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφυναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, δὲ ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπέτου; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπέτου ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natū minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθὲν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemō mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσῳαλιᾶς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πόθεν γὰρ ποτε εἰς ἀλλία δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφήν ἔρωσ' ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, debere utrumqueque suis rebus contentum esse. Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, ane contraria significatio sic inest huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — sola ego cum Syra liberos aegre alens. Et quamvis locutionis ratio non appareret, fatis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγίγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic conlulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πᾶσι scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφθη) Ἐρρίφθη Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus sefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίφην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφα formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπης δευθέντες ἀνδραποί, νάκη, θηρία δείραντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυγγας ἑρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐτὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit interpretes, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut *olim* radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ρίζων posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam I. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροιζῶν. SOLAN. Ἡ πάλαι ρίζων) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni f. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγύνητο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐτίς — ὁ βίος ἐξεῦρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obscurandū Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae* & *robustae*. Quod in marg. A. West. est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus, tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguae nactae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, cum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφρονος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. *Αύσεως. Guyet.* Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebarur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id-eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπεί) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σχυθῶν ἐρημίας) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpretes verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπαχείρει λέγειν, ex ignorance Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis; quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, *ἐναντία φεγγόμενος τοῖς οἷς*, & (vel etiam *οἷς*, ut notus est Graecorum mos) *ἐπεχίρει λέγειν*. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. *ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit*. In Hermot. cap. 53 f. *οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην*. In Sacrif. *οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν*. In Prometheus es in verbis, *ἐμμενέτον οἷς ἅπαξ προειλημν*. Aristophanes in Pluto, *Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι*. Iocrates in Panathenaico, *εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πράττειν*. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, *Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστόν οὐδ' ἐν* volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod *ἐπὶ τῷ ὁρᾷ με*. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, doctè monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, *ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον* positum esse pro *ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον*. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiastam Theocriti ad Eid. X, v. 96, *ἔχεις ἅπαρ ἐπεθύμεις, votī compos factus es*. Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, *αἰτεῖς, ἀ τεύξῃ* pro *αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ*, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἀ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἀ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, *οὐχ ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpret. pro καὶ ἡ φόβου παρείχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχίρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, *μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondit*, et si proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus, Nam κλέπτειν eleganter dici de his, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζον) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γυγνῶδες, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrobian. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumptam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella l. 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud proprius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσσην ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίῳ, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁ-ψέμην ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davif. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. 1 W. quem evolvere typosetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδῶς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodici & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύν & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἐν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούνον ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινέσεις νοήσας, ἥ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν. parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδέ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἐργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴδὲν οἶει) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. Ἰνα πᾶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γάρ, inquit, βρότειον ἔβελες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἄλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poëtam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successione? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γάρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videretur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πῃ.

σταύειν χρῆ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τῷ τοιούτῳ. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθῶς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῶς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἢ πάνυ τρυφή, τῆς ἀγαν φιλονεκίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequè ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὁ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῶς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elsner. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Ξηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφίμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀρεσθῆναι. Sed neque nominare infausi ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenois dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκλῆδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpureae; sive purpureae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοιτῇ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ τοῦ δοκεῖν γυγμῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudaee esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudaee dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, receperisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γυγμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. 'Ετ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultrae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putar, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζῶς & μαστῶς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημένους, quod observari unique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276; τὸ χεῖλον δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένους τὴν πῆραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πῆραν ἐξηρτημένους, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικείμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέχυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὅφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὅφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοί) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Lucianus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelytypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατῆς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰὲ γὰρ τίνα Ἄγειν ἑορτὴν ἔστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Et si Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύνω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iudem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Venereros Deos, ἡ'ς Πανός, ἡ' πὶ Κωλιάδ', ἡ'ς Γενετυλλίδος. *Nec non Lucianus in Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθύς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεα- τῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεός, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspitione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenientes. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, ut *puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρὸ κλησὶς δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur *exempli gratia*. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δῦσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiastr. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiastrae vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano. *ἔνδρμ.* c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. εὐθύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphron. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς νῆ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογύνονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte ἐτερόχρωτας ὕπνου aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, πλούτητος εὐνὴν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγούμαι. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarō, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitiae plenum?* &c. GESN. Si ex Ml. est διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferatur, illud adoprauerim prae coniectura mea διηγούμαι, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνου.) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. ἔστι) *ἔχει legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obloq. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρῆσταν vel χρῆστος, pro χρῆσις, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum χρῆσις τινος, i. e. indigus alicuius rei, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentr. etsi male exponit χρῆσις in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thef. T. IV, p. 612. REITZ.

· Pag. 306. l. 1. εἴτ' οὐ δικάως) Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πῆτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μίσειν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
* ἔθνος μιᾶρὸν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμηλίῳ
Λέχει μοι χδς ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαί
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσαν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλυμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἐπλασσαν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιάρων γαμῆτις ἀνθρώπων, γαμῆτι;
Λάβριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχνης,
Γαμηλίῳ λέγει δὲ μοι χὲς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* *Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?*

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe;

Mulierem ſinxit, Proh Dii immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviſſimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petatum non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, scribunt. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν

Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται re-

peritum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἐγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείῳ, in *Promethaei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriaram in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἐπλασσαν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἐπλασσαν nos opinor melius Γυναῖκ' ἐπλασσαν, unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ' μισεῖν δ' οἱ μ' interposuisse δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος λοιπὸν γὰρ αἱ πιδυμίας
Γαμηλῶ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λέχῃ.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legabatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeisum incidisse τὸν πάντ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*. } — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*. Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' αὖ δικάως) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Ienf. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

cad. l. 3. Καὶ γένητ') Lege καὶ γίγνεται. GUYET. Quod Guyet, monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variant. Lectt. annotamus. REITZ.

cad. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἐπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Veni, utraque inseritur δὲ post δ, prave. SOLAN.

cad. l. 5. Γυναικ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione feminam pro feminas dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus; REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἐπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

cad. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι καὶ καὶ μοιχὲς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

cad. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

cad. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat :

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διῶ·σι) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacrum chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mf. sic resinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, & tuniculam laenam in humeris fibulis connectens. Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, neminem obnitorum ex adverso adspiciens. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Ραβ. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse *ἰαυτῶν*: spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissem syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σκάλου, non *εἰς διδασκάλους* Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. *οἶκος*, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, *ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεστρίδων κατακλίνεις* ubi pro *ἔς τε* Berglerus legi vult *ἐπὶ τε*. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto *τινάς*; verum quia *τινῶν* sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. *ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ*, (vel potius *λυρωδοῦ*) *γυναικὸς ἔραν*, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones dampnosas instituendo, nam *φθεῖρεσθαι* significatum *abeundi* habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro *ὡς ἐκείνης* corrigit Bergler. *ὡς ἐκείνην*. Verum possit etiam pro *ὡς*, *ἔς* legi, & genitivus *ἐκείνης* retineri. Etsi enim *ὡς* Attice pro *εἰς* vel *πρὸς* (vel pro *ὡς πρὸς*) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, *ὡς ἐκείνης* simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim *φιλοσόφου*, ut ad *ψυχῆς* referatur, cui proprie est adiunctum *φιλόσοφος* esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαίστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. legitur *ἐγκονίζεται*, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici *κονίσσεται*. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein ὑπὸ τοῦ μεσημβρινῆος καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον*. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδῶντες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάζαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. *οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι*. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδῖους ὕπνους) *ὕπνους* plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Paft. I, pag. 27, *τῶν ὕπνων ἐξέθορον*. Ut poëtas omitam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀφθαλμῶν βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, *ἰλαρὰ τῶν ὀφθαλμῶν αἱ βολαί*. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανουργίης. Herodian. I, 7, 9, *ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρβύλαι καὶ πυρῶν*

Τῆς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἢ δὲ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπιφάσεις αὐτῷ. BOURD: in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσε) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁρέστην ἐλαυνούσας ποιῶς) Delphis obsessus Furii, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Weff. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῶς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἄφρην ἀπέψα) Ἄφρην τ' ἀπέψα. GUYET. Ἄφρην τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restitui primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem, & alibi passim. De hoc significato praepositionis ὑπὲρ, exponendo per pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elfner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτίζομενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep,

4 pr. Ὡς διεπέμφω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non existat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. Ὅς ὑπὸ μίᾳ χλ.) Vide B. πρᾶσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38; p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαυσιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praefertim Xenophontis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώωντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἵνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σομειράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in *v* terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκαθεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHΞ ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΑΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. Ἐνεκα tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἄμεινονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθαρτον. Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἄμεινονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. SOLAN.

ibid. Ἀμεινον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἄμεινονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένους — Κόθορνος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορνος) Cum edd. κόθορνος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kob. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῆρος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόδορνος. Λουκιανὸς Ἐρώσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴ-περ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος ὁ Κόδορνος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν, *optabile malum hominibus sunt nuptiae*. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

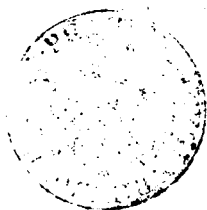
ead. l. 8. Παιδερασταῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) David. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobrat: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impunitas*. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davissii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπνέσας, προήει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mf. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς, quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate*. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. ἱλαρῶ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἑστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiaftae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτιάδην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiaftes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδραστειν. BOURD.

ead. l. 12. Κλίμακα) Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. NORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, Ἐπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἐρέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθὺ) Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐδὺς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὰν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προομιασάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸν ῥητάταξεν) Interpres: dum ducto a tumorebus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖαις εὐμόρφου μαιρακίου εἰπόντος, εἰ δ' εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μπρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμνηρισμοὺς ἔχεις μαιράκιον Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μπρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe interfeminales pulsationes. Nimirum μπρίζειν est inter praetextata verba, de παιδρασταῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικὸν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μεταωρολέσχει) Vid. Pr. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρὺς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis apud Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικός γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Asacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. II. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονή) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης? MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὰς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 κομαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ἐναμάσεις, l. ἐνομάσεις.

Pag. 262. l. 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.